

ONSDAGEN DEN 7 OKTOBER 2009

ORDFÖRANDESKAP: JERZY BUZEK

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 15.00.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 17 september 2009.

2. Uttalanden av talmannen

Talmannen. – Mina damer och herrar! När jag nu öppnar dagens sammanträde vill jag gärna säga ett par ord om folkomröstningen som ägde rum förra fredagen. Jag är mycket glad över resultatet. Det var en fantastisk dag för Irland, och en fantastisk dag för Europa.

(Applåder)

När resultatet meddelades befann jag mig i andra ändan av Europa, på Sicilien, och där mottogs resultatet precis som ni nu har mottagit det – med applåder. Även på många andra håll i Europa var människor glada över det irländska resultatet. Irländarna har skickat en tydlig signal om att de även i fortsättningen vill befinna sig i hjärtat av en enad kontinent. *Míle buíochas do mhuintir na hÉireann.* Tusen tack och gratulerar till resultatet av folkomröstningen! Jag sade det på iriska, kanske inte särskilt korrekt, men det är ungefär så det låter.

Europeiska unionen har visat att den kan ta till sig sina medborgares välgrundade farhågor och reagera på lämpligt sätt. De garantier som Irland fick visade sig vara tillräckliga, och de röstande blev övertygade om att Lissabonfördraget kommer att bli till fördel för deras land. Det var en seger för civilsamhället, och det blir ett bra argument i den fortsatta diskussionen i andra medlemsstater.

Låt mig understryka den viktiga roll som arbetsgivare, fackföreningar, böndernas och fiskarnas organisationer spelade, men också ledare från kyrkan och frivilligorganisationerna. De bidrog till segern i folkomröstningen.

Jag vill också gratulera den irländska regeringen och oppositionen, och även en av mina föregångare, Pat Cox, som ledde kampanjen "Irland för Europa". Gratulationer till Pat Cox!

(Applåder)

Jag är övertygad om att ratificeringsprocessen kommer att fortsätta och att den kommer att bli framgångsrik i de två återstående medlemsstaterna. Jag har fått försäkringar från Polens president om att han nu kommer att underteckna Lissabonfördraget så snart som möjligt eftersom den irländska folkomröstningen blev en framgång.

(Applåder)

Jag hoppas president Václav Klaus kommer att göra detsamma så snart den tjeckiska författningsdomstolen har löst alla återstående knutar.

Syftet med Lissabonfördraget är att förbereda Europeiska unionen på utmaningarna under 2000-talet. Vi måste möta våra medborgares oro när det gäller energifrågorna, den stigande arbetslösheten, invandringen och klimatförändringen. Vi kommer att agera gemensamt, precis som vi har gjort så många gånger tidigare, och vi får inte glömma att det är den europeiska solidaritetens princip som är nyckeln till framgång.

Mycket arbete ligger framför oss, men vi har de viktigaste verktygen. Låt oss därför inte tveka att använda dem.

Låt mig göra ytterligare en viktig kommentar till den irländska folkomröstningen. Vi får inte glömma bort dem som röstade nej. Vi har alltid tagit hänsyn till alla européer och respekterat deras åsikter och deras rätt att ha en avvikande uppfattning. De personer som röstade nej vill också säga oss något. De vill övertyga oss om något och, kanske allra viktigast, de vill varna oss för något. Vi tar till oss den varningen, och vi vill också

ta hänsyn till deras röster. Men vi är oerhört glada över att en klar majoritet av det irländska folket röstade ja, och att de stöder ett gemensamt Europa. Jag är själv fast besluten att arbeta hårt för att ni ska känna att vårt gemensamma Europa också är ert Europa, och att vi kommer att skriva Europas framtida historia tillsammans.

Jag tänker nu gå vidare till två andra frågor. Det gäller tråkiga händelser.

Jag vill påminna om en stor tragedi för att på det viset hedra minnet av offren för jordskredet i närheten av Messina på Sicilien. Jag har redan gjort ett uttalande för Europaparlamentets räkning där vi framför vårt deltagande till familjer och vänner. Jag var i Italien när detta inträffade, och jag framförde vårt deltagande offentligt till våra vänner, partner och till alla italienare.

Innan vi börjar vill jag också påminna om att det i dag är tre år sedan den ryska människorättsaktivisten och journalisten Anna Politkovskaja dog. Hennes mördare har fortfarande inte ställts inför rätta. Anna är emellertid inte det enda offret. Låt oss i samband med detta därför också komma ihåg de övriga samhällsaktivister som har mördats under de senaste tre åren.

William (the Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Herr talman! När ni presenterade er kandidatur till befattningen som Europaparlamentets talman för oss sade ni att ni skulle vara en mycket objektiv person och en objektiv ordförande. Jag måste säga att ert tal nyss om den irländska folkomröstningen – jag ställde mig upp medan ni talade, men ni var låst i er text – var ett av de mest subjektiva, partiska tal jag någonsin hört, och ett olämpligt tal från en objektiv ordförande.

(Blandade reaktioner)

Talmannen. – Ni hörde förmodligen inte hela talet!

(Applåder)

3. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

4. Anslagsöverföringar: se protokollet

5. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

6. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner: se protokollet

7. Inkomna dokument: se protokollet

8. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

9. Begäran om upphävande av parlamentarisk immunitet: se protokollet

10. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

11. Rättelse till en antagen text (artikel 216 i arbetsordningen): se protokollet

12. Arbetsplan

Talmannen. – Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista som upprättades av talmanskonferensen vid sammanträdet den 17 september 2009 har delats ut (artikel 137 i arbetsordningen).

Edit Bauers betänkande om arbetstidens organisering för personer som utför mobila vägtransporttjänster har avvisats efter en omröstning i utskottet.

Dessutom har följande betänkanden inte mottagits i tid:

– Reimer Böges betänkanden

om användning av Europeiska unionens solidaritetsfond: Italien, jordbävningen i Abruzzo,

om användning av Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter: Tyskland, telekommunikationssektorn, samt

– Jutta Haugs betänkande – Utkast till ändringsbudget 9/2009: jordbävningen i Italien.

Dessa fyra betänkanden har därför strukits från föredragningslistan.

Alain Lamassoure, budgetutskottets ordförande. – (FR) Herr talman! Vad gäller de båda betänkandena om att använda fonden för justering för globaliseringseffekter till förmån för telekommunikationsindustrin i Tyskland och solidaritetsfonden för den tragedi som inträffade i Abruzzo i Italien, antog budgetutskottet de fyra betänkandena i början av veckan, men inte i tid för att hinna göra översättningarna. Jag ville bara korrigera det ni sade: dessa betänkanden har antagits i utskottet. Det finns inga juridiska hinder. De antogs till och med enhälligt.

Talmannen. – Tack för den kommentaren. Det var en viktig kommentar. Men hur som helst finns dessa betänkanden inte med på föredragningslistan, eftersom de ännu inte har översatts. Tiden räckte inte till. Jag håller fullständigt med er. Jag ber om ursäkt. Jag gick för långt.

Innan Alain Lamassoure yttrade sig föreslog jag två ändringar. Den första gällde att rådets uttalande om läget i Guinea skulle placeras på föredragningslistan som punkt nummer två. Den andra gällde omröstningen om resolutionsförslag om ersättning till passagerare. Finns det några förslag som gäller dessa frågor? Vi får inte blanda ihop olika punkter.

Barbara Matera (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Som ledamot av budgetutskottet, och också eftersom jag talar för Giovanni La Vias räkning, skulle jag vilja ta tillorda helt kort för att uttrycka vår besvikelse över att omröstningen om att använda solidaritetsfonden för regionen Abruzzo skjuts upp. Omröstningen har flyttats fram två veckor och kommer att äga rum under sammanträdet i Strasbourg.

Även om vi inser att det finns tekniska skäl för detta, så vet vi också att vissa personer fortfarande bor i tält, och L'Aquila och dess region, Abruzzo, hör till de kallaste områdena i Italien.

Vi vill bara understryka betydelsen av att ändra och förenkla förfarandena för att använda den fonden.

Talmannen. – Vi måste följa arbetsordningen. Det var svårt att genomföra översättningarna på så kort tid. Den regel vi tillämpar i sådana fall är att skjuta upp frågan. Jag tycker också att detta är mycket tråkigt, men jag skulle vilja att vi fortsätter beta av ärendena på föredragningslistan punkt för punkt, för annars kommer vi att skapa en enorm förvirring.

Alldeles nyligen nämnde jag två punkter: rådets uttalande om läget i Guinea och omröstningen om förslagen till resolution om ersättning till passagerare. Finns det några frågor om detta?

Det finns inga frågor. Diskussionen är avslutad.

(Parlamentet samtyckte till dessa förslag.)

Gianni Pittella (S&D). – (IT) Herr talman! Jag ber om ursäkt för att jag återkommer till frågan om Abruzzo. Det stämmer att vi alla respekterar de människor som har drabbats av en jordbävning, men vi kan inte bara visa respekt när det händer saker och sedan inte reagera när vi har förutsättningar att göra det.

Jag håller med Barbara Matera och uppmanar parlamentet, som förblir suveränt, att godkänna denna användning av solidaritetsfonden, i värsta fall utan översättningar. Jag tycker inte att det ska få finnas sådana här problem när vi har tragiska situationer att ta itu med.

(Applåder)

Talmannen. – Kära kolleger! Dessa kommentarer var mycket viktiga. Vi måste övervinna dessa svårigheter. Jag ska fråga tjänsteeheterna om det går att leverera nödvändiga översättningar i morgon, och då kan vi också rösta i morgon. Det är ett mycket viktigt beslut.

(Applåder)

Det strider naturligtvis mot bestämmelserna, men jag anser att vi ska göra så den här gången, så det ska ordnas.

När det gäller kommissionens uttalande om informationsfriheten i Italien har jag fått en begäran från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) om att denna punkt ska strykas från föredragningslistan.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman! Som företrädare för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) uppmanar jag parlamentet att göra ett uttalande om tillbakadragandet av diskussionen om pressfriheten i Italien och sedan om omröstningen om en resolution om samma ämne. Alla vettiga personer vet att min grupp, PPE-gruppen, är djupt engagerad i försvaret av yttrande- och pressfriheten.

(Protester)

(Applåder)

Var vänliga och respektera min yttrandefrihet. Jag har alltid respekterat den i denna kammare, och jag har alltid respekterat mina landsmän här i parlamentet.

(Applåder)

Det var därför vi gjorde allt vi kunde för att stadga om de grundläggande rättigheterna skulle bli bindande enligt Lissabonfördraget. Men diskussionen som planerats till i morgon är bara inriktad på ett enda land och inte frågan om pressfriheten i Europa, som vi är beredda att genomföra en grundlig diskussion om. PPE vägrar att låta detta parlament bli ett forum för rent nationella politiska uppgörelser, vilket är vad vi kommer att få se i morgon om diskussionen genomförs.

(Protester)

(Applåder)

Därför säger vi ja till att försvara pressfriheten i Europa, men nej till att det här parlamentet ska användas i rent partipolitiska och nationella syften. I morgon kommer jag att upprepa vad president Giorgio Napolitano sade, en man som jag verkligen respekterar, för jag har samarbetat mycket med honom, som ni kommer att få se i morgon.

Francesco Enrico Speroni, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman! Jag har inte mycket att tillägga till de förslag som framfördes av Joseph Daul. Vi älskar alla friheten i dess olika former, inklusive yttrande- och pressfriheten i bredaste bemärkelse, dvs. inte bara när det gäller tidningar och tidskrifter, utan också i televisionen och andra medier. Det är därför rätt att vi försvarar och stöder informationsfriheten.

Det är däremot inte rätt att utnyttja situationen till att peka finger mot bara en viss uppsättning omständigheter, för alla i Italien som loggar in på Internet, går till en tidningskiosk eller tittar på tv kan se att det inte finns några som helst hot mot pressfriheten. Om ni verkligen vill anklaga någon kan ni använda artikel 122 i arbetsordningen och artikel 7 i fördragen. Sedan måste ni ha modet att slutföra det ni påbörjat.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Joseph Daul har helt rätt i det han just har sagt. Ja, det stämmer att Joseph Daul är någon som respekterar alla aspekter av yttrandefriheten. Han är berömd för det. Men det finns helt klart vissa människor i Europa som inte respekterar yttrandefriheten i samma utsträckning som Joseph Daul, utan i stället har en annan syn på yttrandefriheten. Det är därför vi behöver den här diskussionen.

Vi tycker därför att det är lämpligt att genomföra diskussionen eftersom den redan pågår i en av medlemsstaterna, nämligen Italien. Men det är inte bara på grund av den italienska situationen, utan dessutom på grund av frågan om hotet mot yttrandefriheten utgör en risk för den demokratiska utvecklingen i Europa som resultat av att den ekonomiska och politiska makten och mediemakten koncentrerats i en omfattning vars like vi inte har sett i Europa tidigare. Detta är den fråga vi vill diskutera. Vi bör därför göra det och avvisa det förslag som lagts fram av Joseph Daul.

(Applåder)

(Parlamentet förkastade detta förslag.)

Talmannen. - Kommissionens uttalande om informationsfrihet i Italien ska stå kvar på föredragningslistan.

Jag har mottagit ett annat förslag från gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) om att diskussionen inte ska avslutas med att parlamentet lägger fram ett resolutionsförslag.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Daul! Vi är ett parlament som verkligen borde rösta om och ta ansvar för att få fram pengar till människorna i Abruzzo så snart som möjligt.

Vi är också ett parlament som känner ansvar. När vi diskuterar något måste vi därefter anta en resolution, så att diskussionen har ett syfte. Vi stöder därför förslaget att anta en resolution efter denna diskussion.

(Applåder)

Mario Mauro, för PPE-gruppen. – (IT) Herr talman! Jag vill stödja förslaget att det inte ska bli någon resolution, för jag hörde Martin Schulz säga något som enligt min mening är mycket viktigt: om vi verkligen vill att den här diskussionen ska gälla "Europa" och inte bara Italien, så är det meningslöst att därefter anta en resolution med rubriken "Informationsfrihet i Italien".

Låt oss för all del ha diskussionen i morgon. Senare kommer vi att ha tid och resurser att ta tag i frågan i ett europeiskt perspektiv och rösta om en resolution om informationsfriheten i Europa.

(Parlamentet förkastade detta förslag.)

(Arbetsplanen fastställdes.)

13. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

13.1. Förslag till beslut (B7-0079/2009) - Den ekonomiska krisen (behörighetsområde, sammansättning, mandatperiod) (omröstning)

– Före omröstningen:

Eva Joly (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Vi vill att följande mening ska läggas till i punkt A:

(EN) "och för utvecklingsländerna", så att lydelsen blir "Analysera och utvärdera omfattningen av den sociala, ekonomiska och finansiella krisen, dess konsekvenser för unionen och dess medlemsstater och för utvecklingsländerna".

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

Eva Joly (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Vi vill också inbegripa en hänvisning till "utvecklingssamarbete" så att meningen lyder: "Analysera och utvärdera genomförandet av gemenskapslagstiftningen på alla berörda områden, inbegripet utvecklingssamarbetet." Vi anser inte att utvecklingsländernas synvinkel speglas inom ramen för mandatet.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

14. Röstförklaringar

– Skriftliga förklaringar:

Förslag till beslut: Tillsättning av ett särskilt utskott för den finansiella, ekonomiska och sociala krisen (B7-0079/2009)

William (the Earl of) Dartmouth (EFD), skriftlig. – (EN) Chefen för Bank of England (Mervyn King) har framhållit, och enligt mig med rätta, att "banker är internationella medan de verkar men nationella när verksamheten upphör ...". Det är nationella regeringar och nationella skattebetalare som får betala när bankerna måste lösas ut. Detta innebär att banktillsyn måste utföras på nationell grund och inte genom EU. Detta är anledningen till att jag röstade mot att tillsätta ett särskilt utskott för den finansiella och ekonomiska krisen.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Det är oerhört viktigt att man tillsätter ett särskilt utskott för den finansiella och ekonomiska krisen för att analysera och utvärdera samordningen av de åtgärder som vidtagits av medlemsstaterna för att stödja en hållbar tillväxt med kvalitet. Det är viktigt att analysera och utvärdera omfattningen av den sociala, ekonomiska och finansiella krisen, men också att föreslå lämpliga åtgärder för en långsiktig rekonstruktion av sunda, stabila finansmarknader som kan stödja en hållbar ekonomisk tillväxt som kan motverka arbetslösheten och reagera på demografiska och klimatmässiga utmaningar.

Det är viktigt att stödja en medverkan från universitet, företrädare för vetenskapssamfundet och forskare som strategiska partner. Detta partnerskap måste stödjas, eftersom det kommer att bli avgörande för oss om vi ska kunna ta itu med såväl den ekonomiska krisen och sysselsättningsproblemen på kort sikt som att finna långsiktiga lösningar på problemet med klimatförändringen genom att utveckla rena energiformer.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Tillsättandet av ett särskilt utskott för den finansiella och ekonomiska krisen kan visa sig bli helt avgörande när vi ska förbereda EU inför framtiden. Den framtiden kommer vi inte att kunna nå enbart genom att diskutera och föreslå åtgärder. Vi måste också utforma mekanismer som kan tillämpas så att vi slipper ställas inför en liknande situation i en inte alltför avlägsen framtid. Det är därför viktigt att vi drar lärdom av denna kris genom att undersöka dess orsaker och konsekvenser. Det är också viktigt att vi korrigerar det som har brustit i det finansiella systemet och som ledde fram till den nuvarande situationen genom att anta bättre och väl motiverade lagar.

Vi måste akta oss för att skapa en lagstiftning som är så strikt att den kan resultera i att återhämtningen fördröjs ytterligare, eller att EU förvandlas till en oattraktiv finansmarknad i ett klimat präglad av stark konkurrens.

Detta utskott skulle också kunna arbeta längre än de planerade tolv månaderna för att kunna övervaka och utvärdera de åtgärder som kommer att antas i den nuvarande krisen.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Jag stöder åtgärden, och jag är övertygad om att detta utskott kommer att göra en grundlig analys av omfattningen av den finansiella kris som har drabbat samtliga medlemsstater, och att det kommer att lägga fram expertförslag som bidrar till Europeiska unionens ekonomiska återhämtning. Jag kunde emellertid inte rösta om förslaget, eftersom jag hade problem med mitt röstkort.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Att klara den nuvarande ekonomiska krisen och dess effekter på ekonomin och även på det sociala området i EU:s medlemsstater kräver intensiva gemensamma ansträngningar. Talmanskonferensens beslut av den 17 september 2009 att tillsätta ett särskilt utskott för att genomföra en strukturerad analys och utarbeta förslag till lämpliga åtgärder för att skapa hållbara, krisresistenta finansmarknader förtjänar att få stöd. Men det måste också sägas att det nu har gått över tolv månader sedan de första tecknen på krisen visade sig förra året och sedan själva krisen drabbade oss i början av året. De åtgärder som hittills har vidtagits måste i första hand betraktas som symptomkontroll och nödåtgärder för att skydda jobben. Till stöd för förslaget bör sägas att man måste ägna särskild uppmärksamhet åt samordnade och riktade åtgärder, för i slutändan kommer individuella lösningar, hur mycket man än respekterar subsidiaritetsprincipen, att än en gång leda till att konkurrensen snedvrids.

15. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

16. Resultatet av folkomröstningen i Irland (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om resultatet av folkomröstningen i Irland.

Jag vill välkomna Sveriges statsminister till parlamentet i dag, som företräder det svenska ordförandeskapet. Vi är mycket glada över att ha er här, men vi hade ett formalitetsproblem. Jag beklagar verkligen detta.

Ordförande Barroso! Det gläder mig mycket att ni också är med oss vid ett så betydelsefullt ögonblick för Europeiska unionen. Tack så mycket.

Ni ser hur svårt det kan vara att gå igenom alla formaliteter, men vi är en mycket demokratisk institution, som ni kan se. Allt måste gås igenom i rätt ordning. Då är allt i sin ordning, och vi är överens.

Nu ska vi övergå till den centrala frågan på eftermiddagens föredragningslista. Det är mycket viktigt att ni är här i kammaren för att diskutera detta viktiga ämne.

Fredrik Reinfeldt, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag är mycket tacksam över att få vara här i dag och få tillfälle att tala inför Europaparlamentet så snart efter det positiva resultatet av folkomröstningen i Irland. Jag vill gratulera Brian Cowen och hans medarbetare. Jag vill också tacka alla dem som har varit engagerade i kampanjen och som bidragit till detta framgångsrika resultat, oavsett parti och bakgrund, för deras ansträngningar. Det var ett bra beslut för Irland, och det är ett bra beslut för Europa.

Jag tycker att vi kan säga att EU har tagit till sig kritiken. Jag vet att de rättsliga garantier som Europeiska rådet tillhandahöll var avgörande i folkomröstningskampanjen. Jag kan också säga att det franska och det tjeckiska ordförandeskapet gjorde ansträngningar som var avgörande för att kunna finna ett sätt att bemöta det irländska folkets farhågor. Jag tycker också att vi kan säga att det var mycket positivt att få den mycket kraftiga majoritet som visades i folkomröstningen, en övertygande majoritet på 67,1 procent, och med ett högt valdeltagande, så högt som 59 procent. Allt detta är mycket goda nyheter för EU.

Jag behöver naturligtvis inte heller förklara behovet av att genomföra Lissabonfördraget för parlamentet. Det skulle leda till ökad demokrati, större effektivitet och större öppenhet. Det skulle faktiskt öka EU:s inflytande på den internationella arenan och göra oss starkare i bemötandet av globala utmaningar, och jag vet att parlamentet också kommer att ges en mer betydande roll i den totala beslutsprocessen. Jag välkomnar denna utveckling. Det är följaktligen mycket viktigt att genomföra Lissabonfördraget.

Europeiska rådet är enat i sin önskan att fördraget ska ha trätt i kraft i slutet av året och i slutet av det svenska ordförandeskapet. Om man ser på det antal länder som har ratificerat det – nu är vi 24 stycken som ratificerat det fullt ut – skulle land nummer 25 faktiskt kunna bli Polen, med tanke på de signaler som vi får för närvarande av den polska presidenten. Jag talade med premiärminister Brian Cowen efter att resultatet av folkomröstningen i Irland tillkännagivits, och han sade att de skulle behöva ett par veckor på sig för att garantera en fullständig ratifikation från parlamentets sida, och vi kan följaktligen också säga att land nummer 26 slutligen kommer att bli Irland. Då fattas bara Tjeckien för att ha uppnått 27 ratifikationer. De tre institutionerna har haft ett sammanträde här i Bryssel i dag: ordförandeskapet, kommissionens ordförande, José Manuel Barroso, och Europaparlamentets talman, Jerzy Buzek. Tjeckiens premiärminister, Jan Fischer, deltog också, och vi försökte bedöma den rådande situationen. Ni vet kanske att 17 senatorer har vänt sig till författningsdomstolen i Tjeckien med ett klagomål beträffande Lissabonfördraget, för att se om det överensstämmer med den tjeckiska konstitutionen. Jan Fischer berättade att författningsdomstolen är en oberoende domstol som nu arbetar snabbt för att kunna fatta beslutet om huruvida denna framställning ska tas upp eller inte. Vi kan i nuläget inte säga något exakt datum för när man kommer att tillkännage detta beslut, och vi inväntar förstås signalen. Vi hoppas få besked om bara en eller två veckor. Detta är Tjeckiens budskap i dag: en oberoende domstol ska fatta ett beslut om kanske en vecka, eller så kan det dröja två veckor innan vi vet hur de kommer att gå vidare.

I egenskap av ordförande för rådet ansvarar jag för att driva unionens arbete framåt. Jag känner verkligen att vi inte har någon tid att förlora. Därför har jag beslutat att vi i väntan på ett klagörande från Tjeckiens sida för det första ska fortsätta med förberedelserna för ett ikraftträdande av Lissabonfördraget och att jag, när det står klart när Lissabonfördraget ska träda i kraft, när vi vet hur det kommer att bli, för det andra ska inleda samråden om utnämningen av den nya ordföranden för Europeiska rådet och den höga representanten och generalsekreteraren för rådet. Detta förberedande arbete kommer inte bara att vara ordförandeskapets uppgift: detta är en uppgift som måste utföras av tre institutioner samtidigt. Jag vill därför säga att det är mycket viktigt för oss att samarbeta nära och konstruktivt med kommissionen och Europaparlamentet i denna process. Jag vill förnya mitt erbjudande till Europaparlamentet om samarbete i fråga om ansträngningarna för att slutligen kunna genomföra Lissabonfördraget.

Vi får inte heller glömma att detta svenska ordförandeskap – och denna höst – trots dessa institutionella frågor naturligtvis påverkas i hög grad av behovet att göra framsteg på området för klimatförändringarna,

behovet att göra framsteg i fråga om finanskrisen, den oro som råder i Europa när det gäller behovet av en politik för att skapa nya arbetstillfällen – många viktiga frågor som vi måste ta itu med. Detta sammanfattar behovet av aktivitet, av att genomföra Lissabonstrategin, som jag nyss nämnde, och av att fortsätta vara ett aktivt ordförandeskap i dessa frågor, som är av mycket stor betydelse för våra väljare.

Talmannen. – Statsminister Reinfeldt! Tack för ert mycket tydliga budskap beträffande allt som försiggår efter omröstningen i Irland, och för det mycket tydliga budskapet om samarbete mellan Europaparlamentet och rådets ordförandeskap. Vi har precis inlett en diskussion med Cecilia Malmström, en tidigare ledamot av Europaparlamentet som vi minns mycket väl. Tack så mycket för ert förslag och för ett mycket tydligt budskap.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! Förra helgen fattade det irländska folket ett mycket viktigt och historiskt beslut: ett mycket viktigt beslut för Irland och ett mycket viktigt beslut för EU. Det irländska folket erkände med rungande majoritet betydelsen av Lissabonfördraget, ett fördrag som innebär ett mer demokratiskt och effektivt EU, ett fördrag som ger oss rätt plattform för att skapa den moderna, framgångsrika europeiska union som våra medborgare vill ha.

Nu har fördraget demokratiskt stöd av samtliga 27 medlemsstater. Alla medlemsstater i Europeiska unionen har godkänt fördraget, genom parlamentet eller genom en folkomröstning.

Detta är verkligen en stor prestation. Det visar att den utvidgade gemenskapen kan dela en vision för framtiden och en beslutsamhet att gå framåt. Detta beslutades på ett demokratiskt sätt. Nu ska bara ratifikationsförfarandena avslutas.

Det gläder mig att Polens president Lech Kaczyński kommer att skriva under inom kort. Som han alltid har sagt till mig så kommer han att göra det när irländarna har röstat "ja". Detta är verkligen mycket goda nyheter.

Vi väntar naturligtvis också på att förfarandet ska slutföras i Tjeckien. Vi måste respektera de konstitutionella förfarandena i detta land, liksom vi har gjort i andra länder, men när dessa förfaranden väl har avslutats ser jag ingen anledning till att processen inte ska kunna slutföras snabbt.

Det är viktigt för EU som helhet, men det är särskilt viktigt för kommissionen. Jag vill att den nya kommissionen ska inrättas, en kommission i enlighet med Lissabonstrategin, och jag vill se den i tjänst så snart som möjligt. En lång period med en övergångskommission ligger inte i någons intresse. Jag är beredd att börja bilda den nya kommissionen så snart som rådet är redo att klargöra den rättsliga grunden definitivt, och att utse den höga representant som kommer att bli kommissionens ordförande.

Jag uppskattar alla de ansträngningar som gjorts av det svenska ordförandeskapet, och personligen av statsminister Fredrik Reinfeldt, för att nå en snabb lösning i alla dessa processer. Det initiativ som statsminister Reinfeldt tog i dag på sammanträdet med mig och med er, talman Buzek, och videokonferensen med premiärminister Jan Fischer var ett mycket bra och användbart initiativ.

Jag vet också att Europaparlamentet har arbetat outtröttligt med att främja Lissabonfördraget. Parlamentet och kommissionen har arbetat hand i hand för att förklara varför det är rätt fördrag för EU. Jag är stolt över den roll som kommissionen har spelat i fråga om att ge den irländska befolkningen den information den behövde för att bestämma sig.

Nu när det finns en verklig sannolikhet för att Lissabonfördraget slutligen ska kunna ratificeras och hela processen slutföras så kan vi vända vår uppmärksamhet mot arbetet med att genomföra fördraget. Jag skulle vilja ta tillfället i akt att belysa fyra områden där vi arbetar hårt för att se till att vi kan göra en rivstart när fördraget träder i kraft.

Ett av de viktigaste och de mest komplicerade måste vara införandet av nyheterna när det gäller europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Vi har arbetat hårt för att tänka igenom några av de praktiska detaljerna i fråga om hur vi ska kunna göra den europeiska avdelningen för yttre åtgärder riktigt framgångsrik. Detta arbete kommer nu att påskyndas, och jag vill, i samma anda som de kommentarer som nyss framfördes av det svenska ordförandeskapet, framhålla Europeiska kommissionens beslutsamhet att arbeta tillsammans med parlamentet för att uppnå detta mål.

Jag vet att Elmar Brok har haft ledningen i detta ämne här i parlamentet. Jag har förstått att ni kommer att diskutera denna fråga vid nästa plenarsammanträde. Det är en utmärkt planering, eftersom det är strax innan samma fråga ska diskuteras i Europeiska rådet. Jag anser att betänkandet är en utmärkt grund för diskussioner mellan våra institutioner, och jag välkomnar den starka gemenskapsanda som råder i betänkandet. Det är

exakt denna anda som jag kommer att upprätthålla vid förberedelserna av det viktiga inslag som är den europeiska avdelningen för yttre åtgärder.

En annan punkt är kommittéförfarandet. Det är en viktig aspekt av hur Europeiska unionen driver sin verksamhet. I Lissabonfördraget införs nya regler som gör systemet mer rationellt och öppet. Vi måste fastställa exakt hur det nya systemet borde fungera. Men låt mig tala klarspråk: många av dessa beslut är av stor politisk betydelse och förtjänar en demokratisk granskning och en verklig politisk uppslutning. Den roll som parlamentet spelar i dag måste följaktligen upprätthållas.

Ett annat viktigt demokratiskt element är de nya mekanismerna för att de nationella parlamenten ska få ett direkt ord med i laget om subsidiaritet. Vi måste placera dessa mekanismer i en vidare kontext av de utmärkta förbindelser med de nationella parlamenten som kommissionen, och naturligtvis Europaparlamentet, har byggt upp under de senaste åren.

Avslutningsvis vill jag nämna det europeiska medborgarinitiativet. Detta är ett av de mest slående inslagen på fördragets demokratiska dagordning, och ett inslag som Europaparlamentet redan har utarbetat i detalj. Margot Wallström har lett arbetet inom kommissionen med att utveckla en grönbok för att inleda ett samråd så snart som möjligt, med som mål att se denna möjlighet i händerna på medborgarna inom ett år efter ikraftträdandet.

När jag talade inför parlamentet förra månaden fastställde jag vad jag betraktade som de största utmaningar och de största möjligheter som EU står inför i dag. Lissabonfördraget kommer att utgöra rätt språngbräda för att hjälpa oss att förvandla dessa mål till verklighet, och jag är säker på att vi kommer att lyckas med hjälp av det konstruktiva partnerskapet mellan våra institutioner. Det är ett åtagande av Europeiska kommissionen.

Talmannen. – Ordförande Barroso! Tack för ert tal och för er villighet att samarbeta i fråga om genomförandet av Lissabonfördraget.

Samarbetet mellan parlamentet och rådet under videokonferensen med Tjeckiens premiärminister Jan Fischer var också utmärkt, så tack igen, statsminister Fredrik Reinfeldt, för att ni organiserade denna videokonferens.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Med sitt ärliga och kraftfulla ja förra fredagen sade irländarna inte bara ja till Lissabonfördraget. Framför allt sade de ja till Europa som ett område av solidaritet och gemensamma värderingar. De uttryckte sin djupa solidaritet med ett Europa som påverkar globaliseringen utan att lida av den, ett Europa som med sina partner har valt en viss typ av samhälle och en social marknadsekonomi.

Som företrädare för PPE vill jag säga att jag gläder mig åt resultatet av omröstningen, för det visar att när ett land tillfrågas om vad som verkligen är viktigt, till exempel principen att tillhöra Europeiska unionen, så svarar det på frågan som ställts, och det svarar med övertygelse.

I fredags besvarade våra irländska vänner frågan om de var för Lissabonfördraget och, om de inte var det, om de var beredda att ifrågasätta landets medlemskap i Europeiska unionen. De besvarade den första frågan med ett entydigt och kraftfullt ja! Det visar bara en sak: att man ser Europa som det verkligen är, nämligen ett skydd, en trygg zon för stabilitet, fred och rättsstatens principer.

Jag tror att det irländska resultatet kommer att få stor betydelse för hur vi bygger upp Europa, framför allt under de kommande månaderna, eftersom det bevisar våra folks djupa samhörighet med de värden som Europa står för. Den irländska folkomröstningen uppmuntrar oss i vårt europeiska arbete, och samtidigt knyter den oss närmare samman. Den uppmuntrar oss, eftersom detta är första gången på mycket länge som en europeisk nation så kraftfullt har förklarat att den vill delta i det europeiska äventyret, trots, eller kanske snarare på grund av, krisen. Den binder oss också samman, eftersom vi har en skyldighet att tillfredsställa kravet på solidaritet som var en viktig faktor bakom det irländska beslutet.

Och detta, för att återkomma till de europeiska institutionerna, är precis vad Lissabonfördraget kommer att låta oss göra. Tack vare detta fördrag kommer EU att bli effektivare genom att de enhälliga beslut som ofta paralyserar verksamheten blir ett undantag, och majoritetsomröstning blir huvudregeln.

EU kommer att bli tydligare genom att vi får ett permanent ordförandeskap för rådet som ersätter det nuvarande systemet med roterande ordförandeskap, och det kommer att ge vår höga representant för utrikespolitiken ökad tyngd. EU behöver ett gemensamt ansikte, både för våra medborgare och för våra internationella partner.

Slutligen kommer Lissabonfördraget att göra EU mer demokratiskt genom att parlamentet får större betydelse och också genom att de nationella parlamenten och medborgarna får mer att säga till om när det gäller europeiska frågor. I fredags var irländarna den sista nationen som avgav ett positivt omdöme om Lissabonfördraget. Alla andra nationer har redan gjort det, antingen direkt eller via sina respektive parlament, inklusive Polen och Tjeckien.

Jag vill därför uppmana presidenterna i dessa båda länder att skyndsamt verkställa det formella undertecknandet av fördraget, så att de 27 nu kan gå vidare och tillämpa det senast i början av 2010.

Låt mig framför allt säga till president Václav Klaus att den irländska omröstningen med sina 67 procent för Lissabonfördraget bör inspirera honom att underteckna fördraget när det blir så dags. För PPE:s räkning vill jag uppmana honom att agera ansvarsfullt, vilket jag är säker på att han kommer att göra.

Det har blivit dags för EU att lägga de institutionella frågorna åt sidan och ägna sig åt vad som verkligen är viktigt för 500 miljoner européer, dvs. den sociala marknadsekonomi, energin, klimatet och säkerheten.

Jag vill tacka Fredrik Reinfeldt och José Manuel Barroso för deras förslag. Ni kan räkna med att PPE kommer att hjälpa er påskynda arbetet.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Vi diskuterar resultatet av folkomröstningen. Mycket har redan sagts om de institutionella aspekterna, och jag har inget att tillägga utöver det som statsminister Fredrik Reinfeldt sade. Jag tycker det är bra att han inte tänker agera överilat, utan har sagt att vi avvaktar, eftersom vi ännu inte står vid mållinjen. Vi måste fortfarande ta oss igenom slutfaserna i denna ratificeringsprocess innan vi kan besvara de institutionella frågorna.

Precis som alla vi andra var ni, herr Barroso, mycket nöjd. Er glädje måste ha dämpats något under söndagseftermiddagen när de 382 röster ni fick inkluderade 55 röster från medlemmarna i en grupp som har som mål att förhindra att Lissabonfördraget träder i kraft. När ni gläds över Lissabon måste ni komma ihåg att ni fick stöd av människor som vill raka motsatsen mot vad ni strävar efter att uppnå. Tänk på det, och låt oss bygga er majoritet på en proeuropeisk majoritet i parlamentet.

(Häcklande)

När vi talar om resultatet av folkomröstningen, herr talman, så handlar det om något helt annat. Det handlar inte om det institutionella spel som just nu ska spelas. Det handlar inte om hur man formar majoriteterna här i parlamentet, utan om något betydligt mer grundläggande, och det är vad vi måste säga till Tjeckiens president. De 27 medlemsstaterna i Europeiska unionen har totalt 500 miljoner invånare. Kina har cirka 1,3 miljarder invånare; Indien har 1,1 miljarder. Dessa båda länder tillsammans utgör en tredjedel av världens befolkning! De länderna sitter nu vid bordet i G20-samtalen. Den största av EU:s medlemsstater som deltar i G20 sitter där som företrädare för en ekonomisk potential på endast 82 miljoner människor.

Vi har två alternativ. Lissabonfördraget handlar inte, som Václav Klaus hävdar, om att göra unionen till en stark kraft mot medlemsstaterna, utan om något helt annat. Det handlar om att göra EU till en stark global partner för att stärka de enskilda medlemsstaterna. Det är det som är det uttryckliga målet med Lissabonfördraget. Det fördraget tillvaratar framför allt de små medlemsstaternas intressen. Ett land med en befolkning på 10 miljoner, låt oss till exempel ta ert eget land, herr Barroso: jämfört med Brasilien har Portugal inte längre den position landet hade under 1800-talet. Det är tydligt att under 2000-talet har Brasilien den starkare ekonomin. Precis som alla andra europeiska stater behöver Portugal EU så att vi kan bli starka tillsammans. När det gäller klimatförändringen, finanskrisen, global sjukdomsbekämpning, när det gäller att bekämpa världssvälten, säkra freden, förhindra krig om naturresurser kommer Europa enbart att kunna överleva som ett enhetligt block, och det kommer att gå under om det spricker upp i sina enskilda beståndsdelar.

Därför är frågan vi måste ställa till president Václav Klaus denna: när man ska väga det ansvar han tar på sig, är det möjligt för en enda individ, som naturligtvis utövar sin konstitutionella rättighet, det kan jag inte förneka, att ensam ta på sig detta ansvar när alla övriga regeringar och parlament, och nu även 67 procent av den irländska befolkningen som röstade ja, har en annan uppfattning?

Vi måste ställa en fråga till Václav Klaus. Är han fullt medveten om att denna kontinent har nått fram till en avgörande vändpunkt? Det är med andra ord dags att bestämma om enhet ska göra oss starka eller om var och en ska gå åt sitt håll för att därigenom försvaga oss alla. Detta är den avgörande frågan.

Så visst var det en bra dag för Europa, och den dag när detta fördrag äntligen ratificeras blir en ännu bättre dag. Václav Klaus bör ta sitt historiska ansvar och underteckna fördraget.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! I fredags togs verkligen ett historiskt steg: 67 procent av rösterna. Man kan ändra alla konstitutioner i Europa med två tredjedelars majoritet. Jag tror att två tredjedelars majoritet krävs också i Sverige.

Vi måste tacka Brian Cowen. Jag vill också särskilt tacka Pat Cox, som gjort ett fantastiskt arbete, och alla Lissabonvänliga irländska ledamöter av Europaparlamentet för en enorm kampanj för fördraget. Jag är väldigt nöjd. Anledningen är att vi inledde hela denna övning i efterdyningarna av Nicefördraget, med en förklaring i Laeken, och det har tagit åtta år – så jag lovar att inte starta hela denna process på nytt, herr talman.

Med detta irländska "ja" har alla EU-medborgare direkt eller indirekt, genom en folkomröstning eller genom parlamenten, sagt "ja" till Lissabonfördraget. Detta var också ett budskap till EU-skeptikerna som alltid har sagt "nej – folket är emot EU och EU-institutionerna". Sextiosju procent av den irländska befolkningen: det vi såg i fredags är ett tydligt budskap till EU-skeptikerna.

Vi måste uppmana alla att ta sitt ansvar så att Lissabonstrategin kan träda i kraft så snabbt som möjligt. Nu är det dags att äntligen slutföra denna process. I och med den irländska befolkningens "ja" vet vi att Lissabonfördraget kommer att verkställas. Det vet vi eftersom vi nu övervunnit det sista hindret. Men vi vet inte när det kommer att verkställas, och det är enligt min uppfattning det problem som vi måste diskutera i eftermiddag. Vad ska vi göra under tiden?

Vi vet att vi måste vänta tills författningsdomstolen i Tjeckien har sagt sitt. Som ni sade i *Le Monde* i går så måste vi i värsta fall vänta i ytterligare några månader, och jag tror inte att någon här i kammaren kan tolerera att unionen ska vara helt oduglig under de kommande månaderna. Vi kan acceptera att kommissionen ska ta itu med de befintliga förhållandena, för efter den 31 oktober ska den ta itu med de befintliga förhållandena. Vi måste agera, och vi måste agera omedelbart. Därför, herr Reinfeldt, rådets ordförande, uppmanar jag er att så snart som möjligt inleda förfarandet för bildandet av kommissionen.

För tre veckor sedan röstade vi för ordföranden för kommissionen med argumentet att den nuvarande krisen inte ger oss utrymme att skjuta upp ett beslut. Det var ert argument. Nu gäller samma argument för ett bildande av kommissionen. Vi behöver inte vänta: det går att bilda en ny kommission inom ramen för det befintliga fördraget, med den befintliga statusen för den höga representanten, och sedan, när Lissabonfördraget väl har ratificerats, kan en hög representant smidigt installeras enligt en annan stadga och en ordförande för rådet. Det finns verkligen ingen anledning att vänta med att gå vidare med kommissionen.

Detta var också målet för ordföranden för kommissionen, om jag förstod honom rätt när han talade för några minuter sedan. Jag är rädd att jag hör er säga "Nej, jag ska vänta för jag vill ha ett globalt paket, ett globalt paket som omfattar rådets ordförande". Jag anser att det inte är något problem: förbered det globala paketet. Förbered det nu, så kan beslutet om rådets ordförande bli lika politiskt som det beslut ni fattade om José Manuel Barroso första gången. Ni presenterade honom som en kandidat genom ett politiskt beslut, inte ett formellt beslut, för vi bad att det skulle formaliseras i efterhand. Ni kan göra precis samma sak med rådets ordförande, och sedan kan ni formalisera hela paketet när fördraget väl har ratificerats. Därefter ändrar ni stadgan för den höga representanten: han blir vice ordförande för kommissionen. Samtidigt kan det politiska beslut som ni fattar om rådets ordförande nu omvandlas i praktiken. Därefter kan ni formalisera det.

Det är det bästa sättet, den bästa press ni kan sätta på de andra länder som måste underteckna fördraget: formalisera det, för de vet att vi vill gå vidare. Och vi behöver inte vänta i ytterligare flera veckor eller månader. Ni sade hur som helst att vi inte har någon tid att förlora. Jag håller med er: det finns ingen tid att förlora i fråga om den rådande ekonomiska och finansiella krisen.

Bilda en kommission nu, så snabbt som möjligt. Övertyga våra kolleger i rådet och fatta ett beslut om den höga representanten på grundval av det befintliga fördraget. Välj en av kandidaterna – jag har sett att det finns tillräckligt många kandidater – till ordförande för rådet och gå vidare.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tror att vi måste dra lärdom av det som hände i Irland.

Som Guy Verhofstadt sade röstade 67 procent av irländarna för fördraget, eftersom verkligheten tvingade dem att se klart. I första hand var det krisens realiteter, en kris där de kände att de behövde Europa. Men de kände också att den här omröstningen, precis som Joseph Daul sade, handlade om att antingen sade de ja, eller så började de processen att gå ur EU. Det man måste inse är att folkomröstningar i Europa bara är

meningsfulla om de får konsekvenser. Om de är ett spel, en nyck, kan man säga nej och sen fortsätta som vanligt. Därför reagerar man som man känner det för tillfället.

Jag tror att diskussionen om EU måste fortsätta. Vi måste komma fram till en europeisk folkomröstning, där alla EU:s medborgare röstar på grundval av kvalificerad majoritet och de som säger nej måste säga om de respekterar resultatet och stannar kvar, eller om de vill ut. Om engelsmännen känner att detta påstående är riktat mot dem så har de inte fel, för vi måste en gång för alla sätta stopp för ett Europa som kan utsättas för utpressning. Om vi inte lyckas lösa detta problem tror jag inte att det europeiska området för demokrati kan fungera.

En annan sak som vi måste ha klart för oss är den situation som vi befinner oss i. Guy Verhofstadt sade två eller tre saker i ämnet, men det som oroar mig är att det enligt José Barroso har förekommit en offentlig diskussion. Vi vann inte, vi förlorade, sånt händer, men det förekom en äkta offentlig diskussion. Sedan skedde en konfrontation, och majoriteten vann.

Herr Schulz! Jag tycker inte att ni alltid ska peka finger åt andra. Om samtliga socialister hade röstat med oss mot José Manuel Barroso, så hade det inte blivit någon majoritet. Det måste också sägas. Man kan inte bara säga det ena eller det andra. Sånt är livet. Så är det. Jo, det stämmer, Martin, du tycker om att skylla på andra, men ibland bör socialdemokraterna ta ansvar för sina nederlag, annars kommer vi aldrig att vinna.

Låt mig nu säga något om processen, och här håller jag inte med er, herr Reinfeldt. Vi kommer att få en president för Europeiska rådet. Jag vill inte att det ska bli en statskupp. Helt plötsligt, i sista minuten, tänker ni föreslå någon, och inom en vecka kommer beslutet att vara fattat. Jag tycker Europa har rätt till en offentlig diskussion. Samtliga medlemsstater har rätt att yttra sig om era förslag. Oavsett om det handlar om Tony Blair, Jan Balkenende, Jean-Claude Juncker eller Guy Verhofstadt, så tycker jag att vi har rätt till en offentlig diskussion. Det bör inte vara regeringarna som bestämmer vem som ska vara EU:s president, bakom stängda dörrar, i sista minuten.

Skälet till att jag säger detta är att alla vet att i dag står inte den allmänna opinionen bakom Tony Blair. Alla vet att det är ojuste om Jean-Claude Juncker inte har en chans, enbart eftersom Angela Merkel och Nicolas Sarkozy är emot honom. Det är ingen offentlig, demokratisk diskussion. Allt måste upp på bordet, och sedan kan man besluta. Samma sak gäller den höga representanten. Lägg upp era förslag på bordet.

En sak vill jag säga till er. José Manuel Barroso har rätt, och Guy Verhofstadt har rätt i det här fallet. Ni fick oss att välja Barroso genom att säga att det var bråttom, och nu kommer ni att få en situation där ni har en handlingsförlamad kommission. Den situationen kommer att fortsätta till dess ett beslut kan fattas. Allt hänger på tjeckerna.

Men det finns en annan aspekt. Vi föreslog att man skulle förlänga mandatet för hela kommissionen, inklusive Barroso, just därför att den skulle kunna leda förhandlingarna inför Köpenhamn på heltid. Jag tycker det är oacceptabelt att man inte startar kommissionsförfarandet direkt genom att lägga namnen på bordet. Guy Verhofstadt kom med ett bra förslag: om tjeckerna inte redovisar sin ståndpunkt kommer tjeckerna inte att få någon kommissionsledamot, för enligt Nicefördraget måste antalet kommissionsledamöter reduceras. Om tjeckerna redovisar sin ståndpunkt i tid kommer tidsramen för Lissabonfördraget att hålla, och de kommer att få en kommissionsledamot. Allt måste läggas upp på bordet.

Avslutningsvis vill jag bara säga en sak. Vi bör fortsätta diskussionen efter Lissabonfördraget. Lissabonfördraget är inte slutet på historien. Europas konstitutionalisering kan inte sluta med Lissabonfördraget. Om vi inte har modet att fortsätta denna diskussion när väl Lissabonfördraget är på plats tror jag att vi missar ett viktigt historiskt tillfälle, Europas stora chans.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag ägnade de flesta av mina tidiga år som politiker åt att kämpa mot farliga individer som Daniel Cohn-Bendit. Jag blev verkligen ganska orolig för en stund sedan över att jag faktiskt höll med om en eller ett par saker i hans anförande, och min enda räddning var att jag i hans avslutande anmärkningar återigen kände att jag inte alls höll med honom. Jag vill, i egenskap av ledare för de brittiska konservativa i Europaparlamentet, vara konsekvent i fråga om min ståndpunkt. För de av oss som stöder principen om att nationalstaterna ska mötas och samarbeta fritt i Europa borde kanske inte framstegen i fråga om Lissabonfördraget vara en så stor anledning att fira i dag.

Det tragiska med unionen är att den i alltför många personers ögon har blivit ett elitistiskt projekt som pådyvlar en alltmer skeptisk allmänhet sin ideologi, enligt uppgifter från Eurostat. Om man förlorar en folkomröstning utropar man en ny för att få det resultat man vill ha. Om begreppet "konstitution" visar sig vara impopulärt så får det en ny förpackning så att tidigare avslag kan ignoreras. Om den utlovade

folkomröstningen ser ut att vara omöjlig att vinna så ställs den in, utan märkbar skam eller förlägenhet. I Storbritannien utlovade alla politiska partier, inklusive den styrande regeringen, det brittiska folket att det skulle rådfrågas om EU:s framtid. Socialdemokraterna och liberalerna avsåg sitt löfte. Sådana politiska knep kanske garanterar kortsiktiga fördelar, men vi bör beklaga att EU:s invånare knappast har fått större förtroende för sina politiker genom ett sådant cyniskt agerande.

Vi i ECR vill ha ett EU som är byggt på de stabila grunderna allmänt stöd och en sådan demokratisk legitimitet som erbjuds av nationalstaternas institutioner. Lissabonfördraget är emellertid, enligt vår uppfattning, fortfarande ett steg i fel riktning. Genom att öppna dörren för en överstatlig utrikes- och säkerhetspolitik, genom att ge EU-institutionerna mer makt och avskaffa den nationella vetorätten på politiska områden som är avgörande för våra stater, så tar vi med fördraget ett dramatiskt steg mot en superstat som många fruktar. EU:s befolkning vill inte ha en union med allt större centralisering, en union som ökar sin makt på bekostnad av medlemsstaternas, en union som befinner sig långt bort från folkets vardagsbekymmer. De vill däremot ha en gemenskap av mångfald, en gemenskap där olika kulturer och levnadssätt kan kombineras, som ger mervärde. De vill ha en reformerad gemenskap, en mer ansvarsfull, öppen och demokratisk gemenskap som ger valuta för pengarna på de områden där man har delegerat ansvar, en gemenskap som ligger närmare och har större betydelse för folket.

Lissabonfördraget har därför varit ett missat tillfälle. Jag var delaktig i konventet efter Laekenförklaringen, som jag stödde starkt, ett konvent där den ursprungliga konstitutionstexten lades fram. Jag känner till detaljerna väl, såväl de bra som de dåliga punkterna. De brittiska konservativa har varit konsekventa. Vi anser att fördraget, som det nu ser ut, inte kommer att driva saker framåt i folkets intresse. Och vi i ECR kommer att fortsätta kämpa för vår vision av Europeiska unionen, en vision som stämmer överens med det hopp och den önskan som EU:s befolkning har. Vi kommer att fortsätta argumentera för en union som är lämplig för framtida syften, inte tidigare syften, och för en union som vilar säkert på stödet av folket och inte bara på prioriteringarna inom en elit. Detta bör vi alla överväga.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Min grupp har alltid förespråkade obligatoriska folkomröstningar i hela Europa om ändringsfördraget. De röstande i Irland var de enda som fick en möjlighet att fatta sitt beslut direkt för ett och ett halvt år sedan. Om vi vill att folket ska besluta måste vi acceptera resultatet, även om vi inte gillar det.

Den irländska regeringen bröt mot demokratiprincipen och genomförde en andra folkomröstning, delvis som resultat av påtryckningar från andra medlemsstater. Nu har de det resultat de ville ha. Vi inom vänstern följer demokratiprincipen, men vi är oroliga över EU:s politiska inriktning. Antalet nej-röster i Irland visar att vi inte är de enda som känner den oron.

Vi har i första hand tre kritiska synpunkter. För det första att den tidigare politiken att avreglera finansmarknaderna, skattekonkurrensen, losskopplingen av finanspolitiken från den ekonomiska politiken och nedmonteringen av socialstaten bidrog till den ekonomiska och finansiella krisen. Resultatet blev att den politiken ledde till ökad fattigdom och ojämlikhet i Europa. Förutom avsiktsförklaringar har väldigt lite hänt hittills vad gäller regleringen av finansmarknaderna. Samtidigt som arbetslösheten ökar rapporterar storbankerna i stället än en gång att de förväntar sig stora vinster. Lissabonfördraget kommer att fortsätta denna marknadsekonomiska politik med fri konkurrens. Detta är något som vi inte kan stödja.

I stället vill vi se en radikalt annorlunda strategi för att ta itu med de sociala utmaningarna. Vårt syfte är att introducera en klausul om sociala framsteg med minimilöner som ska gälla i hela EU. Samma lön för samma arbete på samma plats. Vi måste bekämpa lönedumpningen.

Vår andra kritiska synpunkt är att uppmaningen åt medlemsstaterna att gradvis förbättra sin militära kapacitet är oförenlig med vänsterns målsättning, liksom införandet av en klausul om en europeisk krigsmaterielagentur i EU:s primärrätt. Vi kommer inte att stödja globala militära uppdrag för att hävda våra egna intressen. Vi vill inte ha ett sådant här fördrag. Vi vill ha ett nedrustningsfördrag i stället för ett upprustningsfördrag. Det är paradoxalt att kallas EU-motståndare av den anledningen. Alla i EU som är för upprustning klassas som Europavänliga, medan alla i Europa som är för nedrustning klassas som fiender till EU. Detta är politiskt absurt!

Folkomröstningen i Irland har alltså genomförts, och även om den inte gick riktigt som vi hade önskat kommer vi inom vänstern att fortsätta arbeta för att få mer direktdemokrati i EU.

Nigel Farage, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Det är egentligen mycket enkelt, eller hur? Resultatet i Irland är nu en röst mot fördraget och en röst för fördraget, och om vi har någon som helst känsla för

sportslighet så borde vi köra bäst av tre. Men då skulle skillnaden vara att den tredje folkomröstningen skulle vara fri och rättvis. För det var den verkligen inte den här gången! Jag hoppas att ni är stolta över er själva, för det som ni har gjort är att ge er på den minsta pojken på skolgården, tvingat in honom i ett hörn och spöat upp honom. Detta är en seger för översittarna. Det är en seger för stora pengar och en seger för byråkraterna. Det har varit en parodi!

(Häcklande)

Ni respekterar alltså den här omröstningen? Ni respekterade inte den senaste, eller hur? Europeiska kommissionen spenderade miljontals pund av skattebetalarnas pengar på detta – pund eller euro, det spelar ingen roll, men det gör det faktiskt i vårt fall, för vi har fortfarande pund, tack och lov – ni spenderade miljontals pund. Förhållandet mellan den mängd medel som ja-sidan lade jämfört med nej-sidan var omkring 10:1–20:1. Folkomröstningskommittén i Irland gjorde inte sitt jobb. Man talade inte om för det irländska folket att konstitutionsfördraget från Lissabon naturligtvis kommer att påverka deras egen konstitution i betydande grad. Dessutom, vilket kanske var det värsta av allt, ändrade *Broadcasting Commission* [radionämnden] i Irland bestämmelserna, så att man inte täckte ja-sidan och nej-sidan i lika hög grad. Detta är en skandal. Men det man drev en kampanj om, det ni alla drev en kampanj om, var "Rösta 'ja' till jobben". Det var vad allt handlade om. De senaste nyheterna från pressen är emellertid: Aer Lingus har avskedat folk i dag, och Intel, som lade 400 000 euro på ja-kampanjen, avskedade 300 personer i dag. Ettusenfemhundra femtio jobb har försvunnit sedan i lördags. De enda jobb som bevarades med ja-röstningen var jobben inom den politiska klassen.

Jag misstänker att allt är över. Jag misstänker att Irlands tid av oberoende kommer att utgöra en mycket kort period i landets historia. Jag tror inte att president Václav Klaus kommer att kunna stå emot. Jag hoppas att han gör det; han är en modig och bra man. Men det ser ut som att byråkratin har segrat över den nationella demokratin. Historiskt sett tror jag att Storbritannien nu är mycket ensamt, kanske lika ensamt som landet var 1940, men ...

(Blandade reaktioner)

... vi för en verklig debatt; vi för en verklig debatt nu. Vad är det för mening med att ha en konservativ premiärminister om Tony Blair blir överherre? Vad är det för mening med en utrikesminister om vi har en europeisk utrikesminister med en egen diplomatjänst? Vad är det för mening med något av detta? Vad mig beträffar inleder den irländska folkomröstningen den verkliga debatten. Nu kan man inte låtsas längre: om man vill ha nationell demokrati så kan man inte fortsätta att vara medlem i Europeiska unionen, och vi kommer att driva en kampanj för att Storbritannien ska gå ut ur EU så snart som möjligt.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! I går frågade jag Margot Wallström, kommissionens vice ordförande, om Lissabonfördraget i stort är samma sak som det konstitutionsfördrag som det ersatt. Hon sade att de förändringar som gjorts var sådana som krävts av den brittiska regeringen och att de omfattar förändringar av namn och symboler. Hon använde inte ordet "bara", men det hade hon lika gärna kunnat göra.

Konstitutionsfördraget har redan förkastats av väljarna i Frankrike och Nederländerna, och Storbritannien skulle hålla en folkomröstning. Den skulle utan tvekan ha slutat med ett förkastande. Det är tydligt att ersättandet av konstitutionsfördraget med Lissabonfördraget skedde på begäran av den brittiska regeringen för att man skulle kunna ta tillbaka löftet om en folkomröstning.

Innehållet skulle vara detsamma, men namnen och symbolerna skulle ändras som en del av ett fullständigt öarligt hävdande att det var två skilda fördrag och att det inte var nödvändigt att hålla en folkomröstning. Hur vågar någon kalla denna bluff och öarlighet för demokrati?

Fredrik Reinfeldt, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag tacka gruppordförandena för deras kommentarer. Jag märker att många av dem vill att denna process ska gå snabbt, och det kan jag förstå.

Enligt min uppfattning måste vi vara på det klara över att vi befinner oss på mer eller mindre okänd mark. Om man ser till den rättsliga grunden så hade man beräknat att Lissabonfördraget skulle ha trätt i kraft redan den 1 januari i år. Vi försöker nu agera på ett flexibelt sätt i en ny situation som uppstår ur situationen i Irland, men också i andra länder.

I svenska debatter hänvisar man ofta till demokrati när man framhåller sin ståndpunkt. Det är positivt. Det är också vad jag försöker göra här. Om ett nytt fördrag ska träda i kraft så råder det inga tvivel om att det

måste ratificeras av samtliga 27 medlemsstater. Det är vad som måste ske, och det är anledningen till att jag är så noggrann med att säga att vi nu befinner oss på nummer 24. Det är fortfarande tre länder kvar, och det land som vi förmodligen kommer att få vänta längst på är Tjeckien.

När fördraget har ratificerats av den 27:e medlemsstaten så går vi vidare. Irland har ännu inte ratificerat det. Det krävs en ratificering av landets parlament innan processen är avslutad. Ni kanske inte anser att det är något problem, men man måste vara noggrann, så man vet aldrig. När alla 27 medlemsstater är färdiga så är paketet klart, och vi kommer att gå vidare med Lissabonfördraget.

I det avseendet är det också mycket viktigt att säga att alla fördrag som vi har diskuterat har uppstått genom att olika ståndpunkter har balanserats, och det står ganska klart att jag och andra närvarande här måste följa dessa fördrag. Det sker väldigt ofta att man gör något annorlunda, som inte går i linje med fördragen. Det är vad vi försöker uppnå nu med det svenska ordförandeskapet.

Det är anledningen till att jag säger att vi ska försöka agera snabbt i en situation som för närvarande faktiskt ligger i händerna på författningsdomstolen i Prag, Tjeckien. När den talar om huruvida den kommer att agera på detta klagomål så kommer det svenska ordförandeskapet att ta nästa steg i denna process. Det är så demokrati fungerar i praktiken, för vi efterlever helt fördragen och reaktionerna från de olika länderna.

Mitt budskap till er är att vi med denna tydliga majoritet måste se till att Lissabonfördraget träder i kraft så snart som möjligt, för vi anser att det kommer att leda till ett mer välfungerande Europa, men detta ska göras noggrant. Jag kommer att efterleva fördragen och respektera att samtliga 27 medlemsstater måste ratificera det innan vi kan ta det steget.

Tack så mycket för era kommentarer, och tack för ert stöd.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Herr talman! Jag vill bara kommentera de kommentarer som gruppordförandena har framfört, och tacka dem alla för deras inlägg. Dessa institutionella frågor om övergång mellan två fördrag är mycket svåra utifrån en rättslig och politisk synvinkel, och de kräver klokhet av alla institutioner. Vi skulle naturligtvis vilja att det nya fördraget godkändes så snart som möjligt. Majoriteten av ledamöterna i Europaparlamentet önskar detta, alla regeringar vill det och kommissionen vill det verkligen.

Saken är den att fördraget, som statsministern just påpekade, inte kommer att godkännas innan kommissionens mandatperiod är slut. Kommissionens mandat upphör i slutet av denna månad, vilket innebär att vi oundvikligen kommer att få en övergångskommission under en period. Det är anledningen till att jag anser att parlamentet fattade rätt beslut när man redan för en tid sedan beslutade om en ordförande för kommissionen, för det ger kommissionens ordförande behörighet, politisk behörighet, att företräda kommissionen i mycket viktiga internationella åtaganden. Det var ett klokt beslut från Europaparlamentets sida.

Den viktiga frågan i nuläget är hur vi ska hantera denna övergång. Vi har diskuterat detta i kommissionen i dag, och kommissionskollegiets åsikt är att vi om möjligt borde inrätta den nya kommissionen inom ramen för Lissabonfördraget. Det är vår åsikt, eftersom vi vill ha detta fördrag. Detta är ett fördrag som ger er, parlamentet, fler rättigheter i fråga om bildandet av själva kommissionen. Den höga representanten kommer t.ex. att vara kommissionens vice ordförande, och ni kommer följaktligen att rösta om den höga representanten. Så kommer det inte att bli om vi genomför Nicefördraget, och därför anser vi att vi om möjligt borde inrätta den nya kommissionen inom ramen för Lissabonbestämmelserna. Men det är naturligtvis också fråga om klokhet och god tidsplanering. Vi har tidigare, nämligen i den första kommission som jag var ledamot av, också inlett med en förlängning med tre veckor av den föregående kommissionen.

Frågan är alltså: hur lång tid kommer det att ta? Det är anledningen till att jag mycket snabbt framhöll – och statsminister Reinfeldt vet vad jag anser om detta – att det är en sak att vänta i några veckor och en annan att vänta vi vet inte hur länge. Det är en bedömningsfråga, en fråga om politisk bedömning, och jag hoppas att Europeiska rådet kommer att fatta rätt beslut utifrån den information som vi får från våra tjeckiska partner. Detta är en fråga som måste beslutas i Europeiska rådet i slutet av denna månad.

Vi vill verkligen inte – det tror jag inte ligger i någons intresse – ha en kommission som inte har fullständig rättslig behörighet. Det ligger inte i kommissionens intresse, och jag är övertygad om att det inte heller ligger i Europaparlamentets intresse. Det är anledningen till att jag har sagt att jag är beredd: jag är beredd att börja bilda den nya kommissionen så snart som vi har fått rättslig klarhet och Europeiska rådet inleder processen. För att jag ska kunna göra detta måste rådet fatta några beslut. Europeiska rådet måste föreslå en hög representant, för den höga representanten måste, enligt Lissabonfördraget, godkännas som kommissionens vice ordförande av kommissionens ordförande.

I fråga om vissa kommentarer vill jag understryka några punkter och lugna vissa parlamentsledamöter. Några av er har sagt att vi kommer att få en "EU-ordförande". Jag vill påpeka att vi inte kommer att få en "EU-ordförande". Om Lissabonfördraget träder i kraft kommer vi få en ordförande för Europeiska rådet: det är inte samma sak. Vi har parlamentets talman, kommissionens ordförande och så kommer vi att få en ordförande för Europeiska rådet. Det är viktigt att understryka detta, för ibland får jag uppfattningen att det finns idéer om vissa *dérives institutionnelles*, och jag accepterar inte, och Europeiska kommissionen accepterar inte, tanken att ordföranden för Europeiska rådet ska vara ordförande för EU, för detta står inte i fördragen.

(Applåder)

Det står inte i fördragen, och vi måste respektera fördragen. Vi måste respektera institutionerna. Vi har en talman för Europaparlamentet och en ordförande för kommissionen. Om Lissabonfördraget träder i kraft kommer vi att få en ordförande för Europeiska rådet.

Det är mycket viktigt att förstå att alla våra beslut måste fattas inom ramen för de befintliga fördragen. Det är anledningen till att jag anser att vi bör gå vidare med detta så snart som tjeckerna har kontrollerat situationen. Det är anledningen till att jag anser att vi bör arbeta med de frågor som jag nämnde förut, från medborgarinitiativet till de externa tjänsterna, i samarbetsanda mellan alla institutioner så att vi, när besluten fattas formellt, beslutsamt kan genomföra allt som Lissabonfördraget medför, vilket jag anser är större ansvarsskyldighet, ökad demokrati och ökad effektivitet i gemenskapen.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill, i egenskap av den första irländaren att tala i denna debatt, tacka mina kolleger för deras vänliga kommentarer om den irländska väljarkåren. Jag har också noterat de personer som ni har tackat hittills. Jag vill påpeka att två personer som spelade en ståndaktig roll i kampanjen för ja-rösterna och satte sitt lands intressen framför sina egna partiers intressen – parlamentsledamoten Enda Kenny, ledare för partiet Fine Gael, och parlamentsledamoten Eamon Gilmore, ledare för Labourpartiet – inte har tackats. De gjorde osjälviskt mer än någon annan för att se till att denna kampanj drevs, och jag vill att detta ska föras till protokollet här i dag.

Processen med Lissabonfördraget i Irland visar att vi kan anstränga oss för att få människor på vår sida. De är beredda att låta sig påverkas av ledarskap. EU-projektet är fortfarande det största hoppet för folket i Europa och på andra håll för en fredlig och blomstrande framtid. Vi kan inte ta för givet att människor ska inse fördelarna. Vi måste vara så öppna och så inbegripande som möjligt när vi förklarar dessa fördelar för dem. Utvidgningarna har inte brutit udden av projektet. De har snarare gjort det möjligt för oss att dela med oss av fördelarna till andra. Det råder verkligen enhet i mångfald.

Vissa irländare var osäkra på innehållet i fördraget. Andra var oroliga över att landet i egenskap av medlemsstat skulle påtvingas en förändring i lagen om abort, över neutraliteten, över förlusten av sin kommissionsledamot och över att landet eventuellt skulle förlora kontrollen över sin egen direkta skattepolitik. Det irländska parlamentet identifierade med hjälp av en särskild kommitté folkets farhågor efter den första folkomröstningen, och regeringen fick garantier från våra partner i dessa frågor, och framför allt i fråga om förändringen i förhållande till den framtida sammansättningen av kommissionen.

Det var fungerande demokrati på alla nivåer. Anledningen till att det irländska parlamentet hade rätt och skyldighet att göra som det gjorde är att det suveräna folket i Irland gav dem den rätten och skyldigheten. Det framgår tydligt av det höga valdeltagandet och det överväldigande ja-beslutet att folkets demokratiska vilja tjänades.

Herr talman! Jag håller med om det ni sade om oro hos vissa personer i vår befolkning. Jag ska nu ta upp en fråga som jag anser måste tas upp. Vissa personer i Irland och på andra håll anser att EU håller på att bli en kylig plats för kristendomen i synnerhet och religionen i allmänhet. Jag måste säga att jag personligen har upplevt respektlöshet i detta sammanhang från personer som betraktar sig som rättvisa och liberala, men som är allt annat än detta när det gäller att försöka se saker utifrån den synvinkel som personer som har en religiös övertygelse har. Jag respekterar personer som inte har någon religiös övertygelse, men jag förväntar mig att de ska återgälda denna respekt. Det är detta som EU-projektet handlar om. Jag upprepar: enhet i mångfald. Den andra irländska folkomröstningen visar vad som kan uppnås om vi verkligen är inbegripande. Jag säger detta till dem som har öron att höra med, och till kommande generationer.

Låt oss nu agera för att slutföra ratifikationen och därefter uppfylla löftena att Lissabonfördraget ska innebära ökad demokrati och öppenhet, en sammanhängande roll i världen och tillämpande av samma toleranta och inbegripande principer i förbindelser med andra regioner i världen, framför allt de fattigaste, som vi måste tillämpa internt.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Herr talman! När vi diskuterade denna fråga senast förutspådde jag att den irländska väljarkåren skulle förkasta den politiska cirkus som innefattar Gerry Adams, Nigel Farage och Joe Higgins. Det gläder mig att jag hade rätt.

Nigel Farages svulstighet bidrog till den irländska nationens munterhet ett tag, det måste man säga, men det förakt som han hyser för den irländska demokratin sipprade förstas fram ur varenda por på hans kropp här i dag. Hans intriger för att få den irländska väljarkåren att få Storbritannien att lämna EU visar enligt min uppfattning hans bristande begrepp om Storbritanniens och Irlands gemensamma historia.

Viktigare är ändå att den irländska väljarkåren med stor majoritet har förklarat att vår framtid ligger i Europa, att EU är bra för Irland och att Irland kan bidra på ett positivt sätt till gemenskapens utveckling. Jag har förhoppningar om att alla medlemsstater ska ha ratificerat fördraget inom kort och att de institutionella och demokratiska och sociala reformerna ska kunna genomföras utan vidare dröjsmål. Världen behöver en effektivare union för att vi garanterat och med kraft ska kunna arbeta vidare för att uppnå en hållbar utveckling på ett ekonomiskt, miljömässigt och socialt plan.

Jag vill klargöra för er, ordförande Barroso, och för er, herr rådsordförande, att folket i Europa kräver att unionen agerar. De behöver inte längre övertygas om att det krävs både globala och inhemska lösningar på de problem som vi står inför. De vill se ett agerande som innebär att gemenskapen verkligen börjar ta itu med dessa kriser. De vill se ett påtagligt agerande, inte ett retoriskt.

Jag hoppas att vi får en kommission som är effektiv, som är duglig, och som framför allt är i stånd att göra sig av med den döda ekonomiska ideologi som har fört oss till katastrofens brant i Europa och i resten av världen. Vi måste genomföra det mål som har angetts i Lissabonfördraget: en social marknadsekonomi som ger arbeten, som ger välbefinnande och som ger alla våra invånare en anständig levnadsstandard.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Herr talman! I förra veckan visade den irländska befolkningen ett stort förtroende för projektet Europeiska unionen i folkomröstningen, genom en seger med 619 000 röster. Jag vill tacka de övriga 26 regeringarna i EU och de politiska grupperna i Europaparlamentet som har samarbetat nära med den irländska regeringen under de senaste 15 månaderna för att den oro som uttrycktes av den irländska befolkningen i fråga om det första Lissabonfördraget skulle få en omfattande respons.

Detta var en seger för det irländska folket, inte nödvändigtvis för regeringen eller de politiska partierna. Det irländska folket visade på ett överväldigande sätt att Irlands plats är i centrum av Europeiska unionen.

(GA) De politiska partier som var för fördraget samarbetade den här gången i betydligt större utsträckning än inför förra folkomröstningen.

Samhällsgrupper som *Ireland for Europe* och *We Belong* spelade en central roll för att visa allmänheten att det inte bara var det politiska systemet som ville att Irlands befolkning skulle rösta ja i folkomröstningen. Jordbrukarna var starkt för fördraget, och de var mycket aktiva i kampanjen.

Detta är en stor förändring jämfört med förra omröstningen, och det var tydligt för alla.

(EN) De rättsligt bindande garantierna för Irland på de politiska områdena skattefrågor, neutralitet och etiskt-sociala frågor klargjorde frågor av central betydelse för det irländska folket. Nu hoppas jag att fördraget kommer att ratificeras inom kort, och det gläder mig att höra nyheterna från er, herr talman, om ert land.

Men jag måste säga att de kommentarer som framförts av Nigel Farage från UKIP i dag var en förolämpning mot det irländska folket, och det accepterar vi inte. Det irländska folket är en intelligent och insiktsfull väljarkår, och de ser skillnaden mellan det förra fördraget och detta fördrag, att protokollet är ett rättsligt bindande avtal. Herr Farage! Det borde glädja er och era kolleger att er inblandning i fördraget innebär ett omkring 3–4 procent större stöd för ja-sidan. Så stor respekt har det irländska folket för er och er grupp.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag blev också mycket glad och lättad i lördags över att det irländska folket röstade ja med två tredjedels majoritet och därför helt klart inte längre tror på felaktiga påståenden och skräckhistorier om till exempel en minimilön på 1,84 euro och över att de sade ja till detta gemensamma Europa.

Äntligen finns det en möjlighet att samarbeta inom utrikespolitiken för att skapa ett bättre konfliktförebyggande, bättre skydd för de mänskliga rättigheterna och mer demokrati i alla delar av världen, med andra ord, att få en starkare känsla av det globala ansvar som Europeiska unionen har. Men för att detta ska bli verklighet, och några har redan påpekat detta, behöver vi få hjälp av samtliga europeiska stats- eller

regeringschefer med att övertala president Václav Klaus att också skriva under fördraget. Och jag menar samtliga. Jag blev verkligen bestört i morse när jag fick höra att en regeringschef, nämligen den österrikiske kanslern, Werner Faymann, hade sagt i en intervju att om president Václav Klaus inte skriver under fördraget, så ser han en möjlighet för Österrike att också genomföra en ny folkomröstning. Det tyder på en allvarlig ansvarslöshet vad gäller europeisk politik. I det sammanhanget vill jag be rådets tjänstgörande ordförande göra klart för den österrikiske regeringschefen att vi måste ta ett gemensamt europeiskt ansvar. Jag vill också uppmuna de socialdemokratiska ledamöterna att göra detta klart.

Alla som är för detta gemensamma Europa måste göra klart för president Václav Klaus att även han måste underteckna fördraget och att vi inte behöver något som undergräver processen som leder till förverkligandet av Lissabonfördraget. Låt oss alltså inte ha någon *Spompanadln* som vi säger i Österrike. Låt oss med andra ord inte haka på något bara för att det skulle kunna vara populärt hos allmänheten. Jag tycker att det är mycket oansvarigt i samband med europeisk politik, och jag hoppas att den österrikiska regeringschefen tar tillbaka sitt uttalande i detta avseende.

Jan Zahradil (ECR). – (CS) Mina damer och herrar! Jag tänker inte lägga mig i Irlands inre affärer, och jag erkänner de irländska politikernas rätt att hålla så många folkomröstningar som de anser vara lämpligt om detta fördrag. Jag respekterar naturligtvis dessutom resultatet av folkomröstningen, precis som jag respekterade resultatet av förra årets folkomröstning, som gav det motsatta resultatet. Jag vet inte vilket resultat som väger tyngst eller som är giltigast, och kanske mina irländska kolleger kan berätta det för mig. Men hur som helst, en sak som jag kan konstatera just nu är hur detta ser ut utifrån och hur hela atmosfären kring ratificeringen av Lissabonfördraget ser ut om man betraktar den utifrån. Dessvärre måste jag säga att bilden är förskräcklig. Jag levde de första 26 åren av mitt liv under en regim som inte tillät fria val, där det inte var möjligt att hålla fria val, och där bara ett enda valresultat var möjligt. Jag är verkligen rädd för att många av personerna här i parlamentet och på andra håll i EU kände att det enda tänkbara eller möjliga resultatet när det gäller Lissabonfördragets ratificering var och är ett ja, och att de inte kommer att acceptera eller tillåta något annat resultat.

Jag undrar också varför uppståndelsen är så stor och de politiska påtryckningarna så starka i samband med Lissabonfördraget, eftersom EU trots allt inte skulle falla sönder eller kollapsa utan det, utan fortsätta fungera på grundval av befintliga avtal. Jag skulle vilja påstå att vi här bevitnar ett fullt utvecklat exempel på realpolitik eller maktpolitik, som har föga att göra med ett mer demokratiskt Europa eller ett bättre fungerande eller öppnare EU och har mycket att göra med de nyetablerade maktrelationerna i EU. Jag säger detta utan bitterhet, för jag har hållit på med politik tillräckligt länge för att veta vad realpolitik är, men låt oss åtminstone inte ljuga för oss själva.

Vem kommer att tjäna på Lissabonfördraget? Det kommer att bli Europeiska kommissionen, så jag är inte förvånad över att kommissionen stöder fördraget. Det kommer att bli Europaparlamentet, så jag är inte förvånad över att många i parlamentet stöder fördraget. Det kommer också att bli flera av de mäktigaste staterna i EU och federalisterna i samtliga grupper, oavsett om det är Europeiska folkpartiet, socialisterna eller liberalerna. Min största rädsla är emellertid att en strategi som denna, som bygger på principen att låta målet rättfärdiga medlen kommer att vändas mot oss alla och att vi kommer att få se en motreaktion under åren som kommer. Jag är rädd att trycket för att godkänna Lissabonfördraget kommer att leda till en backlash i form av ökat stöd för de verkliga antieuropeerna, för extremister, främlingsfientliga och antieuropeiska krafter, och att detta i slutändan kommer att visa sig bli en pyrrhusseger.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Jag vill ställa följande korta fråga till en av ledamöterna: Anser ni att det faktum att den irländska regeringen kan anordna folkomröstning hur många gånger den vill är förenligt med den demokratiska processen? Vad anser ni då om nyheten att den österrikiske regeringschefen nu för första gången planerar att anordna en folkomröstning om denna fråga? Accepterar ni även detta som ett uttryck för demokrati, eller skulle ni, som föregående talare beskrev saken, vilja kalla det för maktmissbruk? Vill ni vara vänlig att besvara detta.

Jan Zahradil (ECR). – (CS) Jag kom inte hit för att värdera Irlands, Österrikes eller någon annan regerings handlande. Det har jag aldrig gjort, och det kommer jag aldrig under några omständigheter att göra.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Herr talman! Det irländska folket har talat. Jag accepterar det. De som säger att detta var ett ja till Europa hävdar att förra årets folkomröstning var ett nej till Europa. Det var den inte. Att Irland stöder Europa har varken ifrågasatts förra året eller i år.

Europeiska kommissionen beslutade att spendera stora resurser på en propagandakampanj om fördelarna med Europeiska unionen direkt före folkomröstningen. Detta bidrog till uppfattningen att omröstningen handlade om ja eller nej till Europa snarare än ja eller nej till Lissabonfördraget. Det är beklagansvärt!

Alla i detta rum måste nu inse att vi har en tydlig och tuff utmaning framför oss. Vi måste ta itu med mycket av den oro som visade sig under folkomröstningskampanjen. Människor oroar sig särskilt för löner, för arbetstagarnas rättigheter, för offentliga tjänster liksom för icke-militarisering och små staters röster.

Denna gång fick det irländska folket höra att Irland skulle bli isolerat och stå ensamt i den ekonomiska krisen om man röstade nej en andra gång.

De som gav sitt stöd till fördraget för att det skulle skapa jobb och investeringar bör nu tillhandahålla dessa jobb och bidra till att skapa denna återhämtning.

De löften som gavs bör inte glömmas bort så snart som man har uppnått det resultat som den irländska regeringen och EU:s ledare önskade.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Herr talman! Om det finns något att utläsa av folkomröstningen som ägt rum på Irland är det att det absolut är möjligt att få ett ja-svar om följande villkor uppfylls: att det råder en tillräckligt stor obalans mellan ja- och nej-lägren, att det finns en tillräckligt stor obalans i massmediernas bevakning av frågan och att frågan ställs tillräckligt många gånger. Om emellertid en av dessa förutsättningar saknas kommer ni inte att få européer att ge upp mer suveränitet till dessa institutioner än vad de redan har gjort. Detta är den verklighet som vi alla måste grunda vår inställning på.

En annan realitet vilken, åtminstone för dem som stöder fördraget, måste vara mycket obekväm är det sätt på vilket fördraget förverkligas. Det enda möjliga sättet att förverkliga fördraget är i ett klimat av rädsla för att ett nytt läge ska uppstå i Storbritannien, vilket skulle kunna leda till en folkomröstning i landet. Det måste vara obekvämt att bara vara i stånd att förverkliga sina visioner i ett klimat av rädsla för att folket i ett annat land ska komma att tillfrågas om sin uppfattning. Det måste vara obekvämt att styras av rädsla för demokratiska uttryck.

Vi hörde att talmannen tidigare sade till parlamentet att nej-sidan kommer att respekteras. I sanningens namn är det dock mycket svårt att respektera nej-sidan. Vi har hört att symbolerna skulle tas bort från fördraget – ändå är hela parlamentet fullbelamrat med flaggor. Vi har hört att hymnen skulle tas bort ifrån fördraget – ändå firades det nya parlamentet genom att Beethovens nionde symfoni spelades. Detta skapar inte så stort förtroende för de garantier som gavs till de irländska väljarna eller till oss skeptiker. Vi vill känna förtroende – det är det dock mycket ont om.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill be dem som inte tycker om resultatet av den irländska folkomröstningen att sluta ifrågasätta de demokratiska processerna i Irland. Irland är ett demokratiskt land. Det är ett oberoende demokratiskt land. Republiken Irlands parlament fattade beslutet att hålla en folkomröstning. Den folkomröstningen har nu hållits. Den stöddes av 95 procent av de valda företrädarna i det irländska parlamentet. Ni kan alltså kritisera Europeiska unionen, men ni har ingen rätt att ifrågasätta demokratin i mitt land.

Talmannen. – Inom ramen för regeln för "blått kort" måste man ställa en fråga, man får inte göra ett uttalande. Ordalydelsen är mycket exakt, och det är mycket viktigt att denna regel respekteras.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Herr talman! Demokrati för mig betyder att ställa en fråga och sedan få ett svar. Demokrati betyder inte att fortsätta att ställa samma fråga tills man får det svar som man i förväg har räknat ut. Varför var det, om ledamöterna i parlamentet, kommissionen och rådet verkligen inte är rädda för befolkningen, bara i ett land som försöken att förhindra genomförandet av en folkomröstning inte lyckades? Regeringarna och EU:s institutioner lyckades förhindra att det hölls folkomröstningar i de andra 26 medlemsstaterna. Detta är inte demokrati.

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Herr talman! Detta parlament är ett fantasins och drömmarnas palats.

Med folkomröstningens tydliga utslag ger det irländska folket oss energi och styrka att fortsätta att skapa välbefinnande och att bygga ett starkt och framför allt federalt Europa

Det är bara genom att göra detta som vi kommer att förtjäna titeln som våra Europeiska fäders legitima arvtagare. Det är tack vare deras ansträngningar som vi alla står här idag.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Majoriteten är glad och lättad. Jag förväntar mig att minoriteten accepterar resultatet.

Majoriteten i 27 länder och i Europaparlamentet har upprepade gånger sagt ja till ytterligare utveckling av Europeiska unionen. Vi har en demokratisk majoritet och en blockerande minoritet. Detta den demokratiska majoritetens ja var ett ja till det sunda förnuftet, ett ja till en mer demokratisk och öppen europeisk union som står närmare medborgarna, ett ja från positiva europavänliga -europeiska tänkare och aktörer, ett ja till ett stärkande av Europeiska unionens position i världen och ett viktigt steg i rätt riktning.

Vi har fortfarande en lång väg att gå, eftersom vi behöver en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik för att kunna fungera som global aktör. Vi måste fortsätta att arbeta för mer demokrati, genom att exempelvis göra det möjligt att hålla en europeisk folkomröstning, genom att skapa en enhetlig europeisk rösträtt, och många andra saker. Vi har ett arbete att utföra nu, och vi har ingen tid att förlora. Jag förväntar mig att kommissionen påskyndar reformen och inleder samtal med medlemsstaterna om kommissionsledamöterna. Jag förväntar mig att rådet klargör sin inställning till detta resultat. Jag förväntar mig också att vi i parlamentet förbättrar vår kommunikation och vår dialog med medborgarna och att vi tillhandahåller bättre information till dem.

Vi har tydligt sett att ju bättre information, kommunikation och dialog, desto större majoritet. Politiker som inte tror sig vara kapabla till detta är på fel ställe, liksom politiker som gömmer sig bakom folkomröstningar. De vill inte själva närma sig medborgarna, och de vill inte ta något ansvar. Ju mer debatten fokuserades på Europa, desto större blev majoriteten. Vi säger nej till nationalisering av europeisk politik och nej till nationella folkomröstningar om europeiska frågor, utom när det gäller det egna landets anslutning.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman! Jan Zahradil frågade vilka som kommer att dra fördel av detta. Han tror att det är vi parlamentariker. Så kan vara fallet, och det är inte så dåligt om det i viss utsträckning skapas positiva effekter för parlamenten – det gäller naturligtvis inte bara Europaparlamentet utan även nationella parlament – i en parlamentarisk demokrati. Emellertid är det faktiskt medborgarna som kommer att gynnas om vi blir i stånd att representera deras intressen på ett starkare och bättre sätt.

Martin Schulz har redan påpekat att vi lever i en föränderlig värld, en värld där Kina är starkt, Indien och Brasilien växer i styrka och Förenta staterna är lika starkt som tidigare.

Om vi tittar på Washington idag ser vi att den nya administrationen till och med frågar efter Europas åsikter i olika frågor, från frågor om Afghanistan till andra frågor. Har vi ett tydligt uttalande, och talar vi i klarspråk när det gäller detta? Om inte kommer vi inte att tas på allvar.

Ryssland försöker alltid att spela ut EU:s medlemsstater mot varandra eftersom oenighet naturligtvis är mer tillfredsställande för våra partner. Till alla som idag fortfarande kämpar mot detta fördrag i den felaktiga tron att det stärker Europeiska unionen vill jag säga att de som kämpar emot detta fördrag i själva verket stärker våra så kallade partner eller, om ni så vill, våra motståndare.

Som redan nämnts har vi fortfarande några institutionella frågor kvar att lösa, särskilt sådant som har med avdelningen för yttre åtgärder att göra. Låt oss emellertid inte föra några ytterligare institutionella diskussioner nu. Våra medborgare vill ha ett tydligt och innehållsrikt svar. De vill att vi uttrycker oss kraftfullt gällande frågor som har med klimatskydd, säkerhetsfrågor och budgetförordningen att göra. På varje enskilt område kan vi visa att Lissabonfördraget innebär förbättringar. Våra argument måste emellertid innehålla substans så att människor inte känner att Europeiska unionen bara bryr sig om sig själv. De bör även få se att den bryr sig om sina invånares intressen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Utöver denna fråga kommer jag eventuellt att ställa en fråga till Othmar Karas. Denna fråga riktar jag dock till Hannes Swoboda, eftersom Ulrike Lunacek redan har kritiserat vår förbundskansler Werner Faymann och hans partivänner. Vad anser han, som österrikisk socialdemokrat, om förslaget från Österrikes partiledare och förbundskansler att anordna en folkomröstning där?

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman! Jag tror inte att detta är rätt plats för att hålla en intern österrikisk debatt. En sak står dock helt klart – det kommer inte att bli någon folkomröstning om Lissabonfördraget i Österrike heller. Lissabonfördraget har ratificerats och måste träda ikraft så snart som möjligt. Det är min och vår åsikt.

Talmannen. – Tack för att ni svarar på frågan, men kolleger, jag ska läsa upp regeln för er, för vi måste känna till den.

"Talmannen får ge ordet till ledamöter som genom att hålla upp ett blått kort visar att de vill ställa en fråga på högst en halv minut" – endast en fråga – "till en annan ledamot under dennes anförande," – inte senare – "om talaren godtar detta och talmannen anser att detta inte kommer att störa debatten."

Om blå kort hålls upp för ofta så kommer jag inte att ge er ordet, eftersom det skulle störa debatten. Det måste ni vara medvetna om.

Håll upp kortet i tid och bara för att ställa en fråga som tar högst en halv minut. Svaret får inte överstiga en minut. Så lyder regeln, och vi måste hålla oss mycket strikt till den.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! En sak har inte uppskattats fullt ut här, och det är det faktum att ja-resultatet i folkomröstningen på Irland knappast, vilket Guy Verhofstadt nämnde, var det första ja-resultatet i en folkomröstning om utarbetandet av konstitutionen. Vi fick ja-resultat i folkomröstningarna i Luxemburg och Spanien; denna var på intet vis först.

Det är alltid underhållande att lyssna på Nigel Farage. Idag var det emellertid för en gångs skull inte så underhållande. Euroskeptikerna är verkligen dåliga förlorare. Chocken med en två tredjedels majoritet talar sitt tydliga språk. Det var också intressant att se hur Timothy Kirkhope vred sig på sin stol, eftersom Torypartiet står så nära detta parti när det gäller synen på europeisk politik. Jag hoppas verkligen att detta förr eller senare kommer att ändras.

Vi har sett att det finns demokratiskt stöd på Irland för den europeiska integrationsprocessen. Är Europa tillräckligt demokratiskt? Har vi en perfekt demokrati i Europa? Inte alls. Men detta var en bra dag för europeisk demokrati.

Nu klagar vissa personer på att man satt press på Irland. Men Proinsias de Rossa uttryckte tydligt att det var ett suveränt beslut av Irland att anordna ännu en folkomröstning. Låt oss komma ihåg att Europeiska unionen försökte bojkotta Österrike när Jörg Haider kom till makten. Det fungerade inte. Vi kan inte sätta press på medlemsstaterna; de har suverän rätt att besluta om dessa frågor.

Andra beklagar sig över att Irland bara röstade ja på grund av krisen. Att Irland fick uppleva solidaritet från Europa under krisen är dock något positivt! Vi förväntar oss också solidaritet från Europa om det blir kallt i hemmen i Bulgarien eller Ungern på grund av att Ryssland och Ukraina dras in i ännu en gaskonflikt. När europeisk solidaritet blir resultatet är detta något bra!

Fördraget öppnar nya möjligheter. Det finns ett antal politikområden inblandade här: budgetpolitik, politik inom rättsväsendet och sådant som rör den inre marknaden. Men det viktigaste för mig är utrikespolitik. Även om Hannes Swoboda sade att vi inte skulle föra några institutionella diskussioner måste vi ha en allvarlig debatt om den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Vi måste uttrycka oss samstämmigt. Det här parlamentet, och jag vill klargöra detta för kommissionen och rådet, vill ha en stark hög representant och en effektiv europeisk avdelning för yttre åtgärder. Vi vill att den ska ha en bred bas, att den ska arbeta nära kommissionen och att den ska ha tillgång till alla tjänster, däribland rådets sekretariats tjänster. Detta kommer att fungera som ett lackmusprov, inte minst vid kommissionens utfrågningar. Det kommer även att tjäna som ett lackmusprov för den europeiska utrikespolitikens framtid under 2000-talet och vara en garant för att vi kommer att kunna agera samstämmigt.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Det är helt enkelt så att i och med ratificeringen av Lissabonfördraget kommer vårt parlament att få ytterligare 18 parlamentsledamöter från 12 av Europeiska unionens medlemsstater.

Vi har varit försiktiga eftersom Europaparlamentet i mars i år bad alla medlemsstater att föregripa resultatet genom att uttala att valet den 7 juni skulle utgöra den demokratiska basen för tillsättningsförfarandet av dessa ytterligare arton parlamentsledamöter.

Några medlemsstater gjorde detta, exempelvis Spanien och ert eget land, fru rådsordförande. Andra länder, som emellertid liksom jag själv säger sig vara mycket nöjda med resultatet av den irländska folkomröstningen och vill se Lissabonfördraget genomföras, har ännu inte gjort sin plikt när det gäller att ange hur tillsättningsförfarandet av ledamöterna ska gå till.

Kan vi räkna med att ni, fru rådsordförande, vid Europeiska rådets sammanträde den 29–30 oktober kommer att be varje medlemsstat att ange tillsättningsförfarande för de parlamentsledamöter som i enlighet med Lissabonfördraget ska tillkomma?

Det andra som verkligen förvånar mig är att alla talar om Lissabonfördragets höga ambitioner. Men enligt fördraget åläggs vi även en skyldighet som har att göra med en mycket enkel sak: jämställdhet mellan män och kvinnor. Detta är ett bindande mål i stadgan om de grundläggande rättigheterna i enlighet med Lissabonfördraget. Vad jag förstår är det för de ytterligare två poster som återstår att tillsätta, den höga representanten som vice ordförande i kommissionen samt rådets ordförande, endast manliga namn som cirkulerar.

Ert land, Sverige, är tämligen exemplariskt när det gäller detta. Jag förväntar mig att ni tar detta på extremt stort allvar. Det är inte möjligt för oss att endast ha män på de fyra viktigaste ansvarsposterna i Europa. Det är inte värdigt Lissabonfördraget och det är inte värdigt Europa. Jag räknar med att ni säkerställer att jämställdheten mellan män och kvinnor respekteras även på denna nivå.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Herr talman! Den nederländske fotbollslegenden Johan Cruyff sade en gång "Alla fördelar har även nackdelar". Fördelen med Lissabonfördraget är att det ger medlemsstaterna mer att säga till om och de nationella parlamenten större inflytande. Nackdelen är att det flyttar maktens fokus till Europa. Detta är en nackdel som inte får underskattas, särskilt inte här i parlamentet. Under de senaste trettio åren har vi när allt kommer omkring sett hur Europas makt har ökat i omvänd proportion till valdeltagandet i valen till Europaparlamentet. Överföringen av mer makt till Bryssel har gått hand i hand med ett lägre valdeltagande i valen till Europaparlamentet. Om Lissabonfördraget träder i kraft måste Europa lära sig följande: Låt unionen agera pragmatiskt, och låt den gång på gång bevisa att den tillför något mervärde. Bara då kan vi vinna stödet från väljarna i EU.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! Jag motsätter mig Lissabonfördraget ur ett vänster- och socialistperspektiv, och jag förkastar interventionen av rasister och högerorienterade krafter. Det som skedde i folkomröstningen i Irland var inte en seger för demokratin. Det irländska folket hotades av en betydande koalition – det politiska etablissemanget, stora företag, den största delen av den kapitalistiska pressen och Europeiska kommissionen – med att om man röstade "nej" så skulle Irland bli ekonomiskt isolerat, man skulle straffas av Europeiska unionen och det skulle leda till en kapital- och investeringsflykt. Man fick också veta att ett "ja" skulle innebära arbetstillfällen, investeringar och återhämtning. Allt detta var lögner.

Den irländska regeringens dubbelspel framgick när den bad styrelsen för Aer Lingus att skjuta upp tillkännagivandet av den hänsynslösa nedskärningen av 700 jobb inom Aer Lingus till i dag, efter folkomröstningen. Europeiska kommissionen ingrep hela tiden och lade sig i processen. Ingen av de tre ordförandena är här, men jag vill att deras företrädare ska be dem om en reaktion på följande skandal. Antonio Tajani, ledamot av kommissionen med ansvar för transport, reste runt i Irland en hel dag i ett jetflygplan tillhörande Ryanair tillsammans med den verkställande direktören för detta multinationella företag och bedrev kampanj för en ja-röst. Han är tillsynsman för transport och ska skydda konsumenter och arbetstagare. I hans ställning är det oerhört komprometterande att åka runt med en vd för ett av de största transportföretagen. Vad har ni att säga om detta?

Slutligen går ryktet att Tony Blair kommer att bli ny ordförande för Europeiska rådet. Låt oss tala klarspråk. Tony Blair är en krigsförbrytare. Han kan inte under några omständigheter ...

(Talmannen uppmanade talaren att avsluta eftersom han hade överskridit sin talartid.)

Jag avbröts i onödan, herr talman! Det är ni som innehar ordförandeskapet, inte ledamoten här.

Det jag ville avsluta med att säga var att Blair inte får utnämnas till EU-ordförande.

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Jag ser ett blått kort. Jag vill påpeka till den ledamot som håller upp sitt kort att ni, varje gång som ni gör detta hindrar en ledamot vars namn står på talarlistan från att tala. Vid presidiets sammanträde kommer jag att försöka ändra denna bestämmelse, eftersom vi inte kan tillåta att ledamöter som har sina namn på talarlistan hindras från att tala på grund av att andra ledamöter avbryter med frågor, något som för tillfället är tillåtet.

Nessa Childers (S&D). – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja fråga Joe Higgins vad som skulle ha kunnat få honom att stödja fördraget.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! Lissabonfördraget innebär en intensifiering av den nyliberala ekonomiska dagordning som har orsakat en ekonomisk katastrof över hela Europa med 21 miljoner arbetslösa, en intensifiering av militariseringen och vapenindustrin och större påtryckning för privatisering. Det finns inget i fördraget i denna bemärkelse som en övertygad socialist skulle kunna stödja.

Vi stöder uppriktiga initiativ där arbetstagarnas rättigheter inom EU främjas, men hur ska vi kunna stödja Lissabonfördraget när detta fördrag och själva stadgan om de grundläggande rättigheterna i själva verket institutionaliserar EG-domstolens beslut, som gynnar utnyttjande av migrerande arbetstagare av entreprenörer som tillhandahåller gränsöverskridande tjänster?

Timo Soini (EFD). – (FI) Herr talman! Jag tillbringade min barndom och min ungdomstid i Finland, i närheten av Sovjetunionens kommunistiska diktatur. Det är ett litet land, och rädslan var ständigt närvarande där. Icke desto mindre kunde vi hantera detta eftersom vi var ett oberoende land. Nu är jag alldeles paff över att bara ett slutresultat tillåts i Europeiska unionen. Åsikter kan uttryckas, man tillåts vara oeniga och till och med euroskeptiker tillåts uttrycka sin mening. Men slutresultatet måste vara detsamma.

Om man vinner genom att fuska har man redan förlorat. För att referera till fotboll, låt oss komma ihåg incidenten med Diego Maradonas hand på bollen. Vem kommer ihåg matchen mellan Argentina och England och vad resultatet blev i slutändan? Den vanns genom fusk, eller hur? Se på Maradona idag, han som vann genom att fuska.

Till slut vill jag uppmana Sverige, det land som är ordförandeland, att fortsätta att respektera det beslut som tagits av svenska folket när det röstade emot euron. Ni omprövade inte detta efter ett år, efter två eller ens efter fem år. I detta fall omprövades emellertid beslutet redan efter ett år. Detta är EU-demokrati, och den kommer en dag att få vad den förtjänar.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Herr talman! Jag har också bott i ett litet land och gör så fortfarande. Jag skulle vilja fråga Timo Soini om han inte håller med om att detta handlar om att Irland visade sin styrka som litet land genom att praktiskt taget få hela Europa på knäna. Denna gång, efter en lång debatt, sökte Irland, som precis som Finland är ett litet land, stöd hos Europeiska unionen. Är det inte just det som Europeiska unionen och Lissabonfördraget handlar om – att skydda små länder? Dessutom vill landet hjälpa till att stärka EU.

Timo Soini (EFD). – (FI) Herr talman! Detta är ett dåligt avtal för små länder. Det kommer att försvaga Irlands, Danmarks och Finlands röster i ministerrådet. De stora länderna kommer att vinna i styrka.

Jag älskar Irland; jag har varit där 20 gånger. Jag blev katolik på Irland. Men det handlar inte om det. Jag är bara ledsen över att se ett sådant stort jordskred. Först var det 53 procent emot och 47 procent för. Denna gång blev resultatet 67 procent för och 33 procent emot. Vad hände och varför? Jag vidhåller att det var rädsla. Jag önskar Irland och irländarna all framgång, och Gud välsigne dem.

(Liisa Jaakonsaari fällde en kommentar utan att använda mikrofonen.)

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Mina damer och herrar! Först och främst vill jag tacka det irländska folket, särskilt var och en av de 600 000 modiga irländare som motsatte sig det diktatoriska Lissabonfördraget och anslöt sig till kampen för demokrati i Europa. Den som är nöjd med resultatet av denna upprepade folkomröstning kommer också att vara nöjd med demokratins död och med globalismens diktatur. Europeiska politiker bör inte stödja globalismens diktatur utan handskas med verkliga frågor: hur man utrotar arbetslöshet, en skenande massinvandring samt se till att få de diskriminerande och inhumana Benešdekreten och den slovakiska språklagen upphävd. Jag uppmanar också alla andra parlamentsledamöter att stödja försöken att uppnå autonomi för den största av de grupper som har berövats sin rösträtt i Europa, ungrarna som bor utanför Ungerns gränser. Jobbiks företrädare kan bara stödja en europeisk union grundad på nationella traditioner. Tack så mycket!

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Det gläder oss att folkomröstningen som hölls på Irland ledde till en otvetydig seger för Lissabonfördragets anhängare. Vi måste gratulera och samtidigt tacka dem som drev ja-kampanjen på Irland.

Detta röstresultat representerar det irländska folkets beslut att fortsätta processen med att utveckla Europeiska unionen. Det har gjort det möjligt för oss att föreställa oss en tid i framtiden när Europeiska unionen uttrycker sig samstämmigt på de 27 medlemsstaternas vägnar i vilken diskussion som helst med de största världsmakterna.

Frågan om ett nytt grundläggande fördrag började att diskuteras 2002. Förra fredagen avslutades processen med att anta det nya fördraget. Anledningen till att jag säger detta är att jag tror att Europas medborgare har uttryckt sin åsikt, antingen direkt eller indirekt. Polen tillkännagav att landet kommer att ratificera fördraget omedelbart. Det finns fortfarande bara en person kvar som tror att ratificeringen av fördraget måste förhindras, trots att parlamentet i det land där han är ledare har ratificerat fördraget. Jag hoppas att ordföranden kommer att göra som medborgarna i alla 27 medlemsstater önskar, däribland i Tjeckien, och skriva under ratificeringen av fördraget.

Det kommande genomförandet av fördraget kommer att medföra att Europaparlamentet får nya ansvarsområden. Parlamentet måste göra nödvändiga förberedelser för att kunna axla dessa så snart som möjligt, utan att det leder till någon försening i lagstiftningsprocessen. Idag har vi ett tydligt exempel på detta i och med att de två betänkandena om användning av Europeiska unionens solidaritetsfond för jordbävningen i Italien tagits bort från föredragningslistan. Även dagens problem med blåa kort är ett sådant exempel.

Jag hoppas att de administrativa avdelningarna kommer att uppmärksamma detta åtminstone lika mycket som de har uppmärksammat ledamotsstadgan.

Talmannen. – Jag vill än en gång förklara för er att det enligt arbetsordningen först och främst är talmannen som "kan ge ordet". Att ge ordet innebär rätt att besluta om att antingen ge ordet eller att inte ge ordet till en ledamot. Talmannen föredrar att ge ordet till ledamöter som finns med på talarlistan hellre än att ge ordet till ledamöter som tar talartid och därigenom förhindrar ledamöter som finns med på listan att tala i enlighet med den talartid som fördelats till varje politisk grupp. För det andra bör enligt arbetsordningen det blå kortet hållas upp under tiden som parlamentsledamoten till vilken frågan ställs talar – inte efteråt.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Herr talman! Först av allt vill jag säga att jag är oroad över denna debatt. Det som borde ha varit en dag av firande för Europa håller på att förvandlas till en debatt i vilken vi har kommit till den punkt där vi ifrågasätter det sätt på vilket parlamentets talman välkomnar resultatet.

Det har hållits mer än tio anföranden i vilka inte bara Europa – viktet skulle ha varit legitimt – har kritiserats öppet, utan även det demokratiska resultatet av folkomröstningen på Irland.

Jag anser att tiden är inne för att i denna kammare säga att nio av tio medborgare som är representerade här, där de europeiska medborgarnas suveränitet har sitt hem, är för Europa och att de underliggande åsikterna hos de största europeiska demokratiska partierna är för Europa. Jag skulle också vilja påpeka att Lissabonfördraget är en förutsättning för att skapa mer Europa, för att göra Europa mer förenat och starkare. Men detta räcker tyvärr inte i sig.

Jag vill säga till er alla att Europa idag har ett annat berättigande än förr. För 60 år sedan ansåg antagligen grundarna att Europa representerade ett behov att skapa ett gemensamt område med fred efter krigets tragedi, som en reaktion på försöket av vissa i Europa att tvinga på andra europeer politiska idéer eller hegemonier. Idag står vi inför att bli världsledare, och antingen ska vi göra det eller inte. Debatten har ekon från Shakespeare: att vara eller inte vara för Europa.

För bara några dagar sedan fick jag tillfälle att prata med folk i Pittsburgh. Utifrån deras perspektiv blickar inte världen ut mot Europa utan mot Asien. Europa måste vara enat och starkt för att utgöra en stark närvaro vid förhandlingsborden med världens ledare. Om vi inte är där kommer vi inte att räknas, och vi kommer inte att ha något inflytande. Lissabonfördraget är en väg i riktning mot detta, men det är en väg som vi fortfarande har att tillryggälägga.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Herr talman! Vi borde uppriktigt sagt tacka Nigel Farage för hans bidrag till kampanjen i Irland. Hans märkliga, postkoloniala chauvinistiska stil bidrog verkligen till att rekrytera många av de irländska republikanerna till den fördragsvänliga saken.

Ännu underligare är emellertid den totala frånvaron i denna kampanj av det brittiska Torypartiet, som gömde sig bakom Declan Ganleys och president Václav Klaus' kjolar. Det konservativa partiet står i själva verket alldeles ensamma som eventuellt regeringsparti som fortfarande motsätter sig detta stora kvalitativa steg framåt i fråga om europeisk integration.

Tänk på EU-skeptikernas absurditet, för att motsätta sig Lissabonfördraget innebär att hålla fast vid det befintliga Nicefördraget och den nuvarande tämligen osmidiga och tröga – och alltför ofta ineffektiva – union som inte lyckas uppfylla allmänhetens krav eller bemöta globala utmaningar. Storbritannien förtjänar mycket bättre än det konservativa partiet, och EU behöver verkligen mer.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Liksom många av dem som redan har talat idag är jag glad över Irlands ja, och jag skulle vilja gratulera alla dem som kämpade för detta, särskilt De gröna på Irland i *Comhaontas Glas*. Om det emellertid är sant att det ska firas denna dag handlar det hur som helst om en svår vunnen seger. Det skulle vara fel av oss att nu helt enkelt återvända fulla av tillfredsställelse till de vanliga institutionella rutinerna som om ingenting stort verkligen hade hänt.

Parlamentets talman refererade i sitt första uttalande i denna fråga till nej-rösterna. Jag vill tillägga att vi också bör lyssna till de röster som nästan är ohörbara, de som under valet till Europaparlamentet i juni ansåg att det inte var nödvändigt att delta i valet och bidra med sin del i att stödja denna process. Vad jag menar är att vi måste ta i beaktande det faktum att en hängiven väg framåt bara kan bli framgångsrik om vi gör en mer seriös ansträngning än vi hittills har gjort för att involvera medborgarna.

Vi har sannerligen förlorat tid. Vi har förlorat år. Europa har halkat efter utifrån ett internationellt perspektiv. Vi behöver bara titta på G20-mötena för att se detta. Emellertid kommer Europa bara att bli mer dynamiskt om dess medborgare engagerar sig mer. Jag tror inte att Tjeckiens befolkning bör utsättas för påtryckningar. Om det råder något tvivel om politiken bör man inte hota med att inte ge landet någon kommissionsledamot med anledning av den skadliga politik som deras president för.

Det finns emellertid något som ännu viktigare: Att besluta om Tony Blair, eller någon annan möjlig kandidat för uppdraget som ordförande för rådet, bakom stängda dörrar skulle vara ett allvarligt misstag. Detta behöver istället diskuteras öppet med Europas folk. Jag föreslår att vi ordnar en utfrågning i parlamentet för alla som kandiderar till detta uppdrag.

(Talmannen avbröt talaren.)

Ashley Fox (ECR). – (EN) Herr talman! I juni valdes jag att företräda sydvästra England och Gibraltar, och under valkampanjen blev jag beklämd över att jag träffade så många människor som inte längre stöder Storbritanniens medlemskap i EU. Det gjorde mig beklämd, eftersom jag anser att EU har varit en god kraft i världen. EU har främjat fred och försoning bland Europas folk. Jag hoppas att det fortsätter så. Den inre marknaden främjar handel och välbefinnande. Världsledande företag som Airbus i min valkrets har visat vad vi kan uppnå när vi för samman våra industriella resurser.

Som student bodde jag ett år i Frankrike och kom hem som frankofil. Jag vill att Storbritannien ska ha varma och vänskapliga förbindelser med samtliga europeiska grannländer. Jag oroar mig över att den pågående utvecklingen mot en politisk union utan stöd av Europas folk hotar att undergräva det förtjänstfulla arbete som EU åstadkommit. Jag respekterar att irländarna nu har röstat för Lissabonfördraget, även om jag anser att det var skamligt att de tvingades till en andra omröstning av länder som inte ens hade hållit en enda folkomröstning. Gordon Browns hållning är särskilt klandervärd. Han lämnar efter sig inte endast ett Storbritannien på ruinens brant utan också en vägran att låta det brittiska folket rösta om denna senaste maktförskjutning från Westminster till Bryssel. Att bryta löftet om en folkomröstning innebär att britternas stöd till EU undergrävs, vilket jag beklagar djupt. Det övergår mitt förstånd varför de som stöder en politisk union verkar fast beslutna att bygga den på sämsta möjliga grund. Inser de inte att en politisk union utan folkligt stöd sannolikt kommer att vara dömd att misslyckas?

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Mina damer och herrar! Jag ser många nöjda uttryck och till och med glädje i denna kammare över resultatet av den andra folkomröstningen på Irland. Men det återstår att fullfölja ratificeringsprocessen för Lissabonfördraget, och jag föreslår att vi väntar med att vara nöjda och glada tills Europas medborgare har bekräftat, exempelvis i framtida val till Europaparlamentet, att Lissabonfördraget först och främst varit till gagn för dem, att det har förbättrat de sociala villkoren, reducerat antalet farliga och väpnade konflikter samt i betydande utsträckning bidragit till ett modernt demokratiskt Europa. Jag erkänner att resultatet av den andra irländska folkomröstningen inte kom som någon överraskning för mig. Vi har alla bevittnat de europeiska organisationernas uttalade intresse – på gränsen till betvingande av Irland – vilka fick stöd genom motsvarande nivåer av finansiering.

Jag var en hängiven federalist även under den tid när tjeckerna och slovakerna delade samma stat. Jag är och jag kommer att förbli federalist i ordets bästa bemärkelse. Det oroar mig emellertid – och jag är inte ensam om detta – att EU-medborgarna inte tilläts besluta om något så viktigt som Lissabonfördraget i en folkomröstning som omfattar alla medlemsstater. Jag anser att det var ett misstag att driva på ett fördrag som möjliggör ett stärkande av de finansiella institutionernas roll utan att ta hänsyn till det sociala Europa. Jag anser att den upprepade folkomröstningen på Irland utgör ett prejudikat för hela Europeiska gemenskapen. Tiden kommer att visa innebörden i detta, och jag tror att den kommer att visa att resultatet av den andra folkomröstningen på Irland blev en pyrrhusseger. Jag begär att Tjeckiens konstitutionella organisation

respekteras och att inga påtryckningar utövas på de tjeckiska myndigheterna och särskilt inte på presidenten angående beslutandet av ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag beklagar att inte bara hissarna, utan även den knapp som talmannen använder för att avbryta en talare som har överskridit sin talartid och därmed tar tid från en annan ledamot på talarlistan är ur funktion. Var snälla att sluta tala när jag ber er att göra detta, eftersom ordförandeskapet inte har någon knapp att stänga av mikrofonen med. Annars kommer hälften av de ledamöter som står på talarlistan i denna extremt viktiga debatt inte att få tala, och det skulle vara mycket olyckligt och inte alls samarbetsvilligt.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Herr talman! Jag kommer att försöka hålla mig inom min talartid. Det parti som jag företräder, *Lega Nord*, röstade för fördraget i det italienska parlamentet, och jag var personligen föredragande. När det gäller folkomröstningen var vi mycket respektfulla inför Irlands motstånd mot fördraget, och vi är på samma sätt respektfulla inför landets godkännande av fördraget med 67 procent, vilket är en ansevärd andel. Folkets vilja uttryckt i en folkomröstning är direkt och otvetydig.

I morse välkomnade jag talet som hölls av parlamentets talman. Han sade att vi bör lyssna till anledningarna hos dem som röstade nej, och framför allt fråga oss varför ett stort antal inte röstade alls. Jag anser att detta är ett intelligent och insiktsfullt beaktande, eftersom europeisk demokrati inte bygger på beslut som tas däruppe utan på Europas befolknings växande politiska medvetenhet. Jag tror att folket vill se demokratiska framsteg ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! I alla debatter som vi har haft om Lissabonfördraget under de senaste åren har till och med fördragets anhängare alltid sagt att detta fördrag inte är så bra som det skulle kunna vara, att det har många brister och att det faktiskt inte är någon särskilt framgångsrik kompromiss.

Nu är dessa anhängare glada eftersom fördraget är nära att genomföras, och det är inte mer än rätt. När vi emellertid nu hör dessa anhängare säga att majoriteten har sagt sin åsikt på ett demokratiskt vis och att minoriteten helt enkelt måste acceptera detta, har de verkligen rätt. Jag hade dock förväntat mig att även höra detta uttalande efter den första folkomröstningen på Irland. När allt kommer omkring står en sak klart: vi vet inte om detta fördrag kommer att bli förmånligt för Europeiska unionen eller om det, vilket jag tror, kommer att bli ödesdigert. Jag tror att det kommer att leda till en centraliserad superstat.

Detta Europa kommer bara att bli ett gott Europa om det är demokratiskt. En demokrati enligt vilken man upprepar folkomröstningar ända tills etablissemangen har fått det resultat som det vill är inte en demokrati. Jag hoppas därför att vi nu inte kommer att försöka sätta press på den tjeckiska presidenten för att han ska avsluta jobbet så snabbt som möjligt.

(Talmannen avbröt talaren.)

Elmar Brok (PPE). – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr vice kommissionsordförande! Jag är mycket ledsen över att de som i samband med den första folkomröstningen spred ut lögnen under den irländska kampanjen nu måste medge att de 26 ländernas parlament har ratificerat fördraget, att Irland har ratificerat fördraget i en folkomröstning och att alla beslut av författningsdomstolarna som rör Lissabonfördraget än så länge har varit positiva. De kan inte undgå detta faktum.

För det andra är Lissabonfördraget i jämförelse med Nicefördraget ett fördrag av parlamenten och medborgarna och därmed ett mer demokratiskt fördrag.

För det tredje skulle jag vilja tacka de irländska ledamöterna, det irländska folket och också deras oppositionsledare Enda Kenny, som bör inkluderas i nämnda lista.

Slutligen vill jag säga att jag är övertygad om att ratificeringsprocessen kommer att fortsätta eftersom alla parlament har ratificerat fördraget. Jag kan inte tro att den tjeckiske presidenten hellre skulle hörsamma önskemål som inkommit brevledes från oppositionsledaren i ett land som redan har ratificerat fördraget än uppfattningen hos det egna parlamentet och den egna författningsdomstolen. Det skulle vara som om en fransk oppositionsledare skriver till den brittiska drottningen och ber henne att inte underteckna en lag som antagits av underhuset.

En sista sak: Fru Malmström, jag vill be er att allvarligt beakta de åsikter som vi uttryckte i utskotten igår angående den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. De underlag som jag hittills har fått ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Libor Rouček (S&D). – (CS) Mina damer och herrar! Först vill jag gratulera det irländska folket för det framgångsrika genomförandet av folkomröstningen om Lissabonfördraget. Det tydliga ja-svaret från Irland är goda nyheter för hela Europa. Efter den historiska utvidgningen behöver EU en ny och starkare konstitutionell grund. Bara på detta sätt kommer Europa, i en tid av global ekonomisk kris och global konkurrens från alla håll, att kunna ta sig förbi alla 2000-talets utmaningar och fallgropar. Tjeckerna har också sagt ja till Lissabonfördraget. Båda kamrarna i det tjeckiska parlamentet har genom en tydlig konstitutionell demokrati ställt sig bakom Lissabonfördraget.

Tjeckien stöder Lissabonfördraget, precis som en tydlig majoritet av de tjeckiska medborgarna gav sitt stöd åt anslutningen till Europeiska unionen i folkomröstningen 2003. Tjeckerna är väl medvetna om att ett land med tio miljoner människor, precis som Europa som helhet, kan uppnå frihet, oberoende, säkerhet och ekonomisk och social framgång bara genom förekomsten av en stark och effektiv europeisk union. Tjeckien är en parlamentarisk demokrati. Presidentens befogenheter är avhängiga av parlamentets önskan. Den tjeckiske presidenten är inte någon absolut monark och inte heller högsta representant som i f.d. Sovjetunionens politiska system.

Jag skulle därför vilja uppmana Václav Klaus att respektera den tjeckiska befolkningens vilja och att, efter ett klarläggande av situationen i den tjeckiska författningsdomstolen, underteckna Lissabonfördraget utan dröjsmål. Jag anser inte att undanflykter och hinder bidrar till att öka värdigheten i den tjeckiske presidentens roll och ställning.

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman, fru minister, fru kommissionsledamot! För de allra flesta Europavänner var resultatet från Irland ett glädjens besked. Vi får nu, som många har sagt, ett mer demokratiskt och öppet EU. Nu har irländarna gjort sitt för att EU ut ur en konstitutionell kris. Nu handlar det om oss andra.

Jag tror att det var flera skäl som denna gång talade till EU:s fördel. Ensam är inte stark när det blåser stormar i världen. Det tror jag att vi alla kan enas om. Tveksamheterna kring fördraget har undanröjts, men jag tror också att det var ett gammalt, historiskt argument som fanns med i bilden. Irland vill inte förknippas med den brittiska EU-kritiken. Dublin är inte London!

En del har sagt att man inte kan folkomrösta mer än en gång. Med den logiken borde man väl säga att man inte kan ha val mer än en gång. För de flesta av oss här är det bra att människor – kanske till och med en del av kollegerna här – kan ändra uppfattning om förutsättningarna ändras. Det är därför man har demokrati och röstar flera gånger.

Nu står Polen och Tjeckien på tur för att godkänna fördraget. Polen är nog inget problem. Värre kan det bli det med herr Klaus i Prag – han verkar envis. Hans misstro mot Lissabonfördraget uttryckte han ju mycket tydligt här i kammaren i våras – om inte med svavel, så i varje fall salvelsefullt.

Vi vet nu att denna fråga är mycket känslig i Storbritannien. Blir det ett regeringsskifte i London nästa vår – vilket ju en del talar för – så riskerar EU att ställas inför en ny duvning om fördragets godkännande, om den tjeckiska processen blir längre eller om man vill ha en folkomröstning.

Nu hade jag tänkt vända mig till den svenske statsministern, men han finns inte här. Han har goda relationer med David Cameron. Jag hoppas att han utnyttjar de relationerna och ser till att vi får en bättre EU-debatt inte bara i Europa utan också i Storbritannien. Vi behöver ett starkt...

(Talmannen avbröt talaren.)

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Herr talman! Den upprepade folkomröstningen om Lissabonfördraget på Irland har skapat ett farligt prejudikat. Det fanns signaler som tydde på att Irland, om inte fördraget accepterades, skulle tvingas fortsätta att rösta tills man uppnått ett önskat resultat. Under kampanjen användes en mängd taktiska påtryckningar, alltifrån medgivanden i form av garantier att EU inte kommer att lägga sig i nationell lagstiftning om etik, religion och ekonomi, hot om att landet skulle gå miste om sin kommissionsledamot, till utpressning om att Irland skulle marginaliseras och kastas ut ur EU:s strukturer.

Alla dessa åtgärder i en kontext av rädsla underbyggd av krisen ledde till det kända resultatet. Genom att använda omfattande ekonomiska medel lovade många av EU:s förespråkare till och med jobb i utbyte mot

ett godkännande av fördraget. Man underlät att fokusera på de viktigaste frågorna. Politiska kommentatorer har riktat uppmärksamheten på de odemokratiska metoderna och på arrogansen hos EU:s politiska elit. I ljuset av den dubbelmoral som tillämpats vill jag lämna in ett överklagande om att ytterligare en folkomröstning, en tredje sådan, ska hållas i Irland, och för att de nationella parlamenten i EU:s medlemsstater ska få möjlighet att rösta på nytt om detta.

Gerard Batten (EFD). - (EN) Herr talman! En tidigare talare anklagade min kollega Nigel Farage för att sakna respekt för irländsk demokrati. Jag försäkrar att så inte är fallet. Vad han inte respekterar är att folkomröstningskampanjen bedrevs på ett så orättvist och partiskt sätt. Både hans och vårt partis respekt för demokratin är i själva verket av det slaget att vi skulle vilja ha folkomröstningar i alla de 26 länder som hittills har förvägrats det.

En annan talare menade att detta inte var den första ja-rösten och att Luxemburg och Spanien hade röstat ja, men dessa folkomröstningar gällde väl konstitutionen och inte Lissabonfördraget? Det sägs att Lissabonfördraget inte är samma sak som konstitutionen, så vad handlar det då om? Har vi haft samma folkomröstning i sex länder, eller har vi haft folkomröstning i fyra länder om konstitutionen och i två länder om Lissabonfördraget? I det första fallet står det 3–3. I det andra står det 2–2 och 1–1. Knappast ett rungande ja till Lissabonfördraget.

(Talmannen avbröt talaren.)

Martin Ehrenhauser (NI). - (DE) Herr talman! Det är en skam för demokratin att etablerade politiker nekar sina egna medborgare att ha en folkomröstning samtidigt som man kräver två folkomröstningar på Irland. Det är också en skam att dessa politiker kräver att vi accepterar resultatet av den andra folkomröstningen när de själva faktiskt inte accepterade resultatet av den första.

Oavsett om den konstitutionella reformen Lissabonfördraget träder i kraft eller inte behöver vi ett nytt grundfördrag. Detta nya grundfördrag bör bygga på en verklig maktfördelning, en helt oberoende domstol för frågor som rör subsidiaritet, total öppenhet och ekonomi samt, viktigast av allt, på bindande folkomröstningar. På så sätt kan vi fortfarande undkomma den europeiska fällan, och det är något som vi bör lägga all vår kraft på att göra.

Mario Mauro (PPE). - (IT) Herr talman! Det råder inget tvivel om att ja-sidans seger i Irlands folkomröstning om Lissabonfördraget är ett oerhört positivt steg när det gäller att återuppliva Europeiska unionen och genomföra de avgörande politiska och institutionella reformer som fördraget medför. Det gläder mig att Irlands medborgare tog sitt ansvar och röstade ja, så att vi kan undvika att det europeiska projektet förklaras helt. Jag hoppas att president Václav Klaus och president Lech Kaczyński också kan övertygas om detta, eftersom vi får hoppas att Irlands ratifikation via folkomröstningen kommer att bidra till bemödandena att se till att fördraget kan träda i kraft den 1 januari 2010.

Irlands ja visar emellertid att ett enat Europa är det enda politiskt trovärdiga projekt som kan vara till gagn för nationerna och framför allt medborgarna. Det finns ingen politiker i Irland, eller i någon av de andra medlemsstaterna, som i dag kan lägga fram en utvecklingsstrategi för sitt land om det skulle lämna Europeiska unionen, eller kanske delta i mer begränsad omfattning.

Nu måste vi visa handlingskraft, och kommissionen måste ta mod till sig och lägga fram djärva pilotinitiativ på olika områden. Till exempel behövs det större mod i fråga om att utfärda euroobligationer, större mod i fråga om den gemensamma hanteringen av invandringen och större mod när det gäller att ta itu med energifrågorna. Framför allt måste vi dock ta hänsyn till de allvarliga misstag som har begåtts de senaste åren. Utförsbacken för det politiska projekt som vi kallar Europeiska unionen beror på en specifik faktor: den började när vi insisterade på att detta projekt inte längre skulle utvecklas i enlighet med folkets önskemål utan byråkraternas.

Så när jag talar om större mod tänker jag först och främst på större mod hos kommissionens ledning, så att vi kan nå de mål vi har satt upp.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D). - (PL) Herr talman! Det irländska folket har sagt ja till Europeiska unionen. Nu är tiden mogen att eliminera de två största hindren i Europa, som irländarna faktiskt redan har bringat i vanrykte. Till presidenterna i Polen och Tjeckien säger jag: nu räcker det med detta förakt för européerna! Låt oss inte slösa bort tid, som vi har så lite av, när vi har så mycket att göra. Jag uppmanar Polens premiärminister Donald Tusk att anta stadgan med grundläggande rättigheter i vårt land, av uppenbara skäl.

Hittills har vi politiker sagt att vi inte har tillräckligt med instrument och lagar för att kunna agera. Nu har vi en viktig uppgift framför oss här i parlamentet. Inom kort kommer vi att ha ett nytt fördrag till vårt förfogande, och vi måste rusta Europeiska unionen så att vi snabbt kan ta oss ur krisen gemensamt, agera till medborgarnas fromma och stärka EU:s ställning i världen. Vi måste kämpa mot ojämlika löner och för bättre och lika tillgång till utbildning, kultur och hälsovård. Ny lagstiftning kommer att hjälpa oss att bibehålla mångfalden i EU, men vi måste öka jämställdheten mellan EU-medborgarna, där det finns stora brister i dag. Vårt mål bör dessutom vara att bevisa för alla dem som var emot Lissabonfördraget att vi också kan arbeta för dem och att deras nej ökade och ökar vår motivation att arbeta.

Jag är 35 år gammal och förväntar mig större dynamik i det vi gör. Jag förväntar mig att vi snabbare ska kunna kommunicera med Europeiska kommissionen och Europeiska rådet om procedurfrågor och personfrågor, liksom om väsentliga frågor. Vi kommer att presentera stora europeiska projekt. Jag vill också fråga Europaparlamentets talman, talmanskonferensen och de politiska gruppernas ordförande hur långt de har kommit i sina förberedelser. Kommer vi att vara redo att tillämpa Lissabonfördraget, och i så fall när?

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Utgången av den irländska folkomröstningen var klar, och detta var en utmärkt signal för både EU och Irland. Irländarna förtjänar att gratuleras till detta resultat av en mängd olika skäl. Självt är jag dock särskilt nöjd med att den irländska folkomröstningen gjorde att Europeiska unionen och dess framtid hamnade på löpsedlarna igen. Det behövs en ordentlig debatt, för försöken att få till stånd en riktig vision av EU:s framtid har varit ganska patetiska de senaste åren.

Man ska också komma ihåg att Lissabonfördraget är en kompromiss om det tidigare förslaget till en konstitution för EU. Om irländarna hade tillbakavisat fördraget den här gången hade vi på allvar tvingats överväga och diskutera vilket håll vi, Europeiska unionen, egentligen är på väg åt. Vi hade också tvingats fundera på om vi kanske hade gått lite för snabbt fram de senaste åren, och med för få begränsningar.

Enligt min uppfattning visar de problem som har uppstått under ratifikationsprocessen bara att Europeiska unionen betraktas som någonting lite avlägset som är svårt att kontrollera. För att lösa detta problem hoppas jag för min del att debatten om EU:s framtid inte bara slutar här, utan att den kommer att fortsätta att vara genomblickbar, i och med reformfördraget.

Vi måste skapa ett enat Europa, och vi kan inte nonchalera orsakerna till att det här fördraget ursprungligen tillbakavisades. Jag anser att Lissabonfördraget och förverkligandet av det i den meningen är helt rätt väg att gå och ett stort steg på vägen mot en mer demokratisk union, en union som visar större solidaritet. För att nå dit måste vi dock fortsätta att föra en öppen dialog.

Det gläder mig också att Lissabonfördraget kommer att bidra till ökat samarbete mellan de nationella parlamenten och Bryssel. Nu är det dags att flytta strålkastarljuset från Irland till Tjeckien. Jag hoppas att EU inte ska behöva fortsätta att hålla andan. Det är viktigt att Lissabonfördraget snabbt blir verklighet och att vi ...

(Talmannen avbröt talaren.)

James Nicholson (ECR). – (EN) Herr talman! Beslutet är fattat. Även om jag beklagar att det första utslaget inte respekterades får vi avvakta resultatet av detta utslag. Nu är det andras sak att besluta, och jag hoppas att de ges handlingsutrymme att fatta detta beslut. Jag hoppas bara att den höga procentandel som röstade ja på Irland inte får ångra det på längre sikt. Jag har inget mer att tillägga.

Bördan och ansvaret vilar nu tungt på dem som så hett önskar en ännu mer långtgående centralisering av beslutsprocessen här i Bryssel. Jag uppmanar dem att inte lägga så stort avstånd mellan sig och människorna att människorna inte har en aning om vart de är på väg eller vad som väntar dem i slutändan. Jag är inte antieuropeisk, men jag vill ha ett Europa som är nöjt med sig självt och som kan tillåta dem som är av annan åsikt att framföra en avvikande mening, vilket vi inte alltid ges möjlighet till längre här i kammaren.

Philip Claeys (NI). – (NL) Det finns absolut ingen anledning att vara euforisk över den andra folkomröstningen i Irland. Ja-sidans seger var en stulen seger, eftersom den ursprungliga folkomröstningen genomfördes på ett fullkomligt lagligt sätt och i enlighet med reglerna. Majoriteten av dem som röstade nej 2008 kände förstäligt nog att det officiella EU aldrig skulle ta någon hänsyn till deras dom om den inte passade EU. Därför stannade många väljare hemma. Demokratin är enkelriktad i EU. Valkampanjen var inte rättvis. Ja-sidans dominans i medierna förstärktes ytterligare av Europeiska kommissionens 16-sidiga lunta i alla söndagstidningarna: ett olagligt sätt att använda skattebetalarnas pengar som sista ordet inte är sagt om än.

Man skrämda väljarna. Den ekonomiska krisen användes som ett redskap för att tvinga människor att rösta ja. Mina damer och herrar i Europeiska kommissionen! Jag kan förutspå att er hokus-pokuspropaganda förr eller senare kommer att slå tillbaka mot er.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Låt oss föreställa oss att vi i kväll, efter denna oändliga debatt, går ut härifrån och att vi är 27 ledamöter som samlas där nere och måste komma överens om vilken restaurang vi ska gå på. Om vi antar att vi klarar av det kan vi föreställa oss att alla 27 måste komma överens om vad vi ska äta och att alla 27 också måste bestämma om vi ska dricka vin eller inte.

Denna metafor, som kommer från en som håller diet, är en bra illustration av den situation som Europeiska unionen för närvarande befinner sig i och det som Lissabonfördraget medför: jag anser att detta, att få bort kravet på enhällighet, är det allra viktigaste.

Om alla de som har talat här vill att Europeiska unionen ska fungera ordentligt, vara effektiv, skapa mervärde för folket, måste vi först och främst ersätta kravet på enhällighet med ett krav på extrakvalificerade majoriteter. Detta är det mest betydelsefulla resultatet av Lissabonfördraget.

Den som är emot Lissabonfördraget vill inte att EU ska fungera ordentligt och ha en viktig funktion i världen.

Jag förstår inte att en del ledamöter som av fri vilja har låtit sig väljas in i det här parlamentet kan ha större förtroende för ministerrådet än för Europaparlamentet – och jag tycker det är tråkigt. Det är dessutom människor som aldrig kommer att ingå i ministerrådet. Varför tror de att ministerrådet kan ta till vara deras intressen bättre än parlamentet, där de är närvarande och kan rösta?

En annan sak jag inte förstår är varför en viss ledamot sade att han ville att hans land skulle gå ur Europeiska unionen – vilket är ett legitimt krav. I så fall måste man vara för Lissabonfördraget, som är det första fördrag som innehåller en utträdesklausul. Om sanningen ska fram måste man dock också ha modet och ambitionen att säga till sitt folk att det är nödvändigt att lämna Europeiska unionen. Det är också någonting som jag skulle vilja se.

För att sammanfatta anser jag att vi fullbordar processen genom resultatet av den irländska folkomröstningen.

Jag vill säga till Libor Rouček och Elmar Brok – som är bekymrade över den inställning som Tjeckiens president intagit – att jag inte hyser några tvivel. Jag hyser inga tvivel, för om en person skulle vägra att underteckna någonting som har antagits av de församlingar som har valt honom, om en person skulle vägra underteckna fördraget, skulle det vara som att Englands drottning vägrade att underteckna en lag från Westminster. Det är omöjligt. Jag är också säker på att en person som är så patriotisk som Václav Klaus inte skulle vilja se sitt land uppslukat av en inhemsk konstitutionell kris.

Således anser jag att det är dags att vi förenar våra krafter och inser att världen inte väntar på oss, européerna. Antingen måste vi européer förena oss och inta konstruktiva ståndpunkter i fråga om de problem som våra medborgare upplever för närvarande, eller så kommer EU som makt att försvinna från kartan.

Detta är vad jag anser att vi nu måste göra tillsammans, som européer och som parlament.

Glenis Willmott (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera kollegerna från Irland till ett så fantastiskt resultat. I Storbritannien har vi UKIP och Torypartiet, vilka som bekant har argumenterat för ett nej i den irländska folkomröstningen. UKIP hävdar ständigt att vi inte ska blanda oss i nationella angelägenheter, men de lade sig förvisso otvivelaktigt i omröstningen på Irland. Jag vill tacka Nigel Farage. Jag anser att han gjorde ett utmärkt arbete, eftersom jag uppfattar det som att det faktiskt var hans ingripande som hjälpte ja-kampanjen. Detta brukar kallas oavsiktliga följder, men vi är tacksamma för hans ingripande.

Inom Torypartiet däremot råder total förvirring. Meningsskiljaktigheterna är stora om Europa, vilket kastar en slagskugga över konferensen i Manchester nu i veckan. David Camerons inställning till Lissabonfördraget är fullständigt ohållbar. Han upprepar gång på gång sitt löfte att om han vinner ett allmänt val ska han anordna folkomröstning om fördraget inte har ratificerats av 27 medlemsstater. I bästa fall kan man anklaga honom för obeslutsamhet i sämsta fall för att föra det brittiska folket bakom ljuset, eftersom jag inte begriper hur han ska kunna genomföra detta.

Vid en tidpunkt när dagens stora frågor, exempelvis klimatförändringen, hanteringen av finanskrisen och den ökande arbetslösheten, kräver mer, inte mindre samarbete, har Torypartiet dessutom beslutat att

Storbritannien ska isoleras och marginaliseras inom EU. De vill att vi ska stå och titta på i stället för att vara med och påverka.

Vi har nu i veckan fått veta vad de planerar: nedskärningar av offentliga tjänster, höjningar av pensionsåldern och stöd till de besuttna genom en sänkning av arvsskatten. Än en gång slås de som råttor i en säck, som talesättet lyder i Storbritannien, om Europa. De påstår att de har förändrats, men så är absolut inte fallet. Nej, det är samma gamla Toryparti som fortfarande står på de få privilegierades sida på den stora massans bekostnad och som fortfarande sätter testuggande framför det brittiska folkets intressen.

Det irländska folket har klart röstat för ett mer demokratiskt, effektivt och dynamiskt EU, och EU står nu bättre rustat för att ta itu med dagens verkliga utmaningar. Det brittiska Torypartiet måste nu ta bladet från munnen och klargöra om de tänker sätta britternas framtid inom EU på spel, med alla de ödesdigra konsekvenser detta får för sysselsättningen och välbefindandet. Varsågod, herr Cameron, tala klarspråk och säg sanningen.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman, fru Malmström, fru Wallström! I stället för att använda stora ord – och det verkar som om det har gått inflation i stora ord i Europaparlamentet – bör man fundera på varför det irländska folket sade ja, när det sade nej förra året.

Jag tycker att de som säger att det var krisen som drev irländarna i armarna på Lissabonfördraget förenklar saker och ting betydligt. Det verkar som att huvudskälet till att irländarna, medborgarna på den gröna ön, stödde fördraget var att de fick löften från Europeiska unionen i mellantiden. Irland har tillskansat sig självt och alla medlemsstaterna en egen, nationell kommissionsledamot. Det bör vi tacka Irland för.

EU har också lovat att inte lägga sig i skatterna i Irland, tack vare Dublin. Låt oss hoppas att detta blir spiken i kistan för Tysklands och Frankrikes planer på att standardisera skatterna i EU.

Slutligen har Bryssel lovat att inte lägga sig i Irlands lagstiftning i fråga om moral och sociala normer, inklusive skydd för ofödda barn. Den irländska regeringen och nationen förtjänar att gratuleras för sina verkningfulla förhandlingar.

För övrigt är det lustigt att se hur lyckliga de som är nöjda med resultatet av folkomröstningen i Irland är. I många fall är det exakt samma människor som var emot att det skulle hållas folkomröstningar i deras egna medlemsstater.

Diane Dodds (NI). – (EN) Som jag vid ett tidigare tillfälle har sagt i kammaren står jag här som anhängare av ett Europa av samverkande stater. Jag har konsekvent motsatt mig såväl den överstatlighet som kännetecknar Lissabonfördraget som nationalstaternas maktöverlåtelse. Utgången av den andra folkomröstningen på Irland om Lissabonfördraget innebär ingen förändring för Storbritannien. Ett dokument som var negativt för brittiska nationella intressen den 2 oktober 2009 är lika negativt den 2 oktober 2010. Polens ratificering förändrar inget. Tjeckiens ratificering förändrar inget. Datumet för allmänt val i Storbritannien förändrar inget. Jag vill därför ta tillfället i akt i kammaren att för det brittiska folkets, liksom för samtliga europeiska nationers räkning, begära en folkomröstning om Lissabonfördragets text, oavkortad och i sin helhet.

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill bara framföra att resultatet av folkomröstningen i Irland gläder oss, och det säger jag inte bara som företrädare för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), som många ledamöter redan har gjort, utan särskilt som företrädare för de portugisiska ledamöterna i PPE-gruppen.

Jag anser att detta klart ökar Europeiska unionens möjligheter till utveckling och tillväxt, och att det krattar manegen för en ny fas. Vi vill naturligtvis gratulera alla dem som bidrog till Lissabonfördraget, i synnerhet kommissionen och den här närvarande kommissionsledamoten, liksom förstås det portugisiska ordförandeskapet för Europeiska unionen som spelade en mycket viktig roll i detta. Därför vill jag också säga att det gläder oss att kunna konstatera att det portugisiska folket, trots alla dessa svårigheter och det faktum att vi fortfarande ivrigt väntar på Tjeckiens ståndpunkt, med stor glädje kommer att se sin huvudstads namn förknippat med ett avgörande steg i Europeiska unionens utveckling. I samband med detta vill jag också säga att vi kommer att kunna räkna med en annan faktor, som också alltid kommer att vara viktig för de portugisiska ledamöterna i PPE-gruppen, och det är de nationella parlamenten.

Jag anser att Lissabonfördraget är ett avgörande steg på vägen mot att göra de nationella parlamenten delaktiga i den europeiska demokratin. Därför tycker jag att denna aspekt, som är den viktigaste aspekten av demokratin – nämligen representativiteten och inte folkomröstningar, som vi ibland har fått höra här i kammaren – är det väsentliga och oundgängliga i demokratin, det vill säga representativitet och inte direkta omröstningar. Lissabonfördraget är också ett stort steg mot att öka de nationella representativa demokratiernas delaktighet i den europeiska processen. Därför är vi mycket nöjda med det irländska folkets beslut.

Stéphane Le Foll (S&D). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag kommer säkerligen att upprepa saker som redan har sagts och välkomnar hur som helst resultatet av den irländska omröstningen om Lissabonfördraget.

Jag vill bara göra de ledamöter som är kvar i kammaren uppmärksamma på skälen till förändringen, för vi är nöjda med detta ja, men för ett år sedan var det ett nej. Vad är det som har förändrats? Texten? Inte mycket. Sammanhanget? En hel del. Det är det som är det viktiga. Vi kan diskutera institutionella frågor här, men det medborgarna väntar på är politiska svar från EU.

Detta är enligt min mening den analys av denna dubbla omröstning som vi bör göra. Det var inte bara en omröstning, utan två. Först ett nej och sedan ett ja. Irländarna sade att de behöver EU under krisen, och det ska understrykas kraftigt, för de ber EU att skydda dem och det är viktigt.

Jag ska upprepa något som åtskilliga ledamöter har sagt. Jag anser att vi måste skynda oss nu. Vi vänder oss alltså till det svenska ordförandeskapet för rådet, och vi vänder oss till kommissionen. Om vi vill svara på det irländska folkets krav måste vi ge konkreta svar.

Den ekonomiska krisen: har EU förmåga att stimulera tillväxt på europeisk nivå? Den sociala krisen: kan EU bedriva en politik som skapar sysselsättning? Jag anser att dessa frågor är centrala för debatten och är glad att Lissabonfördraget ger oss en annan sak: att parlamentet får större befogenheter. Jag anser att det har en viktig roll i den politiska debatten, nämligen att visa att det finns olika alternativ och diskutera dem.

Om nu detta emellertid ska bli en demokratisk debatt och om EU ska kunna ge några svar måste vi snabbt utse en kommission och se till att tjeckerna så snart som möjligt ratificerar fördraget så att EU kommer tillbaka på spåret mot tillväxt och hopp.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Jag välkomnar också resultatet av den irländska folkomröstningen. Låt mig göra ett påpekande. De som följer debatten från sina hem undrar förmodligen hur detta resultat kommer att påverka dem. Jag ska bara ta några konkreta exempel på hur detta resultat kommer att påverka dessa medborgare, några exempel från mitt område, som är rättsliga och inrikes frågor.

Vi bör vara stolta över stadgan om grundläggande rättigheter, inte bara som medborgare i våra respektive länder, utan som medborgare i Europeiska unionen. De samhällsliga rättigheter vi har som medborgare kommer att förstärkas genom detta fördrag. Det gäller bland annat skyddet av personuppgifter. Säkerheten och tryggheten kommer också att öka, eftersom Europeiska unionen har för avsikt att intensifiera kampen mot terrorism och kriminalitet, tack vare fördraget. Våra juridiska rättigheter kommer att förstärkas, såsom i domstolsärenden om internationell adoption, eller underhållsfrågor med internationella återverkningar. Dessutom kommer våra intressen på det särskilt känsliga invandringsområdet att stärkas genom en utbredd solidaritet.

Det betyder att fördraget kommer att ha en konkret påverkan på medborgarna. Varför det? Därför att regeringarna kommer att ge det här parlamentet större befogenheter och parlamentet kommer att se till att dessa befogenheter utövas på ett ansvarsfullt men entusiastiskt sätt, till gagn för medborgarna. Vi, som företräder medborgarna, måste alltid stå vid deras sida i allt detta.

Adrian Severin (S&D). – (EN) Herr talman! Irländarnas överväldigande ja berodde inte endast på en ökad förståelse för Lissabonfördraget utan även på förståelse för att verklig respekt måste byggas på ömsesidighet och medkänsla. Våra irländska landsmän inom EU insåg också att det europeiska tåget inte väntar i evighet på dem som missar mötet med historien.

Tjeckiens situation är annorlunda. Det tjeckiska folket uttryckte på ett adekvat sätt sitt stöd för ett mer politiskt, socialt, effektivt och demokratiskt Europa. Regeringen stödde också ratificeringen av fördraget, och parlamentet ratificerade fördraget. Det ankommer alltså inte på oss att visa respekt för det tjeckiska folket utan på Tjeckiens president att visa respekt för sitt folk och för landets parlament.

Vi måste klart ange var skiljelinjen går mellan rätt och missbruk, och vi måste agera på ett sätt som visar och påvisar att för oss upphör all rätt i samma stund som missbruket inleds. Vi kan inte acceptera att vara fångna i en förhållningstaktik. Vi måste inse att Lissabonfördraget i laga ordning ratificerades av samtliga medlemsstater och utifrån detta inleda uppbyggnaden av institutionerna. Parlamentet bör fullt ut engageras i denna process.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Herr talman! Jag fick också veta att jag har tre minuter på mig, men jag ska försöka hålla mig inom två. I likhet med många andra ledamöter vill jag säga att jag är nöjd. Jag tycker att det nu är dags att förverkliga, genomföra, Lissabonfördraget så fort det har ratificerats, vilket vi hoppas kommer att ske mycket snart.

Det utskott som jag är ordförande för gör sedan en tid tillbaka allt som står i dess makt, men det är framför allt viktigt att parlamentet känner till sina nya skyldigheter: att det inte i praktiken låter sig berövas någon del av sina utökade lagstiftningsbefogenheter.

Jag vill emellertid framhålla en fråga som jag inte tror har tagits upp tidigare: det fanns många skäl till att det irländska folket tillbakavisade fördraget tidigare, men ett av dem var att somliga väljare var rädda för att EU:s rättssystem skulle kunna kränka vissa grundläggande värden i Irland som har med rätten till liv och familjebegreppet att göra.

Dessa farhågor stillades genom de förklaringar som Europeiska rådet antog i december 2008 och juni 2009. Jag tycker att detta är viktigt inte bara för Irland, utan för hela EU. Det klargjordes nämligen att gemenskapens regelverk inte berör rätten till liv och familjen. Detta klargörande gäller inte bara Irland, utan alla medlemsstaterna. Egentligen behövde detta inte klargöras, eftersom Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna redan i olika domar som rör Frankrike, Storbritannien och Polen har hävdats att när det gäller livet, livets värde, respekten för livet och familjen, så måste det vara medlemsstaterna som beslutar i enlighet med sin historia, sina traditioner och sin kultur.

Tack vare att Irland var så noga med detaljerna fick vi emellertid ett formellt klargörande på denna punkt, vilket, som jag sade, nu gäller hela Europeiska unionen. Jag tycker att det är bra. Det gjorde att de dubbla folkomröstningarna var mödan värda. Givetvis vet vi mycket väl att den europeiska kulturen består av summan av kulturerna i alla de europeiska länderna, och vi vill alla att EU inte bara ska vara ett ekonomiskt område, utan också och framför allt en värdegemenskap. Därför anser jag att vi bör visa Irland att vi både är nöjda och tacksamma för allt som landet erbjuder EU i form av historia och ideal.

EU behövde Irland, inte bara av tekniska skäl som har med dess mekanismer och organisatoriska struktur att göra, utan också för att Irland bidrar till det vi alla strävar efter: Europas själ.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Ja-segern i Irland är en god nyhet för EU och för mig personligen, som portugisisk medborgare och hängiven europavän. Det sunda förnuftet segrade över demagogi och manipulation. Det irländska folket har klart sagt att de tror på det europeiska projektet. I och med ja-segern har det största hindret för Lissabonfördragets ikraftträdande undanröjts.

Nu kan inte president Václav Klaus komma med fler ursäkter, utan måste respektera demokratin och det parlament som har valt honom, och som redan har godkänt Lissabonfördraget. Lissabonfördraget är början på en ny tid. Europeiska unionen kommer att fatta beslut på ett effektivare sätt och bli mer verkningsfull i sina yttre förbindelser. Den kommer att bli mer demokratisk och mer genomskinlig, komma närmare allmänheten och vara mindre beroende av regeringarna. Genom det nya fördraget kommer Europeiska unionen att bli bättre rustad att bekämpa klimatförändringar och klara globaliseringens utmaningar.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Diskussionen har varit lång men inte särskilt dramatisk. Man kan lätt föreställa sig att om det hade blivit ett nej skulle det vara fullt i kammaren, och känslorna skulle svalla, och jag antar att det faktum att det blev ett ja och att alla nu tar det väldigt lugnt här i EU säger en hel del. Givetvis välkomnar jag, liksom mina kolleger i Fine Gael-partiet här i parlamentet, resultatet av folkomröstningen på Irland. Jag lade ned ett mycket stort arbete på att få ett ja, och jag vill påstå att det irländska folket bortsåg från nationella problem och andra inhemska frågor och beaktade den europeiska frågan och Lissabonfördraget, det förflutna och våra förbindelser med EU och sade ett rungande ja till EU, vilket är ett fantastiskt resultat.

Kommissionsledamot Margot Wallström, som var vänlig nog att vid ett flertal tillfällen besöka Irland, fick nog ändå en stark känsla, som jag tror återfinns i samtliga medlemsstater, av att väldigt många människor inte känner någon samhörighet med det som EU står för. Vi får väl alla ta på oss skulden för detta. Vi talar förmodligen inte tillräckligt om projektet, om EU, om solidaritet och om vad detta egentligen betyder. Vi

talar mer om vad vi kan få eller vad vi ger och vad som är fel med det och det direktivet eller negativt med den och den förordningen. I vår politik måste vi nog därför bortse från en del av dessa frågor, eftersom man, när man som vi stod inför en folkomröstning, måste förklara för människor på gatan, i affärer och i skolor vad EU står för, hur det fungerar, vad jag gör, vad kommissionen gör, vilket är en mycket stor utmaning. Det är verkligen en mycket stor utmaning att tala direkt med människor om EU. Människorna på Irland är mer insatta nu än tidigare, eftersom vi har etablerat så fin kontakt med dem.

Jag uppmanar alltså oss alla här i kammaren att göra mer av detta hemma i våra egna länder. Och att låta bli att i onödan klanka på EU. Vi ska dock inte tveka att kritisera när det behövs, och till dem som i likhet med Nigel Farage oroar sig för att irländarna blev hunsade vill jag säga att vi inte låter oss hunsas så lätt. Det blev inte så. Det kommer aldrig att bli så. Jag vill dessutom tillägga, fru kommissionsledamot, att om jag inte är kvar under hela diskussionen beror det inte på bristande respekt för er eller talmannen eller ordförandeskapet. Det beror på andra åtaganden, men jag vill tacka er alla för stödet under den senaste tiden.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Mina damer och herrar! Som ny parlamentsledamot från Ungern, som var det första land som ratificerade Lissabonfördraget, välkomnar jag resultatet av den irländska folkomröstningen. Jag önskar dock verkligen att vi kunde se bortom ratifikationsprocessen och tala om hur vi ska tillämpa Lissabonfördraget, som är ett stort kliv mot en politisk union och skapandet av en värdegemenskap. Det kommer att utöka de samhälleliga rättigheterna enormt och skydda dem genom att stadga om grundläggande rättigheter blir bindande. Det kommer också att göra språklig och kulturell mångfald till norm i EU. Lissabonfördraget innehåller emellertid också en oerhört viktig ny bestämmelse.

För första gången i EU:s historia nämns de rättigheter som personer som tillhör minoriteter har. Nationella och etniska minoriteter utgör tillsammans med invandrarminoriteter 15 procent av EU:s befolkning. Nu kan vi äntligen börja skapa en EU-struktur för skydd av minoriteter. Tack för att ni lyssnade.

Lena Barbara Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Herr talman! Genom att Lissabonfördraget antas avslutas den historiska processen med stora utvidgningar av Europeiska unionen med 10 nya medlemsstater. Denna process inleddes på 1990-talet och slutar med en överenskommelse om institutionella förändringar som kommer att anpassa EU till den nya verkligheten.

Att fördraget antas innebär att ett nytt skede börjar och att EU får möjlighet att ta ett steg framåt. De institutioner som vi kommer att kunna upprätta är bara en möjlighet. Sedan beror det på oss hur vi utnyttjar denna möjlighet. Detta är också ett bra tillfälle att visa de medborgare som är skeptiska till det europeiska projektet att EU lever, förändras och framför allt löser människors problem. Därför framstår det som oerhört viktigt att lägga fram en ny politik, en politik som svarar mot de utmaningar vi har framför oss. Det finns emellertid en oro för att vi, i stället för att koncentrera oss på detta, kommer att drunkna i en diskussion om formella ting och personfrågor: vem ska ha vilken position? Vi får inte låta nationell egoism, som kan intensifieras i kristider, underminera den chans som EU nu har. Framför allt måste vi övertyga medborgarna om att EU inte bara handlar om en elit, om befattningar och en överdriven byråkrati, utan att unionen erbjuder nya och effektivare sätt att lösa deras problem.

Alan Kelly (S&D). – (EN) Herr talman! Jag är stolt över att vara Europaparlamentariker från Irland när jag står här i dag. Det krävdes blod, svett och tårar från politiskt förtroendevalda, idrottsmän, företagskoncerner, jordbrukare och fackföreningar för att säkra ett historiskt ja i folkomröstningen. En annan sak som gör mig stolt är att jag var i mitt hemdistrikt Tipperary i fredags och såg jordskredssegern växa fram. Den visade någonting som jag alltid har trott på, nämligen att Irland är en stor Europavän. Vi har för avsikt att spela vår roll till fullo i framtiden.

Jag vet att tomtarna i UKIP, som uppträdde här i kammaren efter den förra folkomröstningen, har försvunnit. Jag är fast övertygad om att det irländska folket har förvisat dem härifrån för evigt. Det gläder säkert många av er. Domen för Lissabonfördraget var en seger för sanningen över de förbannade lögnen och myter som extremisterna på nej-sidan ibland har spridit för att försöka utnyttja människors oro. Dessa extremister mötte sina övermän i fredags.

Vi måste dock dra lärdom av detta. Alla vi som stöder en progressiv politik och ett progressivt EU måste tillsammans ge medborgarna större incitament att samverka med våra europeiska institutioner. Vi får aldrig ta dem för givna.

Damien Abad (PPE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Det irländska folket har gjort ett tydligt val att ställa sig i hjärtat av Europa genom att anta Lissabonfördraget med en mycket stor majoritet. Som

den yngsta av de franska ledamöterna välkomnar jag detta beslut, som gör att vi äntligen kan börja ägna oss åt de frågor som är viktiga för våra medborgare.

Jag vill dock göra två påpekanden. Det första är att ingen bör bortse ifrån att det i grund och botten var krisen som gjorde irländarna till EU-vänner och att detta irländska ja därför innebär att man har ett verkligt behov av EU, av ett politiskt EU som skyddar och lägger fram förslag, ett EU som kan rida ut stormen och som ser till att dess medborgare har den trygghet de kräver.

För det andra bör den första misslyckade folkomröstningen i Irland bli ett varnande exempel och en läxa för oss. Vi kan inte vara utelämnade åt förfaranden som är olämpliga för EU-27 varje gång vi vill föra EU framåt. Med dagens system ligger det ibland i slutändan mer i en medlemsstats intresse att säga nej till ett fördrag än att säga ja. Denna nej-bonus bör driva på oss att införa ett riktigt förfarande på gemenskapsnivå som förhindrar att debatter kidnappas av enskilda länder.

I dag är EU dynamiskt igen, och vi parlamentsledamöter kommer äntligen att kunna ta itu med känsliga frågor som krisen i mejeribranschen eller till och med gaskrisen förra vintern. Låt mig bara för ett ögonblick fästa kammarens uppmärksamhet på det som kommer att bli huvudproblemet i gemenskapens budget för 2010, nämligen finansieringen av den andra fasen i den europeiska återhämtningsplanen, i storleksordningen två miljarder euro. Jag tillhör dem som anser att vi bör se till att denna plan inte enbart finansieras genom avsättningar till jordbruket, för det skulle vara fel signal till våra jordbrukare i samband med den här krisen och också utgöra en risk för vår framtida livsmedelssäkerhet och våra marker.

Avslutningsvis vill jag än en gång tacka våra irländska vänner och sända dem mina varmaste och hjärtligaste gratulationer till att de tydligt och klart har valt Europa. Nu uppmanar jag våra polska och tjeckiska vänner att vidta åtgärder för att se till att EU har den verktygslåda som behövs för att klara globaliseringens utmaningar de närmaste decennierna.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Herr talman! Jag har tre saker att säga, mycket kort.

För det första välkomnar jag, i likhet med de föregående talarna, det övertygande ja som kom till uttryck i den irländska folkomröstningen.

För det andra vill jag som ordförande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor understryka hur viktigt det faktum att Lissabonfördraget troligen kommer att träda i kraft är för att ge projektet för europeisk integration ökad legitimitet. Det handlar ju om medborgarskap, rättigheter, friheter och vår förmåga att gemensamt bekämpa organiserad brottslighet och terrorism, samt att inom ramen för Schengenavtalet på ett effektivt sätt hantera känsliga frågor som asyl, invandring, utlänningars status och kontrollen över EU:s yttre gränser.

För det tredje vill jag dock, i likhet med föregående talare, påpeka att detta inte är slutet på den här historien. Det säger jag inte bara på grund av att Tjeckien fortfarande inte har ratificerat fördraget, utan för att vi måste dra lärdom av de svårigheter vi har haft med att få Lissabonfördraget ratificerat. Det har inte varit lätt. Vi har diskuterat i 10 år, och detta kommer att göra oss mycket mer krävande, inte bara internt utan också när det gäller framtida utvidgningar. Vi kommer att kräva lojalitet, samarbete och ansvarstagande av alla dem som ställer sig bakom de nya regler som kommer att gälla från den tidpunkt då Lissabonfördraget träder i kraft.

Anne Delvaux (PPE). – (FR) Herr talman! Några dagar efter den positiva folkomröstningen i Irland anser jag verkligen att vi kan säga att vi i dag är européer i högre grad än tidigare. I tysthet gläder jag mig verkligen mycket åt detta. Tyvärr är vi dock fortfarande till stor del beroende av författningsdomstolens beslut, liksom av den tjeckiske presidentens goda vilja.

Nu måste vi sända ut en tydlig signal om ansvarsskyldighet till dem som i sina händer håller framtiden för detta fördrag som är så viktigt för unionen, för våra institutioner och för de 500 miljoner européer som vi företräder. Vi kan inte längre låta ett fåtal människor som bara strävar efter att motverka det allmänna europeiska intresset hålla oss som gisslan. Om det är legitimt att en del inte vill gå vidare med den europeiska integrationen, om det är legitimt att lufta sina betänkligheter, då är det också legitimt att låta dem som vill ha mer av europeisk integration arbeta vidare.

Generellt sett framstår processerna för att ratificera EU-fördrag alltför ofta som sagor eller pyrrhussegrar. Måste vi hela tiden tvingas utöva ett sådant tryck för att se till att ett fördrag och de institutionella reformer det medför kan träda i kraft?

Vi måste dra lärdom av denna kaotiska ratifikationsprocess och också givetvis av detta förhandlande om hur en andra folkomröstning i Irland skulle organiseras, som om det vore normalt att tvinga ett folk som har fattat ett självständigt beslut att rösta igen, och som om det vore normalt att tillstyrkandet av ett fördrag används som en bricka i ett spel. Det europeiska projektets institutionella konsekvens och balans står på spel.

Att man ratificerar fördrag är det minsta man kan begära i termer av lojalitet och sammanhållning av dem som har beslutat att deras land ska vara med i Europeiska unionen. Vi ville sända ut ett kraftfullt budskap till medborgarna genom att se till att fördraget var ratificerat till Europavalet i juni 2009. Vad tror ni medborgarna anser om Lissabonfördraget i dag, och om vår interna sammanhållning och legitimitet?

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Irländarnas otvetydiga ja till Lissabonfördraget är ett viktigt steg mot ett enat EU och ett mindre bakslag för euroskeptikerna.

Detta beslut är ännu viktigare eftersom det fattades av folket, i en folkomröstning, och av ett land som hade fått ett år på sig att fundera på om dess ursprungliga nej verkligen skulle gagna Irland eller inte.

Nu kommer strålkastarljuset inte bara att riktas mot Tjeckiens trovärdighet, utan också mot Storbritanniens, detta EU-land där oppositionsledaren David Cameron har lovat att hålla en folkomröstning om fördraget om han vinner valet 2010. Han har gett det löftet trots att båda kamrarna i det brittiska parlamentet ratificerade Lissabonfördraget sommaren 2008.

En av våra medlemsstater har redan ratificerat fördraget, men hotar nu att upphäva sina beslut och åtaganden, två år senare. Hur påverkar detta trovärdigheten hos Storbritanniens beslut och internationella åtaganden?

Enikő Győri (PPE). – (HU) Mina damer och herrar! När nästan 84 procent av Ungerns medborgare våren 2003 röstade för att vårt land skulle gå med i Europeiska unionen kände de det som att de kom tillbaka hem, till den sammansvetsade familj av europeiska folk som de förvisades från genom en över 40 år lång kommunistisk diktatur. Därför betraktade ungrarna Europeiska unionen inte bara som en form för ekonomiskt samarbete på grundval av regelverk, utan också som en gemenskap som fungerar på grundval av värden. Det gläder oss att Irland har ställt sig bakom Lissabonfördraget, eftersom detta gör att våra värden får sin rättmätiga plats i grundfördraget, och dessa värden inkluderar definitivt också erkännande av de rättigheter som personer som tillhör minoriteter har.

Det var därför jag var den förste att visa mitt blåa kort när Csanád Szegedi kom med sina kommentarer, herr talman. Jag hade velat fråga honom om han har läst Lissabonfördraget, för om han har läst det känner han säkert till den artikel om minoriteter som jag just nämnde. Ungerns medborgare är förvissade om att EU kommer att bli mer medvetet om minoritetsfrågor när väl fördraget träder i kraft, så att åtgärder som den slovakiska språklagen blir oacceptabla en gång för alla. Det betyder inte bara att alla måste följa lagens bokstav, utan också att de måste respektera den attityd som Europeiska unionen ger uttryck för. Med andra ord har alla europeiska medborgare ett ansvar för att se till att minoriteter fritt kan använda sina modersmål utan några begränsningar och att de känner sig hemma i de länder där de är födda.

Jag är fast övertygad om att Lissabonfördraget också kommer att vara till stor hjälp när det gäller att få EU-institutionerna att bättre förstå att vi måste värna om våra värden också i EU, och att vi omedelbart måste vidta åtgärder om de kränks. Jag väddar till de socialdemokratiska och liberala ledamöterna och till de grupplösa: vi kan helt enkelt inte ha dubbla måttstockar. Vi hänvisar till dessa värden om det ligger i vårt intresse, men vi glömmer dem när det passar oss. Ett sådant EU vill Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) inte ha.

Ivari Padar (S&D). – (ET) Herr talman! Jag var i Irland förra veckan, för att stödja mina vänner i det irländska Labourpartiet. Det gläder mig att ja-sidan vann stort i Irland. Detta är ett mycket viktigt beslut för både Irland och Europeiska unionen. Som jordbrukare gläder det mig särskilt att de irländska jordbrukarna den här gången stödde folkomröstningskampanjen redan från början. Det var ett mycket bra beslut, för när fördraget träder i kraft kommer Europaparlamentet att få lika stora befogenheter som rådet i jordbruksfrågor, däribland medbeslutande i fråga om den gemensamma jordbrukspolitik, vilket definitivt är en god nyhet för de europeiska jordbrukarna.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Som nyvald ledamot vill jag säga att jag är stolt över det positiva resultat som Irlands folk frambringade i folkomröstningen om Lissabonfördraget i fredags. Jag är också stolt över den livliga debatt som förs här i dag.

(EN) En del har frågat varför Irland ändrade sig. Det fanns nog fyra huvudfaktorer. Den första tror jag var att vi fick en kommissionsledamot, den andra garantierna, den tredje att vi hade en ordentlig debatt och att människor var ordentligt informerade den här gången, till skillnad mot förra gången. Den ekonomiska krisen spelade också in. Men det viktigaste var att ja-sidan mobiliserade den här gången. Det skedde inte förra gången. Medborgargrupper och politiker gick samman, och för första gången såvitt jag minns bortsåg de politiska partierna – de vanliga politiska partierna – från sina meningsskiljaktigheter och kampanjade för Irlands bästa. Det irländska folket svarade.

Nej-sidan var också välorganiserad och alla fick komma till tals, också Storbritanniens Självständighetsparti, som såg till att det här dokumentet – *The truth about the Treaty: Stop the EU bulldozer* [Sanningen om fördraget: Stoppa EU-bulldozern] – fick stor spridning i Irland. Det irländska folket tyckte dock att det är mycket bättre att vara med på EU-tåget än att sitta på UKIP:s bulldozer.

Kommunikationen triumferade förra helgen. Ni har ofta hört talas om ett kommunikationsunderskott. Det här var en triumf för kommunikationen, och om vi fortsätter så här kommer vi att föra EU närmare folket.

Nu måste Tjeckiens president underteckna fördraget så att det kan träda i kraft. Om han inte gör det anser jag att det är det värsta uttrycket för maktfullkomlighet i världshistorien och ett fullständigt förnekande av demokratin.

Tack så mycket för allt ert stöd! Vi ser fram emot att få vara positiva européer från Irland under lång tid framöver.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Herr talman! Efter åtta år och många debatter och förhandlingar finns det nu en reell möjlighet att detta ändringsfördrag kommer att träda i kraft, bland annat tack vare det hårda arbete som många människor här i parlamentet har lagt ned. De har varit engagerade i detta projekt från första början i konventet och senare i regeringskonferenserna.

Jag anser att parlamentet har spelat en konstruktiv roll för detta ändringsfördrag. Jag anser att om författningsdomstolen i Prag i Tjeckien ställer sig positiv så finns det inte längre någon rättslig grund för president Václav Klaus att blockera EU. De övriga konstitutionella organen i Tjeckien kommer också att finna sätt att häva en sådan olaglig blockad.

Vi har förstås fått höra att det finns ett nytt hot om att Storbritannien ska ställa till med problem. Men om en brittisk regering skulle tillåta en folkomröstning så skulle den inte handla om Lissabonfördraget utan om huruvida det brittiska folket är för EU eller om det vill dra sig ur. Det skulle bli ämnet för folkomröstningen, inte ett fördrag som har ratificerats. Detta skulle vara helt oacceptabelt. Jag anser att vi måste dra en lärdom av detta, nämligen att våra medborgare behöver mer information. Därför hoppas jag att vi i den nya kommissionen också får en vice ordförande för kommunikation och information, och kanske till och med en kommissionsledamot med ansvar för europeiskt medborgarskap. Det skulle vara lösningen på dessa kontroverser om EU-politiken.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Herr talman! Tack vare Lissabonfördraget kan EU anta utmaningar som är mycket mer omfattande än medlemsstaternas interna problem. Kommer EU att vara redo att göra det? Det är fortfarande svårt att veta det. Säkert är att mycket kommer att bero på EU:s medborgare här.

Men förutom fördraget måste EU också ha viljan att handla och vara närvarande i världen. Unionen måste känna ett ansvar för världen, för dess stabilitet och utveckling. EU:s egen säkerhet och utveckling hänger också på detta. Vi måste stå emot den vanliga metaforen att EU är ett säkert, välmående och demokratiskt land som hyllar mänskliga rättigheter, men som är upptaget med sina interna affärer och har vänt världen ryggen.

Lissabonfördraget tvingar oss att bättre förstå de utmaningar som ligger framför oss. Efter Irlands ja vänder nu ett enat EU blickarna mot Polen och Tjeckien. Jag tvivlar inte en sekund på att Lissabonfördraget snart kommer att träda i kraft. Men låt oss, medan vi väntar på president Lech Kaczyńskis och president Václav Klaus namnteckningar, fundera på hur diskussionen gick under den här reformen, och låt oss dra slutsatser av det som har hänt. Vi bör förbereda oss för framtiden. Vi bör förbereda oss för nya reformer, för den fantastiska skapelse som vi håller på att ta fram – Europeiska unionen – är en idé som inte är genomförd än. Slutligen vill jag säga en sak till: tack, Irland!

Paolo De Castro (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den 2 oktober var en härlig dag för EU, tack vare att irländarna röstade för Lissabonfördraget. Att medbeslutandet införs kommer att bli en riktig demokratisk revolution, särskilt för den gemensamma jordbrukspolitiken. Parlamentet kommer äntligen

att få samma beslutsrätt som rådet (jordbruk), tack vare irländarnas ja och tillstyrkandet från de nationella parlamenten, också det tjeckiska.

En fördröjning skulle skapa problem för jordbrukarna i alla medlemsstaterna. Jordbrukssektorn upplever nämligen en av de känsligaste och svåraste perioderna på senare år. Priserna på de flesta produkterna har fallit, inte bara på mejeriprodukter, som vi har sett de senaste dagarna.

Nu väntar vi på att fördraget ska träda i kraft formellt, och vi förväntar oss att rådet och kommissionen från och med i dag noga överväger de beslut som fattas av parlamentet – som de europeiska medborgarna har utsett i demokratiska val – bland annat i jordbruksfrågor, till att börja med åtgärder för att klara krisen i mejerisektorn.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag är glad över att irländarna slutligen har godkänt Lissabonfördraget, för jag anser att detta dokument är viktigt för den europeiska integrationen.

Vi behöver ett nytt fördrag som förser EU med moderna instrument och förbättrade arbetsmetoder. Därigenom kommer det att bli möjligt för oss att ta itu med den moderna världens utmaningar på ett effektivt sätt. Fördraget utgör först och främst ett steg framåt när det gäller att demokratisera beslutsfattandeprocessen på EU-nivå, och vi i Europaparlamentet får vara bland de första att åtnjuta det positiva utbyte av ståndpunkter som föreskrivs i detta fördrag.

Det utvidgade medbeslutandeförfarandet innebär att Europaparlamentet jämställs med rådet när det gäller lagstiftande befogenheter för 95 procent av gemenskapens lagstiftning. I exempelvis utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, där jag är ledamot, kommer medbeslutandeförfarandet att utvidgas från 40 till 80 expertisområden, och därigenom ökar EU-lagstiftningens demokratiska legitimitet.

Jag tror att den nya rättsliga grunden kommer att hjälpa till att påskynda den ekonomiska utvecklingsprocessen och anpassa medlemsstaternas rättssystem. Det är också min bestämda uppfattning att denna åtgärd kommer att göra det möjligt för oss att lättare uppnå en av EU:s huvudsakliga målsättningar, nämligen att skapa ekonomisk, social och territoriell sammanhållning.

Jag emotser med stort intresse slutförandet av ratificeringsprocessen, och jag är angelägen om att fördragets införlivande ska komma igång.

José Manuel Fernandes (PPE). – (PT) Mina damer och herrar! Jag välkomnar det rungande ja som uttrycktes av det irländska folket i söndags, i folkomröstningen om Lissabonfördraget. Låt oss hoppas att den mödosamma processen med att ratificera detta fördrag till sist har nått ett slut.

Jag är säker på att fördraget också kommer att ratificeras av Tjeckien. Jag anser att det skulle vara obegripligt och oacceptabelt om EU:s framtid skulle hejdas, om ratificeringen skulle blockeras av en personlig ståndpunkt som fullkomligt ignorerar och går stick i stäv med majoriteten av det berörda parlamentet. Vi vill alla att det institutionella dödläge vi stått inför under nästan tio års tid äntligen ska ta slut.

Jag tackar därför det irländska folket, eftersom deras vilja ger oss hopp om ett starkare, mer välmående EU som är mer enat och utvidgat, samtidigt som EU:s samtliga institutioner ges en plikt och skyldighet att agera på ett sätt som inte sviker denna vilja. Denna vilja delas dessutom av en stor majoritet av de europeiska medborgarna.

Jag hoppas att vi alla är värda ett EU som är alltmer framstående och sammanhållande, som främjar demokratiska värden, sociala och grundläggande rättigheter och ekonomisk tillväxt över hela världen, samt verkar för att skydda miljön.

Mário David (PPE). – (PT) Herr talman, fru minister, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill bara säga några ord och berömma den irländska folkomröstningens historiska och långtgående resultat. Jag vill också belysa den avgörande roll som spelats av Fine Gael och dess ledare, Irlands nästa premiärminister, Enda Kenny, när det gällt att föra processen framåt. Under denna process stod det klart att EU måste föras närmare dess medborgare. Det är dessa medborgare, och förvisso vi alla, som är de huvudsakliga förmånstagarna till unionens hela verksamhet. Det är avgörande att alla är medvetna om den inverkan och de fördelar som EU har i vårt dagliga liv.

Europa är vårt hem. Det som är positivt för Europa är också positivt för alla medlemsstater, och för medborgarna. Detta gäller definitivt för Lissabonfördraget. Genom fördraget blir det mycket tydligare att människor kan vara både stolta och lojala nationella medborgare, och hängivna anhängare av det europeiska projektet. Efter att ha nått slutet på en ytterst lång diskussion om unionens organisation och funktion kommer EU att kunna fokusera mycket bättre med hjälp av nya, mer effektiva instrument på de verkliga problem som europeerna står inför, dvs. konkurrenskraft, tillväxt och sysselsättning.

Jag ska avsluta med ett förslag till framtida generationer. Med hänsyn till den bristfälliga informationen om EU:s värden, befogenheter, mål och arbetsmetoder borde parlamentet föreslå att ett nytt obligatoriskt system för EU-studier införs i slutet av den obligatoriska skolgången i varje medlemsstat. Unga européer skulle effektivt undervisas om våra principer, vilka vi är, vad vi gör och vart vi vill gå, på ett objektivt, genuint och naturligt sätt.

Genom att lära sig vid en tidig ålder kommer de, genom hela livet, att förstå potentialen och den enorma nyttan med den europeiska identitet som skapats genom detta unika projekt för att frivilligt dela på suveräniteten på en kontinental skala.

David Casa (PPE). – (MT) Ja, detta är i sanning ett historiskt ögonblick, inte bara för att irländarna godkännt fördraget med en stark röst för, utan också för att Polen idag tillkännagav att man kommer att ratificera fördraget.

Med detta fördrag har man kommit långt. Jag har bara varit här i fem års tid, men det finns delegater här som har strävat mot att uppnå detta historiska ögonblick under en lång tid. Bland dem finns en av mina kolleger, Íñigo Méndez de Vigo. Detta betydelsefulla tillfälle innebär att vi nu får ett större ansvar på våra axlar som politiker, och detta gäller även för Tjeckiens president. Hans personliga ståndpunkt räknas visserligen, men man kan dock inte hålla ett helt land, samt hela Europeiska unionen, som gisslan på grund av en personlig politisk ståndpunkt.

I egenskap av politiker är vi tvungna att axla ett mycket stort ansvar. Vi ska tillhandahålla svar och vi ska rätta oss efter EU:s medborgare, för i sista hand är det vi som företräder dem. EU står inför tuffa utmaningar när det gäller frågor såsom finanskrisen, klimatförändringen, invandringsproblemen och skapandet av fler arbetstillfällen i EU. Av denna anledning kan den tjeckiska presidentens ståndpunkt inte hejda EU från att sträva efter att nå de standarder vi fastställt. Jag instämmer med föregående talare som sade att den nya kommissionen måste utses. Vi har en ordförande, och därför kan jag inte förstå varför vi skulle behöva vänta på utslaget från Tjeckiens konstitutionsdomstol innan en kommission kan tillsättas. En hel del arbete ska utföras, och kommissionen är tvungen att ta itu med sina uppgifter omedelbart för att garantera att arbetet hinner utföras.

Iuliu Winkler (PPE). – (HU) Jag instämmer i lyckönskningarna från flertalet kolleger före mig som välkomnade beslutet av den irländska väljarkåren att rösta för Lissabonfördraget. Vi kan nu optimistiskt se fram emot att avsluta ratificeringen. Detta är dock inget annat än ett första steg på den väg där vi enligt min åsikt har tre mål att uppfylla. Vi måste fördjupa de nya medlemsstaternas integrering, vi måste montera ned de hinder som åstadkommit ett EU i två hastigheter, och vi måste fortsätta processen för EU:s utvidgning mot Balkan.

Lissabonfördraget grundar sig på europeisk solidaritet, och jag hoppas att denna solidaritet kommer att fungera i praktiken och inte enbart förbli en avsiktsförklaring som uttalats vid EU-institutionernas olika forum. Jag anser att också finanskrisen visar att solidaritet är det enda sättet att bemöta de utmaningar vi står inför, och att ett starkt EU kommer att göra det möjligt för oss alla att bli viktiga aktörer på den globala arenan.

Vår resa har hittills varit lång och mödosam. Vi kan inte tillåta oss att försvaga den europeiska integrationens fundament. Jag tror fullt och fast att verkligheten kommer att visa för euroskeptikerna att vi är starkare tillsammans, för att inte nämna att vi inte kan vinna något genom att återvända till det tidiga 1900-talets geopolitiska situation.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Herr talman, fru minister, fru kommissionsledamot! I och med fredagens resultat hoppas jag att EU kan gå vidare från den kris som gällt fördragen, och att det därför kommer att bli möjligt att få ett stabilt institutionellt organ som är lämpat för en organisation med 27 medlemsstater, och som är annorlunda från det som grundade sig på Nicefördraget.

Ett fördrag är i själva verket inget konstverk eller lagstiftningsarbete, som bara existerar för att beundras. Det måste vara användbart och effektivt. Även om det är viktigt ur ett politiskt perspektiv att hålla en diskussion om exempelvis vem som ska bli rådsordförande så är det desto viktigare att ratificeringsprocessen avslutas och att fördraget kan träda i kraft, och detta inte minst på grund av att resultatet i Irland tydligt visar att EU inte kan byggas mot folkets vilja. Vare sig det är genom företrädare eller folkomröstning är denna sammanslutning verklig.

Det är också viktigt att påpeka att en nej-röst är lika demokratisk som en ja-röst. Vissa människor verkar vara förvirrade över den frågan. I och med ratificeringen i Irland, Tjeckien och Polen hoppas jag att det kan skapas en situation av verklig solidaritet bland medlemsstaterna. Jag hoppas också att vi går mot en situation där detta stora steg åtföljs av modellen för Schumans Europa, dvs. ett Europa byggt steg för steg, dag för dag och, ytterst, genom främjandet av europeiska ideal.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Herr talman! Det framgångsrika resultatet i den irländska folkomröstningen är en triumf för hela den europeiska idén. Till vad kan detta hänföras? En orsak är att irländarna fick en garanti. Med andra ord tog majoriteten hänsyn till minoritetens önsksningar. Sann demokrati handlar inte bara om att majoritetens åsikt vinner omröstningen, utan också om att ta hänsyn till minoritetens önsksningar. Det skulle också behövas för att skydda Europas minoriteter.

Den andra orsaken till det framgångsrika resultatet är att de som var för fördraget genomförde en bättre kampanj än förra gången, då folkomröstningen resulterade i ett nej. EU är en union som hellre säger ja än nej. Sist men inte minst har även finanskrisen haft en roll att spela för valframgången. Irland skulle ha gått samma öde till mötes som Island, vilket inte är en del av EU. Krisen belyser att vi är starkare tillsammans, och att samarbete och solidaritet är att föredra framför spända förbindelser oss emellan.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – (EN) Herr talman! Resultatet av den nya folkomröstningen i Irland, varigenom Lissabonfördraget godkändes, är verkligen en god nyhet. Det finns dock minst två aspekter som manar till försiktighet. Den första är att fördraget fortfarande måste undertecknas av president Václav Klaus, som vi bara förargade med vår reaktion på hans öppna skepticism och EU-motstånd när han talade här i plenisen i våras. Jag önskar att vi hade varit smartare än så.

Den andra aspekten som kräver försiktighet är våra höga förväntningar på att integrationen, och utvidgningarna, ska ta fart igen när Lissabonfördraget träder i kraft. Sanningen är att om vi bromsar in så beror det inte på att det saknas ett Lissabonfördrag, som bara är ett alibi för detta, utan på de negativa effekterna av dagens kris, som främjar åternationalisering av viss EU-politik och de centrifugala tendenserna i unionen. Dem måste vi ta itu med i särskild ordning och ordentligt om vi vill att Lissabonfördraget ska bli det vi väntar oss av det.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Herr talman! Jag anser att en av slutsatserna av denna diskussion är att när saker och ting förklaras, när en diskussion hålls med människor, när det finns kommunikation och när lögnen avvisas, då uppstår större deltagande och ökat stöd för det europeiska projektet.

Därför dristar jag mig till att, vid sidan av det som så många talare har sagt, göra ett positivt och konstruktivt inlägg. Jag uppmanar kommissionen att, inför tillsättandet av den nya kommissionen, överväga huruvida de uppgifter som åligger kommissionsledamoten med ansvar för mänskliga rättigheter i själva verket borde inrymmas inom ett större ansvarsområde såsom kommissionsledamoten med ansvar för medborgarskap, och omfatta kommunikation, som är ytterst nödvändigt för att kunna kommunicera och förklara på ett bra sätt, och för att kunna inleda en verklig dialog om vårt europeiska projekt.

John Bufton (EFD). – (EN) Herr talman! Resultatet av helgens folkomröstning om Lissabonfördraget i Irland är ett levande bevis på att det här parlamentet inte är demokratiskt, ärligt och ansvarstagande. Men vem här inne bryr sig egentligen om det? Det gör jag. Att irländarna tvingades rösta två gånger bevisar att EU nu har blivit en diktatur. Om omröstningen inte utfaller som EU-diktatorerna vill är det bara att rösta igen och igen tills resultatet blir det rätta.

Detta är inte rättvist, och enligt min mening är det moraliskt fel. Nu kommer Lissabonfanatikerna här i parlamentet att ånga på framåt för full maskin för att skapa en ny europeisk superstat med 500 miljoner människor. Orättvisan består i att människor i mitt land, Storbritannien, blev lovade en folkomröstning men inte fick någon. Det ironiska är att vi får en heltidsordförande genom Lissabonfördraget. Sannolikheten att det blir Tony Blair är stor. EU:s nya ordförande kommer att vara statschef.

Man kan inte ha två statschefer, och eftersom EU har företrädare framför nationella organ kommer EU:s ordförande – kanske Tony Blair – att vara överordnad vår drottning. Folket i mitt land kommer inte att acceptera att en misslyckad icke vald person eller någon annan står över vår drottning. Gud bevara vår drottning!

Corneliu Vadim Tudor (NI). – (RO) Som ni är väl medvetna om genomgår Rumänien för närvarande en politisk kris utan motstycke, utöver den ekonomiska och sociala krisen. Förberedelser pågår just nu för ett omfattande valfusk. Jag åsyftar det rumänska presidentvalet som ska hållas den 22 november. Vid samtliga val i Rumänien har det förekommit valfusk, men omfattningen av det valfusk som för närvarande planeras är ofattbar.

Jag anklagar ingen särskild, men mekanismer har skapats och slipats för att denna typ av fusk ska kunna genomföras, vilket är absolut skandalöst. Fuskets omfattning omfattar falska opinionsundersökningar, "valturism", extra listor, röster från faktiska väljare som strukits, och röster från döda personer som räknats som giltiga, enorma summor pengar och mängder av konsumtionsvaror som använts för att muta fattiga människor, föräldrar som övertalats genom att skolbarn mutats, datafusk och flera andra olagliga handlingar. Hjälp oss att rädda Rumänien. Jag väddar genom att sända en nödsignal på det rumänska folkets vägnar.

Europeiska rådets institutioner, däribland huvudsakligen Europaparlamentet, har en moralisk skyldighet att hjälpa en medlemsstat att förbli civiliserad. Låt inte den balkanska maffian få undergräva EU:s nobla projekt. Jag sänder denna varningssignal eftersom EU:s institutioner är det rumänska folkets sista hopp.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Anhängarna av Lissabonfördraget firar inte bara en seger, utan en seger för själva demokratin under förevändning av det senaste ja-resultatet i en påtvingad folkomröstning. Det faktiska resultatet är emellertid 3–1 till fördragsmotståndarnas fördel. Låt oss inte glömma att folket i både Frankrike och Nederländerna röstade nej till konstitutionsfördraget, som innehöll fullständigt identiska bestämmelser. Då uppfann man den kreativa, men cyniska, idén att om folket i EU inte godkänner konstitutionen så kan man istället kalla den för ändringsfördraget, och låta de politiska ledarna hålla omröstning om fördraget i de olika parlamenten. Olyckligtvis var det ungerska parlamentet först att göra just detta.

Jag erkänner att många människor tror att Lissabonfördraget är vägen till lycka för EU:s folk, men det ger dem ändå ingen som helst rättslig grund för att säga att detta är vad det europeiska folket ville.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Jag ville bara yttra mig för att påminna Vadim Tudor om att ämnet för den aktuella debatten är folkomröstningen i Irland, och att hans fullständigt falska uttalanden inte har något som helst att göra med denna fråga. Samtidigt vill jag välkomna den seger som vanns av det proeuropeiska läget i Irland.

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag märker att debatten från den irländska folkomröstningen fortfarande är levande här i kammaren. Det finns mycket att säga om demokrati. Är det demokratiskt att låta det irländska folket rösta en gång till? Ja, det är det. Det är mycket demokratiskt. Om man lyssnar på folket frågar man varför det röstade nej. Man tar reda på skälen. Man reder ut dessa saker genom att ge det irländska folket rättsliga garantier om beskattning, om neutralitet, om vissa etiska frågor, och man ställer också en garanti om att alla medlemsstater, också Irland, kommer att få en kommissionsledamot när det nya fördraget träder i kraft. Efter dessa besked har man en ny folkomröstning. Folket svarade ja med två tredjedels majoritet och högre valdeltagande än förra gången. Det är demokratiskt, och jag tycker att vi bör glädja oss och gratulera det irländska folket till detta.

Jag märker också att det förs en klart inrikespolitisk debatt från Storbritannien här inne. Jag är frestad att ge mig in i den, men ska inte göra det. Jag vill bara säga att Storbritannien behöver Europa och Europa behöver Storbritannien, oavsett vem som bor på Downing Street nästa år.

Dessutom märker jag att det finns viss frustration i fråga om tidtabellen här inne nu. Det kan jag förstå och instämma i, men jag vill försäkra kammaren att vi går fram så snabbt vi kan. Vi har garantier eller löften om att Polens president kommer att skriva på inom några dagar. Tidtabellen i Prag är fortfarande lite oklar. Jag ska åka dit i kväll, om jag hinner med planet, och träffa mängder av människor i morgon för att få en tydligare bild av de olika scenarierna, de olika tidtabeller vi kan förvänta oss. Vi behöver några dagar för att få grepp om situationen i författningsdomstolen och bedöma den. Fördraget ligger hos författningsdomstolen, och presidenten kan inte skriva under det förrän det är färdigbehandlat där. Jag är mycket optimistisk: jag tror att detta kommer att bli färdigt inom kort, men vi måste vänta några dagar på detta klagorande.

Under tiden arbetar förstås ordförandeskapet vidare. Det finns en mängd arbetsgrupper som förbereder ett fullt genomförande av fördraget. Det pågår diskussioner i Europaparlamentet, med kommissionen, för att få allt det vi måste göra på plats, så att fördraget kan träda i kraft mycket snabbt.

Jag fick en fråga om de extra ledamöterna av Hélène Flautre. Detta är en fråga som måste lösas så snart fördraget träder i kraft, och jag vill försäkra henne – om hon lyssnar nu – att vi gör allt som står i vår makt för att se till att beslutet kan fattas så snart som möjligt. Jag vill tacka parlamentet för beslutet att ge dessa ledamöter observatörsstatus i avvaktan på den formella hanteringen när väl fördraget har antagits. Hélène Flautre räknade också upp en rad män som har nämnts som kandidater till toppjobben, men det är män som nämns i media, i pressen. Rådet har inga officiella kandidater än. Sådana kommer, men alla de namn som nämnts har lanserats i media. Jag skulle verkligen välkomna om ett av dessa toppjobb gick till en kvinna. Jag kan inte garantera att vi lyckas med detta, för ordförandeskapet måste lyssna på alla huvudstäderna och hitta kandidater som kan nå konsensus hos de 27 medlemsstaterna, men jag skulle verkligen välkomna en kvinnlig kandidat. Det skulle göra EU mycket mer representativt än det är i dag.

Jag känner också att det finns en mycket stark vilja i kammaren att EU ska gå vidare och bli en starkare, större aktör i världen och visa beslutsamhet i fråga om ekonomin, kampen mot arbetslösheten, globaliseringens utmaningar och klimatfrågan. Det behöver vi göra. Lissabonfördraget är ett viktigt verktyg för detta, men vi måste också gå vidare oavsett vilket fördrag vi har, visa upp konkreta resultat och leverera. Det är bara när vi gör det, när vi levererar det som medborgarna förväntar sig av oss – och det gäller såväl rådet som kommissionen och Europaparlamentet – som vi får legitimitet och medborgarnas förtroende. Jag kan försäkra er att ordförandeskapet gör allt det kan för att driva på i dessa frågor, med hjälp av Europaparlamentet. Tack så mycket för en intressant debatt, herr talman!

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

Margot Wallström, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Herr talman! Det har varit en intressant debatt, som jag är säker på i viss mån är en upprepning av de diskussioner som har förts i Irland och på andra håll.

Låt mig bara börja med några fakta. Det är medlemsstaternas regeringar som bestämmer vilken ratifikationsmetod som ska användas. EU:s institutioner kan aldrig tvinga en medlemsstat att välja antingen en folkomröstning eller en ratifikation av parlamentet. Jag tycker att det är mycket viktigt att säga det. Det är intressant att samma personer som uttalar sig mycket starkt för oberoende nationalstater också skulle vilja tvinga på alla andra medlemsstater en folkomröstning. Det tycker jag är lite märkligt.

Nu beslutade sig Irland för att genomföra en andra folkomröstning. Låt oss vara mycket ärliga: detta medför alltid en politisk risk, men det var den irländska regeringen som bestämde sig för att göra detta. Och varför gjorde den det?

För övrigt är det inte ovanligt att man upprepar folkomröstningar: det har gjorts tidigare i inrikespolitiska frågor, och i en del medlemsstater kan man återkomma till en inrikespolitisk fråga flera gånger, så låt oss ha en intellektuell ärlighet i fråga om hela detta förfarande.

Jag tycker att vi fick en mycket bra analys av de irländska ledamöterna själva, av Seán Kelly, Mary MacDonald och Proinsias De Rossa: de har förklarat varför det irländska folket ändrade sig, varför det blev ja i folkomröstningen, och jag tycker att vi fick bra svar.

Jag anser att en del ledamöter har en väldigt konstig syn på demokrati som någonting mycket statiskt och absolut. De kanske föredrar att glömma att det här är en diskussion om en reform. Det är en process som började i Laeken för många år sedan och där olika demokratiska organ har deltagit i diskussioner under årens lopp för att försöka finna ett gemensamt modernare, mer demokratiskt och effektivare sätt att fatta beslut. Medlemsstaterna och deras ledare har naturligtvis lagt ned en hel del tid och energi på detta, och det är därför det inte är något statiskt förfarande: det går inte att jämföra det med en fotbollsmatch. Jag är ledsen, men det går inte att räkna mål på samma sätt som i en fotbollsmatch; vi måste också lyssna på varandra.

Och det är det man har gjort. Man lyssnade på det irländska folkets farhågor, och det skötte de själva i Irland. Varför måste vi förklara detta? Irländarna själva, deras nationella parlament, diskuterade skälen till att det blev ett nej – eftersom det kom som en överraskning för många där – i ett underutskott. Därför undersökte de vilka skälen var.

Jag var själv där. Jag var på modemässan i Dublin, jag var på fiskmarknaden i Cork, jag var på det offentliga mötet i Donegal, och det som många sade först av allt var att de faktiskt inte hade läst hela fördragstexten, eftersom det är en mycket komplicerad juridisk text och det är svårt att förstå exakt vad den handlar om.

En del sade att de var mycket rädda för att det som stod på affischerna kunde vara sant, att EU skulle besluta att införa en minimilön på 1,48 euro: kan det verkligen stämma? Eller är det sant att EU kommer att tvångsvärva soldater till en europeisk armé och skicka mycket unga människor till Afghanistan i en europeisk armé: kan det vara sant? Vad är det för påståenden? Ska man tro på dem? Så det fanns en hel del oro och många reella farhågor och framför allt en brist på information och ett behov av att oron skulle tas på allvar, skulle jag vilja säga.

Detta är vad som hände. Civilsamhället var också engagerat, vilket jag tycker att Seán Kelly förklarade på ett väldigt bra sätt. Jag skäms inte över att vi gjorde en kort sammanfattning av Lissabonfördraget som sedan publicerades i de stora tidningarna – utan att ifrågasättas av någon, kan jag tillägga – så att medborgarna själva kunde läsa ett sammandrag av hela fördraget på ett begripligt språk, så att de själva kunde se vad det innehåller, vad som är sant och inte.

Jag tror att de rättsliga garantierna hjälpte, för de gjorde det klart att de inte behöver oroa sig för neutraliteten eller aborterna eller någon av de andra frågorna. Så detta reddes ut och de fick rättsliga garantier och de fick en kommissionsledamot – och tack, Irland, för det betyder att det från och med nu också kommer att finnas en svensk kommissionsledamot, och en tysk och en grekisk och så vidare. Vi bör alla tacka irländarna för att de löste den frågan.

Självfallet diskuterar vi inte dessa frågor i ett politiskt vakuum. Verkligheten kommer också att påverka våra resonemang på dessa punkter, och det är inget fel med det. Men jag tycker att vi alltid, när vi analyserar uppföljningen av en folkomröstning, mycket noga bör beakta faktorer som ger upphov till rädsla på båda sidor, för rädsla är en mycket stark känsla som kan missbrukas. Så jag anser att den debatt som kommer att följa i Irland också bör handla om hur man undviker att använda eller missbruka sådana rädslafaktorer. Verkligheten visade emellertid att det irländska folket anser att det har en plats i hjärtat av Europa och att det kommer att ha nytta av att till fullo tillhöra EU och slippa få frågan om det gör det eller inte.

Jag hoppas också att kommissionen ska kunna fortsätta att spela rollen av den som tillhandahåller objektiva fakta, men debatten kommer att fortsätta eftersom det positiva med en folkomröstning är att man måste ha kontakter med medborgarna, som ni vet. Man måste ge information och föra en debatt och en diskussion. Det negativa är att de också splittrar befolkningen. Man måste säga ja eller nej, och detta kan sitta kvar också i irländarnas hjärtan och tankar under lång tid. Vi har en skyldighet, en demokratisk plikt, att också ta nej-sidans oro på allvar, att fortsätta föra debatten och se till att EU-frågorna integreras med den vanliga politiska debatten, också från civilsamhällets sida i Irland från och med nu, och på samma sätt i övriga Europa. Det var delvis därför valdeltagandet inte blev högre: detta ingår inte i de dagliga politiska diskussionerna i varenda medlemsstat.

Det måste det göra, och jag hoppas att vi får en kommissionsledamot med ansvar för både medborgarskapsfrågor och kommunikation från och med nu, och förhoppningsvis under det nya Lissabonfördraget.

Talmannen. – Tack, fru kommissionsledamot, och tack till alla som deltog i denna mycket viktiga debatt om resultatet av den irländska folkomröstningen.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Den irländska omröstningen blev definitivt en röst för EU. När Lissabonfördraget träder i kraft kommer detta att bryta det dödläge som EU har befunnit sig i under några års tid.

Mycket har nämnts om den brist på demokrati som finns i EU, och om avståndet mellan EU och dess medborgare. Vissa ledamöter talade också om EU-institutionernas oförmåga att klara av verkligheten med ett olikartat EU bestående av 27 medlemsstater, där flera av de länder som nyligen anslutit sig har en annan utvecklingsnivå och en annan typ av ekonomi.

Gemenskapens otillräckliga institutionella struktur, behovet av att öka EU:s legitimitet i medborgarnas ögon och av att ha särskilda instrument för att EU ska kunna åta sig ett globalt ansvar i ett svårt ekonomiskt klimat rättfärdigar medlemsstaternas beslut att stödja övergången till ett mer demokratiskt EU.

När fördraget träder i kraft kommer detta att bana väg för en reformering av Europeiska unionen, och ge den institutionell förmåga att vidta åtgärder. Det behövs emellertid politisk vilja för att ta itu med dessa utmaningar. Ett framgångsrikt genomförande av Lissabonfördraget har följaktligen en avgörande roll att spela.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) EU närmar sig snabbt den tidpunkt då unionen ska genomföra den viktigaste reformen i dess historia, dvs. genomförandet av Lissabonfördraget. Irland sade ja till fördraget 16 månader efter landets rungande nej som skapade stor oro inom alla regeringar i Europa.

EU väntar nu på att den polske presidenten snabbt ska ratificera fördraget, som han lovat, och på att konstitutionsdomstolen i Tjeckien ska göra det som den tjeckiske presidenten vägrar göra. Detta kommer att göra EU mer flexibelt och snabbare på att reagera, men det är inte allt. Fördraget kommer också att återuppväcka förhoppningarna hos de stater som önskar bli medlemmar i gemenskapen. Länderna på västra Balkan har entusiastiskt välkomnat Irlands ratificering av fördraget.

Detta kommer att ge EU en starkare röst globalt, när väl dess institutioner har etablerats och reformerats. EU kommer då inte längre att bara vara en gemensam marknad, utan också en maktfaktor inom sfären för internationella förbindelser. Unionen får sin styrka av de 27 medlemsstaterna, som skulle kunna komma att öka i antal inom en relativt snar framtid. År 2010 är det år då vi hoppas att fördraget träder i kraft. Det skulle också kunna bli ett år av utveckling för EU, som ideligen har klarat av att förnya sig under unionens hela historia.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Resultatet av den irländska folkomröstningen om Lissabonfördraget är ett avgörande steg för den europeiska integrationen och för att stärka EU:s roll. Lissabonfördraget gör det möjligt för EU att intensifiera unionens roll i politiska frågor som rör energi, klimatförändring, vetenskap och samarbete med utvecklingsländerna.

Lissabonfördraget gör att kampen mot klimatförändringen blir till ett särskilt mål inom ramen för EU:s miljöpolitik, genom att unionen erkänns ha en ledande roll internationellt i kampen mot klimatförändringen.

För första gången lägger man till ett kapitel om energi, och EU:s politik omfattar därigenom målen om att uppnå trygg energiförsörjning, att främja energieffektivitet och att utveckla förnybara energikällor.

Lissabonfördraget lägger grunden för skapandet av ett europeiskt forskningsområde, och EU:s åtgärder stärks på ett område som är avgörande för ekonomisk tillväxt och sysselsättning.

I Lissabonfördraget införs för första gången en särskild rättslig grund för humanitärt bistånd, och man fastställer att en minskning och utrotning av fattigdomen i utvecklingsländerna är det primära målet inom ramen för unionens politik för utvecklingssamarbete.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Resultatet av den andra folkomröstningen om Lissabonfördraget som hölls i Irland förändrar inte de antidemokratiska aspekterna av den process där man från första början ignorerat folkets vilja. Vi tänker inte låta de franska och nederländska folkens nej till konstitutionsfördraget falla i glömska, och inte heller det bedrägeri som konstitutionsfördragets omvandling till Lissabonfördraget utgjort.

Ignorerandet av det irländska folkets nej i den första folkomröstningen, samt den oacceptabla utpressning och inblandning som därpå följde, och som kulminerade i en väldig kampanj där man skamlöst utnyttjade resurser från den irländska staten och från EU, kommer också att gå till historien. Vare sig ratificeringsprocessen eller innehållet i fördraget legitimerar att man fortsätter att driva en politik som är roten till den allvarliga ekonomiska och sociala kris som vi genomgår i EU, särskilt i Portugal, och som kommer att förvärras av detta fördrag.

För vår del kommer vi att fortsätta med orubblig beslutsamhet att bekämpa nyliberalismen, federalismen och militarismen inom EU. Vi kommer att fortsätta att med fast övertygelse kämpa för ett annat EU – ett EU av arbetare och folk – och mot de förnyade hoten mot sociala och arbetsmarknadsmässiga rättigheter, demokrati, suveränitet, fred och samarbete, som vi nu står inför.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vem är det vi gör narr av? Den tämligen hånfulla tillfredsställelse som uppvisats här beträffande det ja som tvingats fram från irländarna efter månader av trakasserier, kampanjer om skuld, lögn och halvsanningar är en vanära för demokratin och en förolämpning mot folkets vilja. Vad beträffar rättvisa är ett erkännande som uppnås genom tvång helt värdelöst. Detsamma borde gälla för dessa manipulerade ratificeringar som endast tillåter ett möjligt svar, vilket vi är redo att uppnå genom att låta medborgarna rösta och rösta igen till leda, om vi inte rentav kringgår dem helt och hållet genom att ta den parlamentariska vägen. I dag är Tjeckiens president Václav Klaus den enda kvarvarande person som försöker motstå denna frihetskrossande text som Lissabonfördraget utgör. Alla Europas fosterlandsvänner, alla de som avvisar en europeisk superstat, alla de som anser att folket har rätt att besluta om sin egen framtid, måste i dag visa sitt stöd för honom och hjälpa honom att stå upp mot de påtryckningar han tvingas utstå, och som han även fortsättningsvis kommer att få utstå under den närmaste tiden.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Jag vill ta tillfället i akt och välkomna resultatet av den irländska folkomröstningen. Resultatet banar väg för Lissabonfördragets ikraftträdande, och därigenom skapas en europeisk union som främjar ökad demokrati och solidaritet. Jag vill belysa att fördraget dels ger nationella parlament större inflytande och dels är grundat på Europeiska unionens stadga för grundläggande rättigheter. Därigenom upprätthålls och befästs denna handlings bindande laga kraft genom att mänskliga rättigheter och minoriteters rättigheter fastslås. Detta är särskilt viktigt för Ungern, eftersom det förbud som fastställs i stadgan mot diskriminering av personer som tillhör en nationell minoritet är en ytterst viktig gest för såväl de ungrare som lever utanför Ungern som de minoriteter som lever i Ungern. Under den nuvarande globala ekonomiska nedgången är det viktigt att erkänna att ett effektivt och ändamålsenligt europeiskt samarbete kan ge ett medelstort land som Irland eller Ungern ett sätt att utvecklas till följd av krisen.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) När Lissabonfördraget träder i kraft kommer lagstiftningsförfarandet att bli mycket enklare. Det mest betydelsefulla framsteget i detta avseende kommer att bli det ökade antal områden där beslut fattas av Europeiska rådet genom kvalificerad majoritet (istället för genom enhällighet), samt det ökade antal områden där Europaparlamentet kommer att ha rollen som medlagstiftare, tillsammans med rådet. Dessa nya inslag kommer i hög grad att underlätta förfarandet för att anta beslut på EU-nivå, särskilt på sådana områden som strukturfonderna och sammanhållningsfonden, som är ytterst viktiga för Rumänien eftersom landet behöver dessa ekonomiska medel för att fortsätta sin utveckling. Jag välkomnar också att Europaparlamentet kommer att få utvidgade befogenheter, till exempel när det gäller jordbruksfonder, ett område som är allvarligt drabbat av den nuvarande finanskrisen. Det är också ett område där det krävs särskilda åtgärder som kan åstadkomma snabba resultat för att förbättra jordbrukares liv och garantera livsmedelsförsörjningen för våra medborgare.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) President Lech Kaczyński har, trots ett offentligt uttalat löfte, fortfarande inte undertecknat Lissabonfördraget. Förseningen har nu varat i mer än ett och ett halvt år. Detta är orättfärdigt, klandervärt och till och med olagligt.

Den 1 april 2008 fick presidenten i uppdrag av det polska parlamentet att ratificera Lissabonfördraget. Enligt den polska konstitutionen är presidenten skyldig att underteckna. Det handlar inte om hans goda vilja eller huruvida han har lust eller inte – det är en skyldighet. Om han inte uppfyller detta bryter han därmed mot lagen. Genom att göra sitt undertecknande av fördraget beroende av beslutet hos medborgarna i ett annat land har president Lech Kaczyński placerat Polen i rollen av ett land som inte har förmågan att fatta ett suveränt beslut, samt förödmjukat polackernas patriotiska känsla. I Irland segrade anhängarna av ett starkt och förenat EU. I Polen står presidenten i vägen för segern, och nu har han nästan inget stöd från allmänheten.

Kan det vara så att han har dragit ut på tiden av personliga skäl, av fruktan att förlora väljare som hyser ett orubbligt EU-motstånd, däribland de som är knutna till Radio Maryja? Om så är fallet är det hög tid att inleda ett riksrettsförfarande. Enligt den polska konstitutionen finns det två möjliga sätt. Statsdomstolen, eller tillämpning av artikel 131.2.4 i Republiken Polens konstitution – ”en förklaring från nationalförsamlingen om presidentens bestående oförmåga att utöva sina skyldigheter till följd av hans/hennes hälsotillstånd”. Den polska befolkningen vill inte hindra EU:s utveckling. Tvärtom vill de inleda fördelaktiga förändringar i EU. President Lech Kaczyński har inte rätt att blanda sig i detta.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Trots att EU och dess institutioner fungerar effektivt dagligdags, utan Lissabonfördraget, skulle ett misslyckat antagande skapa en bild av en gemenskap som inte har förmågan att nå och anta viktiga beslut. I och med Lissabonfördraget införs nya omröstningsprinciper, där ett lands röstbefogenheter är helt beroende av dess befolkningsstorlek. I jämförelse med det nuvarande omröstningssystemet enligt Nicefördraget är stora länder som t.ex. Tyskland bättre gynnade, medan medelstora

länder, däribland Polen, drar det kortaste strået. Den del av rösterna som tilldelades Polen enligt Nicefördraget var mycket fördelaktig. Vissa rädslor beträffande fördelningen av befogenheter har väckts genom inrättandet av en ny institution, dvs. Europeiska rådets ordförande, vanligtvis kallad EU:s president. Låt oss påminna oss om att vi redan har en ordförande för Europeiska kommissionen och en talman för parlamentet. Vi har dessutom ledaren för det land som styr EU, eller innehar det så kallade ordförandeskapet, och därutöver inväntar vi utnämningen av en hög representant för utrikes- och säkerhetspolitiken. Förutom införandet av befattningen som hög representant, även kallad EU:s utrikesminister, innebär Lissabonfördraget att EU:s utrikespolitik stärks genom skapandet av gemensam diplomati. Möjligheten till utträde ur EU har dessutom fastställts, det europeiska medborgarinitiativet har skapats, och i fördraget nämns också behovet av att skapa en energipolitik för EU, vilket är mycket viktigt för EU:s framtid. Vi väntar med förhoppningar på de slutliga ratificeringarna av fördraget.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Lissabonfördraget kommer att göra det möjligt för nationella parlament att föra upp EU-relaterade frågor på dagordningen för nationell debatt. Så gott som varje lagstiftningsförslag från Europeiska kommissionen kommer att granskas av nationella parlament för att dess överensstämmelse med subsidiaritetsprincipen ska bekräftas. Om en tredjedel av de nationella parlamenten informerar kommissionen om att denna princip har brutits är kommissionen skyldig att granska förslaget. Om hälften av de nationella parlamenten anser att subsidiaritetsprincipen har brutits är Europaparlamentet och rådet skyldiga att göra ett uttalande om huruvida principen har iakttagits eller brutits. Efter att en europeisk lagstiftningsakt har antagits kan nationella parlament begära att EG-domstolen ska upphäva denna akt inom två månader från dess tillkännagivande. Mot bakgrund av lagstiftningsprocessens varaktighet på EU-nivå kommer medtagandet av EU-relaterade frågor på dagordningen för nationell debatt att göra det möjligt för medlemsstaterna att i tid motta tips och riktlinjer för utveckling och samtidigt utforma sina egna. Lissabonfördraget bekräftar på nytt att EU:s ekonomi är en social marknadsekonomi, och ger EU nya befogenheter på områden som klimatförändring och energipolitik. Dessa befogenheter kommer att vara av särskild betydelse, i synnerhet mot bakgrund av EU:s energiberoende av tredjeländer.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), skriftlig. – (EN) Irländarnas ja till Lissabonfördraget är en god nyhet för EU. Det råder inga tvivel om att fördraget kommer att gagna Europeiska unionen genom att förenkla beslutsprocessen och skapa större möjligheter till effektivitet. Tvärtom vad dess motståndare säger leder inte fördraget till någon stor omvälvning. Aldrig tidigare har dock så mycket berott på genomförandeprocessen. Det är detaljerna som är problemet. Nyheterna i fördraget kan till exempel öka EU:s synlighet på den internationella scenen, men mycket beror på de slutliga arrangemangen som kommer att avgöra vilken karaktär de nya instrumenten, såsom europeiska avdelningen för yttre åtgärder, får. Därför är det viktigt att Europaparlamentet fyller sin funktion i processen genom att när så är möjligt skapa de nya institutionella ramar som anges i Lissabonfördraget. På så sätt blir processen mer genomblickbar, får större legitimitet och kan slutligen få ett bättre resultat, tror jag.

17. Situationen i Guinea (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets uttalande om situationen i Guinea.

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Vi går från ett ämne till ett annat. Det här är en mycket allvarlig och viktig fråga som ledamöterna har tagit upp och valt att sätta upp på föredragningslistan.

Måndagen den 28 september dödades över 100 människor i Conakry i Guinea, när medlemmar av Guineas säkerhetstjänst sköt mot demonstranter. Guineanska medborgare hade samlats på ett stadion i huvudstaden för att demonstrera mot den guineanska juntaledaren kapten Moussa Dadis Camaras förmodade avsikt att kandidera till presidentposten. Hur många som dödades är fortfarande okänt, eftersom soldaterna också samlade in kropparna för att de inte skulle kunna räknas på offentliga bårhus. På det här stadiet vet vi inte vilken omfattning dessa tragiska händelser faktiskt har. Antalet skadade sägs vara minst 1 200, och ögonvittnen har rapporterat att soldater våldtog kvinnor på gatorna i Conakry.

Flera oppositionsledare skadades och häktades tillfälligt under våldsamheterna. Hur många demonstranter som fortfarande är frihetsberövade vet vi inte heller. Oppositionsledarnas bostäder har sökts igenom och affärer plundrats av uniformerade män. I en tv-sändning påföljande dag framförde kapten Camara sitt deltagande med de dödades familjer och besökte några av de skadade. Han utlyste två dagars landssorg och lovade att undersöka de våldsamma händelserna. Han tog avstånd från dödandet genom att säga att han inte hade någon kontroll över de soldater som gjorde sig skyldiga till grymheterna.

Europeiska unionen fördömde omedelbart med kraft dessa brutala och chockerande händelser. En förklaring från ordförandeskapet, ett uttalande från den höge representanten Javier Solana och ett uttalande från kommissionsledamot Karel De Gucht gjordes påföljande dag. Vi måste insistera på att de häktade ska frigges och på att händelserna ska undersökas grundligt.

Våldet i Guinea fördömdes av hela världen. FN:s säkerhetsråd fick en rapport om situationen i landet i onsdags. Afrikanska unionen fördömde händelserna och beslutade att ta fram en rapport med möjliga åtgärder. Västafriskanska staters ekonomiska gemenskap (Ecowas) krävde en fullständig internationell granskning av saken. Som ni vet fördömde parlamentet det grundlagsvidriga maktövertagandet, och krävde sin resolution av den 15 januari 2009 respekt för mänskliga rättigheter och en snabb återgång till konstitutionell ordning. EU beslutade att inleda ett samråd i enlighet med artikel 96 i Cotonouavtalet, och EU:s utvecklingsstöd – bortsett från humanitärt stöd och stöd till övergången till demokrati – frystes.

Vi har inte varit ensamma, utan våra internationella partner har agerat på samma sätt som vi. Afrikanska unionen och Ecowas beslutade att utesluta Guinea tills landet har ett parlament eller en regering som har utsetts på demokratisk väg. En internationell kontaktgrupp för Guinea med delat ordförandeskap mellan Afrikanska unionen och Ecowas, och med deltagande av Europeiska unionen, tillsattes. I mars kom militärjuntan och oppositionen överens om att val skulle hållas före utgången av 2009, vilket väckte rimliga förhoppningar om en fredlig och demokratisk övergång. Kapten Camara försäkrade att ingen av kuppens ledare skulle kandidera till politiska uppdrag. Ett nationellt övergångsråd skulle leda övergångsprocessen och ta fram förslag till ändringar i konstitutionen inför valet.

Vad kan vi då göra för att förhindra mer våld, och hur kan vi hjälpa Guineas folk, som har berättigade önskemål om demokrati, fred och utveckling i ett samhälle där rättsstatsprincipen tillämpas? Det finns huvudsakligen tre insatsområden. För det första bör vi hålla kvar och förstärka den politiska pressen på regimen i Conakry, främst inom ramen för den internationella gruppen. Kapten Camaras beslut att inte kandidera kan göra att lugnet återvänder. Att Burkina Fasos president Blaise Compaoré har utsetts till medlare i krisen av Ecowas och den internationella kontaktgruppen är ett mycket positivt tecken, och Europeiska unionen har via ordförandeskapet välkomnat detta. Vi hoppas att denna medling ska bidra till en säker, fredlig och varaktig lösning på situationen i Guinea.

För det andra kan möjligheten av riktade sanktioner mot individer som begår våldsamma handlingar undersökas vidare. Vi måste samordna denna strategi med Afrikanska unionen och andra internationella och bilaterala partner. Det kommande ministermötet mellan EU och Afrika i Addis Abeba och mötet om Guinea i Abuja den 12 oktober kommer att vara viktiga härvidlag.

För det tredje bör vi fortsätta att ge humanitärt stöd till civilbefolkningen och stödja den demokratiska övergångsprocessen. Den sistnämnda kommer icke desto mindre att vara avhängig av om det finns någon trovärdig vilja hos övergångsmyndigheterna i Guinea att ta upp en fredlig och konstruktiv dialog igen, med ett tydligt åtagande att avstå från ytterligare våld och respektera medborgarnas mänskliga rättigheter och politiska friheter. Vi kommer att göra allt för att hjälpa Guineas folk i denna svåra stund, och vi är beslutna att stödja en återgång till civilt, konstitutionellt och demokratiskt styre genom fria och genomblickbara val. Vi uppmanar alla aktörer i Guinea att avstå från våld och genomföra en fredlig och demokratisk övergång.

Filip Kaczmarek, för PPE-gruppen. – (PL) Herr talman, fru Malmström! Jag anser att krisen i Guinea är betecknande för ett mycket större problem som tyvärr finns i många länder i Afrika. Problemet är att de demokratiska institutionerna är svaga och att de mekanismer som kännetecknar ett moget civilsamhälle är underutvecklade och i vissa fall helt obefintliga. Detta är viktigt för Europa, inte bara på grund av att vi är bundna av våra värderingar, utan också av rent pragmatiska skäl.

Vi pratar ganska ofta om effektiviteten i vårt utvecklingssamarbete. Detta är inte så konstigt eftersom vi är den största givaren i utvecklingssamarbetet, och det ligger i vårt intresse att det används effektivt. Men vi måste inse faktum att vi inte kan förbättra effektiviteten om de länder som använder sig av utvecklingssamarbetet inte kan ge minsta garanti för att stödet används på ett bra sätt. Det är ju dock svårt att bygga upp sådana garantier utan demokrati och fungerande civilsamhälle.

Moussa Dadis Camara anklagade igår Frankrike för att förödmjuka afrikaner genom att bryta förbindelserna med Guinea. Detta stämmer inte. Frankrike har inte förödmjukat afrikanerna. Det är Camara själv som har förödmjukat sina landsmän och Afrika. Han har förödmjukat dem genom att tillåta dödande, genom att tillåta våldtäkter. Reaktionen från Frankrike och den franska regeringen var berättigad och korrekt, och vår ståndpunkt bör också vara lika resolut och sträng.

Paradoxalt nog är situationen är ganska enkel. Vi får inte underlåta att reagera på de våldsamma händelserna i Guinea. Vi måste kräva ett stopp på våldet. Liksom Cecilia Malmström anser jag att uppdraget till Burkina Fasos president är en mycket bra åtgärd, och jag önskar honom lycka till. Låt oss hoppas åtgärden blir effektiv. Vi bör också stödja Afrikanska unionen, som har tillkännagivit att sanktioner kommer att införas om inte den civila regeringen återupprättas.

Vi vet hur angeläget Sverige är om den demokratiska uppbyggnadsprocessen. Vi vet att just detta är högt prioriterat i ordförandeskapets utvecklingspolitik. Vi vet också att den svenska regeringen har både erfarenhet och en historia av framgång på detta område. Jag vill därför hoppas och tro att detta åtagande i ett så svårt och extremt fall som Guinea kommer att bli effektivt och bära frukt.

Patrice Tirolien, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman! Den oroväckande säkerhetspolitiska utvecklingen i Guinea kräver beslutsam respons från Europeiska unionen. Som ni vet slog regeringstrupper i Guinea den 28 september 2009 med våld ned en fredlig demonstration som förenade alla oppositionspartier, 157 människor dödades och över tusen skadades, bland annat genom osedvanligt grymma våldtäkter och stympningar. Republiken Guinea har sedan landet blev självständigt 1958 bara upplevt två diktatorsregimer. Det är hög tid att sätta stopp för denna onda spiral.

Europeiska unionen, dess medlemsstater och dess institutioner fördömde redan den 28 december 2008 Moussa Dadis Camaras statskupp. Helt enligt förfarandet har rådet sedan tillämpat artikel 96 i Cotonouavtalet för att tillsammans med Guineas myndigheter upprätta en färdplan som ska användas som en ram för övergången till demokrati. Listan på åtgärder omfattar särskilt anordnandet av fria och öppna val inom ett år och åtagandet att medlemmar i nationella rådet för demokrati och utveckling (CNDD), bland andra Moussa Dadis Camara, inte ska ställa upp i dessa val.

Kapten Camaras beslut att skjuta upp valet till våren 2010 och hans vägran att diskutera frågan om han ska ställa upp i presidentvalet var tecken på vad som komma skulle, med den nuvarande upptrappningen. Demonstrationen som så brutalt slogs ned den 28 september syftade just till att uppmana militärjuntan att hålla sina löften. Reaktionen från den sittande regeringen i Conakry visar tydligt att dess sanna avsikter är att eliminera alla former av demokratisk opposition för att kunna behålla makten.

Det internationella samfundet har svarat med ett enhälligt fördömande av våldsamheterna och den guineanska regimen. Europaparlamentets fiskeriutskott var rasande över massakern och vägrade nyligen, med rätta, att rösta för ett fiskeriavtal mellan Europeiska unionen och Guinea.

Mot bakgrund av de senaste händelserna vill parlamentet nu veta vilka beslut rådet har tänkt fatta för att hantera situationen. För det första – tänker rådet pressa på om att upprätta en internationell undersökningskommission om händelserna den 28 september? Hur tänker rådet agera för att försäkra sig om att CNDD respekterar sina åtaganden att organisera fria och öppna val så fort som möjligt, utan att Moussa Dadis Camara eller någon annan medlem av CNDD deltar? Vilka åtgärder har rådet för avsikt att vidta mot den guineanska juntan, med beaktande av artikel 96 i Cotonouavtalet? Och slutligen, vilka konkreta åtaganden har rådet gjort till stöd för de olika initiativ som drivs av Ecowas, Afrikanska unionen och Internationella kontaktgruppen för Guinea?

Niccolò Rinaldi, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, fru Malmström, mina damer och herrar! För det första vill jag uttrycka min sympati för offren i Conakry, och jag talar både för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa och för de 30 afrikanska parlamentsledamöterna i AVS-EU:s liberala demokratiska nätverk som vi träffade i förra veckan för att bland annat diskutera situationen i Guinea tillsammans med ordföranden för Guineas liberala parti, ett parti som tyvärr har drabbats direkt av våldet.

När det gäller vad som behöver göras inom vissa områden som det svenska ordförandeskapet redan tagit upp begär vi följande. För det första måste vi tillsammans med våra partner i Afrikanska unionen kräva att de fångar och politiska ledare som fortfarande hålls i förvar släpps fria. För det andra måste vi kräva att fria och demokratiska val hålls utan deltagare från nationella rådet för demokrati och utveckling. För det tredje efterlyser jag riktade sanktioner som ska antas utan alltför mycket krusiduller, eftersom vi i vart fall måste sända ut ett mycket tydligt budskap mot de fruktansvärda illgärningar som har begåtts. För det fjärde vill vi ta upp frågan om fiskeriavtal: Vi i ALDE-gruppen röstade emot avtalen i fiskeriutskottet och bidrog därmed till att säkra den majoritet som krävdes för att i möjligaste mån blockera avtalet. Vi anser att detta är ännu ett viktigt beslut som rådet måste fatta.

Vår femte punkt är att vi måste upprätta riktade program för att hjälpa offren, särskilt de kvinnor som våldtogs och som säkerligen behöver särskild hjälp. Slutligen handlar det om rättvisa. Vi ser det som oerhört viktigt

att en internationell undersökningskommission inrättas, och att internationella brottmålsdomstolen deltar fullt ut. Om det finns någon lärdom att dra av massakern i Conakry är det, än en gång, att rättvisa måste skipas och att människor som begår den här typen av brott i Afrika eller någon annanstans inte får komma undan utan straff.

Eva Joly, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, fru minister, mina damer och herrar! Vi kan inte tåga still inför förra veckans tragiska händelser i Guinea. Det våld som användes mot motståndarna och i synnerhet kvinnor är ytterst motbjudande och oacceptabelt.

Jag vill uttrycka mitt stöd för offren och för deras familjer, varav en del fortfarande väntar på att återfå kvarlevorna av sina kära, vilka forslades bort av juntan för att sopa över spåren av det som var en sannskyldig massaker.

Utöver de nuvarande åtgärder som inletts av rådet och kommissionen kan vi nu, tack vare den parlamentariska situationen, reagera mot dessa våldshandlingar och sända ett starkt budskap till Guineas regering genom att avvisa betänkandet om partnerskapsavtal om fiske med Guinea, som vi ska rösta om vid nästa plenarsammanträde.

Utvecklingsutskottet avvisade redan i september enhälligt detta fiskeriavtal mellan Europeiska unionen och Guinea, och uttryckte tvivel om hur de medel som beviljas av Europeiska unionen används. Bortsett från det faktum att det verkar olämpligt att bevilja medel på grundval av de fångster som görs av EU-fartyg utan att ta hänsyn till vare sig fiskeresurser eller vilka effekter det får för lokalbefolkningen, gör den senaste händelseutvecklingen att vi fruktar att dessa medel kommer att användas för militära ändamål och mot det guineanska folket.

Europaparlamentet kan inte stödja fiskeriavtalen med Guinea medan offrens sår fortfarande är öppna. Det vore att ge helt fel signaler till den guineanska regeringen. Det skulle vara en skandal som jag inte kan förmå mig att bidra till.

Marie-Christine Vergiat, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Som så många andra nya parlamentsledamöter har jag slagits av den uppmärksamhet som ägnas åt de mänskliga rättigheterna i debatterna i denna kammare, och särskilt de som hålls av vår talman Jerzy Buzek. Jag skriver under helt på detta, eftersom anledningen till att jag är här, till att jag stått överst på en lista under Europavalet i Frankrike, är framförallt att jag kämpar för organisationer och i synnerhet för de mänskliga rättigheterna.

Jag kan därför inte stå likgiltig inför händelserna i Guinea – de som drabbades den 28 september var förkämpar för de mänskliga rättigheterna, och mer allmänt företrädare för det civila samhället, som arresterades, våldtogs om de var kvinnor och massakrerades. Över 150 människor dödades och över 1 250 skadades – som Cecilia Malmström sade – på en och samma dag. Förtrycket fortsatte under de följande dagarna och fortsätter fortfarande, trots det faktum att dessa människor, som sagt, demonstrerade fredligt för att påminna kapten Moussa Dadis Camara om vad han själv hade lovat. Mot bakgrund av de vittnesmål som flödat in råder det inga tvivel om att våldsdåden utfördes av regeringstrupper, trots att kapten Camara påstår motsatsen.

Situationen i landet är förvirrad, men de civila samhällsorganisationerna har samlat sig i organisationen *Guinean National Council of Civil Society Organisations* och väddar till det internationella samfundet om hjälp. Under de senaste månaderna har detta nationella råd varit ett exempel för de afrikanska länderna och organiserat en omfattande process för Guineas folk på grundval av de åtaganden som gjorts av Camara.

Nyheter från Guinea är alarmerande. Vi kan inte bara nöja oss med att prata här i parlamentet. Den här debatten äger rum på vår begäran, på begäran av gruppen Europeiska enade vänster/Nordisk grön vänster, men vi måste gå längre än så. Vi kräver ett uttryckligt fördömande av ingripandet mot demonstrationen.

Cecilia Malmström talade om riktade sanktioner. Kan vi få veta mer om detta? Jag tycker mig ha förstått att vi rör oss i rätt riktning när det gäller kraven på att förföljelserna omedelbart upphör, att alla som arresterats ska släppas och att en internationell undersökningskommission tillsätts. Men kan Cecilia Malmström ge oss mer information om detta också?

Vi har också fått veta att allt bistånd har frusits, utom humanitärt bistånd och livsmedelsbistånd. Vi ser detta som ett minimum, men hur kan vi i praktiken ge stöd till övergången till demokrati?

Vi vill att en resolution röstas igenom under nästa sammanträdesperiod i Strasbourg så att Europaparlamentet inte bara nöjer sig med ord, utan även agerar genom att fatta ett beslut, som vi kunde göra i januari. Jag säger det en gång till – läget är akut. Organisationerna på plats varnar oss för risken för etniska konflikter. Vi får

inte vänta på ett nytt Rwanda innan vi reagerar; de mänskliga rättigheterna måste försvaras i Afrika likaväl som de måste försvaras överallt annars i världen.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Cecilia Malmström har beskrivit situationen i Guinea på ett utmärkt sätt. Landet har nu i flera veckor varit skådeplatsen för våldsamma sammandrabbningar där fria medborgare som demonstrerat på gatorna för sina politiska åsikter har utsatts för ett våld utan motstycke. Den guineanska regeringen förföljer och dödar alla vilkas politiska åsikter avviker från ledarnas och berövar därmed folket den frihet som vi alla vet är en okränkbar rättighet för alla människor.

Otaliga massakrer har ägt rum, och risken är att det urartar till folkmord om vi inte snarast antar omedelbara och påtagliga åtgärder. I förra veckan beslutade gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingen, där jag är vice ordförande, att anta en resolution som fördömer de guineanska myndigheternas våld och kräver att den lokala regeringen omedelbart börjar följa rättsstatsprincipen och slå vakt om de grundläggande rättigheterna.

Efter att 157 människor har dött i sammandrabbningar på gatorna och Moussa Dadis Camara har försökt mörklägga detta har medlemmar av oppositionen vänt sig till det internationella samfundet i hopp om att få hjälp och bättre skydd. Den 5 oktober motsatte sig dock kapten Camara närvaron av en utländsk fredsbevarande styrka i landet och avvisade all utländsk inblandning i landets inre angelägenheter.

Jag anser därför att vi utöver fördömandet måste svara med omedelbara konkreta åtgärder, som min kollega Niccolò Rinaldi just sade. Inför våldet och förnekandet av rätten till liv – där kvinnor och barn än en gång drabbas värst – får vi inte stå handfallna. Vi måste kräva en återgång till rättsstaten. Jag väddar därför till mina kolleger i parlamentet och institutionernas företrädare och hoppas att vi kan komma fram till en enhällig överenskommelse – och jag vill understryka enhällig – om att vidta omedelbara åtgärder som kan göra det möjligt för det guineanska folket att återupprätta de grundläggande och okränkbara rättigheterna, som demokrati och frihet, i sitt land. Jag vill naturligtvis också personligen uttrycka mitt stöd för de familjer som drabbats av dessa tragiska händelser.

Isabella Lövin (Verts/ALE). - Herr talman, ärade ledamöter, minister Malmström! Jag är medlem i fiskeriutskottet och besökte själv Guinea förra året i december, så jag har följt denna fråga mycket nära.

Först och främst finner jag det anmärkningsvärt att Europeiska unionen vidhåller sitt fiskeriavtal med Guinea, eftersom man träffade avtalet med den tidigare regimen två veckor före statskuppen. Vi har faktiskt hållit fast vid ett avtal som vi har träffat med en laglig regim, men nu så har vi en militärdiktatur. Under hela året har vi hållit fast vid detta.

USA:s utrikesminister Hillary Clinton gick i går ut och uppmanade öppet Moussa Dadis Camara och hans regim att avgå. Jag kan bara instämma i detta minimikrav och vill dessutom påpeka att det vore en skam för Europaparlamentet om vi om två veckor röstar för ett fiskeriavtal med Guinea som skulle förse denna regim med över en miljon euro i slutet av november. Fiskeriavtalet berör tonfiskfiske för 25 europeiska båtar. Jag anser att det är helt självklart att dessa båtar får se sig om efter andra fiskevatten. EU kan nämligen inte göra affärer med diktaturer, som slaktar sitt eget folk på öppna gator.

Argumentet att fiskeriavtalets pengar skulle komma folket till del, vilket kommissionen hävdade inför utvecklings- och fiskeriutskottet, är helt falskt. Det visar en utvärdering som kommissionen gjorde av det tidigare avtalet. Man har ingen aning om var pengarna från dessa fiskeriavtal hamnar. Det gällde den tidigare regimen. Att den nuvarande regimen skulle använda pengarna på ett bättre sätt anser jag knappast troligt.

Jag undrar därför vad ministerrådet tänker göra åt fiskeriavtalet. Tänker EU gå ihop med USA och kräva regimens avgång?

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Jag vill också framhålla att jag ser de våldsdåd som begåtts i Guinea som något fruktansvärt motbjudande. Jag ser att Frankrikes utrikesminister för två timmar sedan deklarerade att Dadis Camara antas vara involverad i beslutet att genomföra massakern, vilket är utomordentligt allvarligt.

Bortsett från våldshandlingarna, som är förkastliga, ligger utan tvivel källan till dessa spänningar i det faktum att Dadis Camara vill bli Guineas permanenta ledare och vägrar hålla sitt löfte att inte på något sätt lägga sig i landets politik. Jag anser också att den internationella pressen som utövas i detta sammanhang måste vara mycket tydlig. Det gläder mig att Burkina Fasos president Blaise Compaoré, som har stor erfarenhet av förhandlingar och medling i afrikanska konflikter, har utsetts till medlare i detta fall. Vi måste ge honom vårt stöd genom diplomatiska åtgärder.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag måste rätta Eva Joly, som sade att fiskeriutskottet enhälligt avvisade det föreslagna partnerskapsavtalet med Guinea. Avtalet avvisades faktiskt med bara en rösts övervikt. Det är mycket märkligt att hela PPE-gruppen ville behålla avtalet. Detta är ett avtal som medför att hundratusentals euro hamnar i händerna på denna regim för att vi ska kunna fiska tonfisk vid kusten. I bästa fall är det, i likhet med många av dessa avtal, en sjaskig överenskommelse, men under dessa omständigheter är det fullkomligt oacceptabelt.

Ministern nämnde sanktioner som kan införas mot Guinea. Kommer hon nu att lägga till denna i sin lista och ge oss ett löfte att hon kommer att kämpa för att försöka se till att detta partnerskapsavtal upphävs?

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Herr talman! Jag har nästan ett kvartssekels erfarenhet av att som jurist arbeta med människorättsfrågor både internationellt och hemma i Ungern. Jag tar alla tillfällen i akt att understryka att Europeiska unionen måste försvara mänskliga rättigheter, helst i hela världen. Men det är oerhört viktigt att göra det på ett trovärdigt sätt, och för att skapa trovärdighet måste vi försvara mänskliga rättigheter också innanför våra gränser, i Europeiska unionen.

Som jag har nämnt flera gånger de senaste tre månaderna satt Kinga Göncz, som är ledamot av parlamentets utskott för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, tidigare i en regering som vi i Ungern kallar "prickskytteregeringen" och som sköt mot människor på Budapests gator den 23 oktober 2006. Ända sedan dess har vi haft en människorättskris i Ungern, och Europeiska unionen gör ingenting åt den. Vi har en vice ordförande i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor som ingick i regeringen vid den tiden. Innan vi har granskat denna fråga på allvar kommer ingen att anse att någonting vi gör i fråga om mänskliga rättigheter är trovärdigt.

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill än en gång tacka Europaparlamentet för att ha satt upp detta på dagordningen. Det är ett mycket allvarligt ämne, och, som jag hoppas framgick av mitt inledningsanförande, vi delar er oro över de fruktansvärda brotten mot mänskliga rättigheter i Conakry. Det finns oro och farhågor till följd av att människor fortfarande är frihetsberövade, och vi har krävt en grundlig undersökning av vad som har hänt samt att de internerade ska frigges.

Jag tycker att man kan säga att Europeiska unionen har varit oerhört tydlig. Händelserna har fördömts av Javier Solana, Karel De Gucht och ordförandeskapet, och nu vet jag att AVS-gruppen i Europaparlamentet också har gjort ett uttalande. Det är mycket bra att Europeiska unionen på ett enhälligt, konkret och koncist sätt fördömer dessa fruktansvärda händelser. Vi agerar också i mycket nära samarbete med andra aktörer, så att världssamfundet kan fördöma och handla på ett mycket konsekvent sätt. Det är enda sättet att verkligen utöva påtryckningar.

Vi har den internationella kontaktgruppen. En medlare, Burkina Fasos president, har utsetts, vilket är mycket bra. Han ingår också i kontaktgruppen. Tillsammans med kontaktgruppen, som EU och USA ingår i, har vi – för att svara på er fråga, fru Lövin – krävt kapten Moussa Dadis Camaras avgång. Hela världssamfundet har krävt detta.

Vi är också öppna för att besvara andra frågor och diskutera sanktioner. Vi tror att effekten blir större om vi gör det tillsammans med världssamfundet. Det finns olika sätt att rikta in sig på individer och så vidare här, och vi måste under de kommande dagarna fortsätta diskussionerna med internationella aktörer om hur vi kan samordna dessa sanktioner så att de får maximal effekt: med Afrikanska unionen, med kontaktgruppen, med USA och så vidare.

Vi har också, som jag sade, inlett ett samråd i enlighet med artikel 96 i Cotonouavtalet, och vi har frusit allt EU:s utvecklingsstöd, bortsett från humanitärt stöd och stöd till övergången till demokrati.

När det gäller fisket – om det ska ingå eller inte – hör jag klart och tydligt vad ni säger. Jag kan bara uppmana er att fortsätta diskussionerna med kommissionen. Det är kommissionen som ansvarar för EU:s fiskeripolitik. Vi diskuterar också detta med kommissionen, och jag beklagar att den inte är representerad här just nu. Ni kan dock vara säkra på att vi kommer att fortsätta att arbeta med världssamfundet för att hålla kvar trycket på regimen och driva på för en grundlig undersökning och förhoppningsvis en dag också fria och rättvisa val i Guinea. Jag tackar er och ledamöterna för den här debatten.

Talmannen. – Tack så mycket, fru Malmström. Ni har mycket tålmodigt tillbringat hela eftermiddagen och en del av kvällen här. Det märks att ni för inte så länge sedan var ledamot av parlamentet och trivs i den här miljön!

Debatten är härmed avslutad.

18. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Vi välkomnar undertecknandet av avtalet om Nabucco-projektet den 13 juli i Ankara. Gas är dock inte den enda tillgängliga energikällan för EU:s stater. Vi måste använda samma tillvägagångssätt när det gäller att förse Europa med råolja genom att främja en sydlig korridor.

Vi har ett förslag framför oss som kan få lika stor strategisk betydelse som Nabucco. Jag talar då om oljeledningen mellan Constanța och Trieste. Denna ledning ska användas för att transportera olja från oljefälten i kaspiska havet via den georgiska terminalen i Supsa, och fortsätta med en ledning via Constanța hamn direkt till Trieste.

Enda sättet att garantera en tryggad energiförsörjning för våra stater och medborgare är att diversifiera försörjningskällorna och transportvägarna för olja och gas. Med detta i åtanke har Rumänien börjat utveckla en hamnterminal i Constanța som ska kunna ta emot flytande naturgas som sedan ska distribueras till andra konsumenter i EU.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman! Jag vill utnyttja den minut i talarstolen vi fått oss tilldelade för att fästa er uppmärksamhet på de positiva konsekvenserna av det irländska folkets ja till konstitutionsfördraget, som alla här i kammaren väl känner till. Denna omröstning innebär att vi kommer att få medbestämmande, framför allt i ett utskott som jordbruksutskottet, men även i parlamentet och i plenum. Parlamentet kommer därmed på jämställd fot med rådet, vilket naturligtvis innebär ett stort framsteg för demokratin.

Jag vill ta tillfället i akt och påpeka att eftersom en överväldigande majoritet av våra irländska vänner i dag sagt ja till konstitutionsfördraget och Polens president – enligt vad talmannen just sade – också är på väg att underteckna fördraget behövs det nu bara ett ja från Tjeckiens president. Jag skulle därför vilja att alla kollegor från de olika politiska grupperna med utgångspunkt från sina respektive kompetensområden med förenade krafter försöker förmedla budskapet till sina tjeckiska motparter att detta fördrag verkligen måste undertecknas, särskilt som det tjeckiska parlamentet redan har sagt ja. Det enda presidenten nu behöver göra är att underteckna dokumentet och på så sätt bana väg för demokratin i landet, och på samma gång föra demokratin framåt i Europa.

Luigi de Magistris (ALDE). – (IT) Herr talman! Jag vill ta upp tragedin i Messina – som Europaparlamentets talman redan har påmint oss om i dag – och det dussin dödsoffer som krävts. Så har alltså ännu en tragedi rapporterats i Italien. Premiärministern har till och med förklarat att tragedin var förutsägbar. Det är möjligt att den var förutsägbar, men inget gjordes för att förhindra den. Inget gjordes eftersom området styrs av cement, av cementmaffian, av skogsmaffian och deras skogsbränder.

Det som Europaparlamentet framförallt borde fokusera på är hur offentliga medel och det stöd som beviljas av Europeiska unionen kan investeras i en annan typ av regional utveckling för att se till att återuppbyggnadsarbetet genomförs på ett korrekt sätt och att den omfattande miljöförstörelsen åtgärdas. Alltför ofta hamnar dessa offentliga medel i fickorna på kriminella organisationer, korrupta politiker och maffian.

Under denna mandatperiod måste vi därför fokusera på vad som händer med de offentliga medlen, som verkligen bör användas till att återställa naturen, skydda naturtillgångarna, generera en miljövänlig ekonomisk utveckling och skapa sysselsättning. Det får inte bli fler fruktansvärda tragedier som den i Messina.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman! Jag vill tala för den polska minoriteten i Litauen, som på den senaste tiden utsatts för diskriminering. Det är en plågsam paradox att Litauens polacker, som i vissa regioner utgör en majoritet av medborgarna, hade det bättre innan Litauen gick med i EU än nu, när Litauen är en EU-medlemsstat.

De lokala myndigheterna i Šalčininkiairegionen har fått en tidfrist fram till den 14 oktober för att ta bort gatuskyltar på polska, vilket strider mot EU-normer och den europeiska konventionen om kommunalt självstyrelse. I mars 2008 begränsades det polska undervisningssystemets verksamhetsfrihet genom litauisk lag. På bara ett och ett halvt år har fyra skolor med sammanlagt 45 klasser stängts, och ytterligare 107 klasser hotas av nedläggning. Personer med polska efternamn tvingas ändra dem så att de blir mer lika litauiska. Dessutom har många polacker fortfarande inte återfått egendom som beslagtogs av kommunisterna, av Sovjetunionen, efter 1939 eller efter 1944.

Jag vädjar till Europaparlamentet att försvara polackerna i Litauen i enlighet med EU:s normer för mänskliga rättigheter och minoriteternas rättigheter.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Optimistiska deklarationer hörs nu om att slutet på krisen börjar närma sig. Tyvärr motsägs detta av verkligheten varje dag. Situationen i norra Portugal är ett exempel. Bara i Bragadistriktet har minst tio företag lagts ned under de senaste veckorna, och över 300 arbetstagare har blivit arbetslösa. Många fler hotas av nedläggning.

Situationen är särskilt allvarlig i textil- och beklädnadsbranschen, en av de sektorer i EU som drabbats värst av världshandelns ökande liberalisering. I detta tragiska läge är det bråttom att hitta lösningar som skiljer sig från de politiska riktlinjer som orsakat problemen.

Skyddsåtgärder måste införas inom framför allt de branscher som medlemsstaterna anger, för att vi ska kunna bevara och främja sysselsättningen och företagens överlevnad. Sedan måste vi gå vidare genom att inrätta ett gemenskapsprogram till stöd för textilbranschen med adekvata resurser som särskilt inriktas på de minst gynnade regionerna som är beroende av denna bransch – en fråga som redan behandlats i en resolution här i parlamentet.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Herr talman! Jag vill ta upp frågan om att glödlampan har förbjudits i Europeiska unionen med hjälp av smussel och odemokratiska metoder. Genom det ursprungliga direktivet överlämnades genomförandeåtgärderna till Europeiska kommissionen, vilket i praktiken betydde att regelverket gick igenom utan att den här parodiska församlingen eller mitt riktiga parlament i Westminster samtyckte. Förbudet snickrades ihop av den politiska eliten och med en tyst överenskommelse.

Folket blev förbigånget, men Europeiska unionen är ju mycket bra på att förbigå folket. Titta bara på vad som hände med Lissabonfördraget. Det tilläts hända, tyvärr med bistånd från det brittiska konservativa partiet, som är doktor Jekyll och mister Hyde i brittisk politik när det handlar om EU. De säger en sak i Storbritannien och reser sedan hit och gör raka motsatsen i utskotten.

Avslutningsvis vill jag säga att den brittiske utrikesministern Sir Edward Grey inför första världskrigets utbrott var rädd att alla ljus skulle släckas i Europa. Gratulerar, Europeiska unionen! Med din fixering vid den ovetenskapliga kulturen om av människan framkallade klimatförändringar bevisar du att Sir Edwards olycksaliga profetia var korrekt.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Herr talman! Det har talats en hel del om Lissabonfördraget och hur det ökar solidariteten mellan européerna i dag. På det ungerska folkets vägnar vill jag nu påkalla er solidaritet, för enligt tillförlitlig information från högt uppsatta källor inom den ungerska polisen som bryr sig om människorättsfrågor kommer den ungerska polisen återigen att använda massivt våld mot det ungerska folket i samband med demonstrationer och minnesstunder på den tredje årsdagen av den så kallade blodiga måndagen 2006 (den 23 oktober).

Jag vill uppmana Europaparlamentets ledamöter att hjälpa oss och komma till Budapest den dagen som människorättsobservatörer. Jag hoppas att era väljare också ber er att göra det. Läs på om brott mot mänskliga rättigheter och brutala massinsatser från polisens sida på Internet, och se till att det aldrig kan hända igen. Kom och visa den solidaritet som har nämnts så ofta i dag.

György Schöpflin (PPE). – (HU) Jag vill ta upp frågan om den slovakiska språklagen, som lett till allvarliga diskussioner ända sedan den antogs. Under de senaste veckorna har farhågorna visat sig berättigade, även om de påföljder som lagen föreskriver ännu inte har tillämpats. Landets regeringstjänstemän har fått order om att endast tala slovakiska. Detta innebär att posttjänstemän, brandmän och poliser som har ungerska som modersmål inte längre får använda sitt eget språk på arbetstid.

Om jag alltså skulle tilltala en polis i Slovakien på ungerska måste han svara mig på slovakiska, även om ungerska är hans modersmål och oavsett det faktum att jag inte kommer att förstå vad han säger. Detsamma händer förresten om jag försöker tala engelska. Jag föreslår att den slovakiska besöksnäringen skaffar sig en ny slogan: Vi välkomnar utländska turister i Slovakien, om de bara ser till att lära sig slovakiska innan de sätter sin fot i landet. Välkommen till Absurdistan!

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Jag förväntade mig nästan fler av den här typen av påhopp på Slovakien, eftersom möjligheten till anföranden på en minut ger våra kolleger från Ungern och med ungerskt medborgarskap ett ypperligt tillfälle att attackera Slovakien.

Jag måste säga att detta verkligen oroar mig, eftersom jag förväntar mig Europaparlamentet faktiskt ska lösa problemen i Europeiska unionen. Vi har flera gånger sträckt ut en vänskapens hand till parlamentsledamöter från Fidesz och andra partier under plenarsammanträdena här i parlamentet och velat diskutera olösta problem och frågor med dem. Det gjorde vi också när det gällde frågan om språklagen, och jag måste säga att jag är mycket besviken på att ingen av våra parlamentskolleger från Ungern eller av ungersk härkomst har svarat på erbjudandet, och att mina kolleger från Ungerska koalitionspartiet (SMK) (ett slovakiskt parti) till och med valde att lämna plenisalen när vi tog upp frågan.

Jag har också gått in på det slovakiska parlamentets webbplats, där lagen kan läsas i fulltext, och den hotar inte på något sätt de etniska minoriteternas rättigheter att använda sina egna språk.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (EN) Herr talman! Den spanska regeringen har beslutat att höghastighetståget mellan Barcelona och Perpignan ska gå under katedralen Sagrada Família, och därmed äventyra ett monument som betecknades som världskulturarv av Unesco 1984 och hade tre miljoner besökare förra året. Om en ny tunnel byggs så nära grunden till katedralen kan följden bli irreparabla skador på byggnaden.

Den spanska regeringen säger att det inte är något problem, men i år har de tunnelbormaskiner som används för att bygga en ny tunnelbanesträckning i Barcelona varit inblandade i flera incidenter vid liknande markförhållanden. En tunnelbormaskin blockerades i närheten av Llobregatfloden i några månader utan att någon visste hur man skulle reda upp situationen. Jag vill rapportera till EU:s institutioner att Sagrada Família riskerar att kollapsa. Jag ber er att undersöka saken, stoppa de arbeten som utförs av den spanska regeringen och ändra tunnelsträckningen för att bevara detta europeiska mästerverk av allmänintresse.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill uppmärksamma problemet med att den sammanslutning som företräder olika oberoende fackföreningar av lokförare i Europa, ALE, fortfarande inte har bjudits in till järnvägssektionen i kommittén för den sociala dialogen. Sammanslutningen har sedan 2005 samlat över 100 000 medlemmar från 16 europeiska medlemsorganisationer för lokförare och försökt bli erkänd som fullvärdig arbetsmarknadsparter i den del av den sociala dialogen som rör järnvägar. Trots utdragna förhandlingar med Europeiska transportarbetarfederationen som för närvarande är den enda organisationen som företräder arbetstagarna i denna kommitté, har man ännu inte lyckats hitta någon kompromiss som skulle ge ALE möjlighet att försvara sina medlemmars intressen direkt. Jag anser att detta är en mycket olycklig situation. Den sociala dialog som Europaparlamentet godkänner bör tillåta pluralism. Ingen organisation, inte ens en som företräder 80 procent av EU:s järnvägssektor, ska ha rätt att ha monopol, och jag uppmanar därför alla parter, inklusive Europeiska kommissionen, att bana väg för fortsatta förhandlingar.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Herr talman! Europeiska unionens direktiv och medlemsstaternas lagstiftning om åtta timmars arbetsdag och reaktionära omstruktureringar i allmänhet skapar medeltida arbetsvillkor, vilket väcker ilska och ger upphov till demonstrationer bland arbetstagarna. Protester från arga jordbrukare och indignerade arbetstagare strömmar dagligen in till Europeiska kommissionen.

I enlighet med förordning (EG) nr 1899/2006 överstiger exempelvis arbetstiderna för flygbolagens kabinpersonal och piloter 14 timmars arbete om dagen. Detta äventyrar både personalens och passagerarnas liv, vilket bevisats av ett flertal vetenskapliga studier.

Europeiska unionen vägrar beakta de vetenskapliga studierna eftersom den bara följer order från de monopolistiska koncernerna som vägrar offra en enda euro av sin vinst för arbetsmiljön och flygsäkerheten.

Vi kräver att piloternas och kabinpersonalens arbetstider ska minskas och att arbetstagarnas rättmätiga krav ska uppfyllas. Dessutom har Europeiska kommissionen förpliktelser mot både Europaparlamentet och arbetstagarna.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Herr talman! Hela processen för ratificering av Lissabonfördraget har varit en tragedi för demokratin likaväl som för Europeiska unionen. Låt mig som ny och ung parlamentsledamot få framhålla att vi genom historien haft möjlighet att utnyttja folkomröstningar för alla Europeiska unionens medborgare för att sammanjämka det mycket elitistiska skrivbordsprojektet EU med Europas folk. Ni har haft möjligheten att använda folkomröstningar för att blåsa liv och anda i det emotionella haveri som Europeiska unionen blivit. Men ni har inte utnyttjat denna möjlighet. Tvärtom har ni helt enkelt sagt nej till mer direkt demokrati och nej till medborgardeltagande.

Jag kan bara säga att detta inte är vad jag kallar demokrati. Demokrati kräver maktfördelning och en tydlig skiljelinje mellan opposition och regering. Detta är vad vi står för och vad vi kämpar för.

László Tőkés (PPE). – (HU) Herr talman! Låt mig börja med att säga att det som Monika Flašíková Beňová påstår inte är sant. Fem ungerska ungdomar har redan suttit fem år i fängelse i Serbien på grund av ett fyllebråk i den sydliga staden Temerin. De har dömts till mellan tio och femton års fängelse. De dömdes till sammanlagt 61 års fängelse, och deras fall utnyttjades av nationalister som valpropaganda. Inte ens krigsförbrytarna från krigen på Balkan har fått så hårda straff. Under samma period har omkring 300 ungrare misshandlats i Serbien utan att detta fått några påföljder. Förhållandet är därmed 300 till 1.

Europaparlamentet skickade en undersökningsdelegation till Serbien i januari 2005. Sedan dess har vi väntat på att underutskottet för mänskliga rättigheter ska diskutera rapporten om undersökningen om den brutala misshandeln av ungrare. Jag uppmanar parlamentet och talmannen Jerzy Buzek att kräva att de unga männen från Temerin ska släppas ut ur fängelset. EU måste ställa som förhandskrav inför Serbiens anslutning att landets rättssystem ska vara fritt från diskriminering och att man i stället för att avkunna avskräckande och fördomsfulla domslut ägnar sig åt att ta fast de riktiga skurkarna, de serbiska krigsförbrytarna.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Herr talman! Mitt land, Litauen, är mycket likt Irland på många sätt, och det irländska folkets ja till Lissabonfördraget visade tydligt att alla våra medborgare vill ha ett starkare och effektivare EU. Det visade tydligt att vi inte kan agera ensamma i kristider eller för att skapa välbefinnande för folket.

Nu mer än någonsin måste gemenskapen uppträda enat, och grunden för det är solidaritet mellan medlemsstaterna. Detta är en svår tid för EU, och reformerna i Lissabonfördraget kommer att bli en drivkraft för att skapa en effektivare institutionell struktur som utan tvivel kommer att leda till att politiken blir mer konsekvent på många områden. Det är verkligen en stor framgång för både EU och var och en av oss.

Jag gratulerar än en gång det irländska folket som har beslutat sig för att skapa en bättre och mer välbefinnande union.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Herr talman! Det torde inte ha undgått någon att mjölkproducenter från EU:s fyra hörn i måndags än en gång demonstrerade i Bryssel för att visa sin frustration och förtvivlan inför de kollapsade mjölkpriserna, som hindrar dem från att kunna utföra sitt arbete. Det gäller mer än så; det är hela deras framtid som står på spel.

Kraven på en ny form av reglering har i dag stöd i de flesta av medlemsstaterna, mjölkproducenternas G20, som vi i fortsättningen kommer att kalla dem. Jag anser att det verkligen är hög tid att fatta beslut, inte minst vid nästa formella möte i rådet (jordbruks) som äger rum den 19 oktober i Luxemburg. Det är oerhört brådskande. En kris av den här omfattningen får inte hänvisas till en kommissionsstudie, såsom skedde för två dagar sedan.

Mycket kortfattat har jag två frågor till Jerzy Buzek som jag hoppas ni vidarebefordrar till honom. Jag har förstått att han i morse träffade Cecilia Malmström, den svenska EU-ministern, och jag vill veta om hon kunnat bekräfta ordförandeskapets åtagande att hitta en snabb lösning på denna kris, enligt den resolution som vi röstade igenom i Strasbourg under den senaste sammanträdesperioden.

Slutligen vill jag ta upp högnivågruppen, denna hjärntrust som lanserades i förrgår. Vi vet redan att parlamentet från och med Lissabonfördragets ikraftträdande kommer att bli medbeslutande och medlagstiftare. Jag menar att det verkar rimligt att vi inkluderas i högnivågruppens arbete.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (LT) Marijus Ivanilovas, en 35-årig litauisk medborgare och chef för tryckeriet som trycker dagstidningen Respublika, dvs. en person med fast anställning och inkomst, fängslades i augusti i Vitryssland inte långt från Minsk och har nu kvarhållits i hela två månader utan rättegång eller bevis på hans skuld i ett fängelse i den vitryska staden Zhodin. För några dagar sedan förlängdes häktningstiden för Marijus Ivanilovas eftersom myndigheterna inte kunnat hitta något som bevisar hans skuld. Det är också viktigt att påpeka att Marijus Ivanilovas sedan barndomen lider av astma. Såvitt hans föräldrar vet hålls han i en cell med 26 fångar, men bara 6 bäddar. Folk röker hela tiden i cellen. Marijus har fått astmaanfall, men han får inte sin medicin och han får inte träffa sina anhöriga eller ens Litauens konsul. Herr talman! Detta händer i ett av våra grannländer! Så här behandlas en medborgare i en EU-medlemsstat – Litauen! Jag uppmanar er att vidta de åtgärder som ligger i er makt för att se till att Marijus Ivanilovas frisläpps omedelbart, eftersom det inte finns några bevis på hans skuld och anklagelserna är grundlösa. Marijus Ivanilovas måste få åka hem till Litauen. Han behöver omedelbar läkarvård.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) I december förra året gjorde Europeiska unionen ett historiskt åtagande om att minska koldioxidutsläppen och bekräftade därmed sin ledande ställning när det gäller insatser för att bekämpa klimatförändringen.

Vi kan vara stolta över den roll Europaparlamentet har spelat för att anta en lagstiftning som inte bara innehåller bestämmelser för att minska föroreningarna, utan också specifika bestämmelser som gör det möjligt för oss att uppfylla våra åtaganden och bidra till att begränsa höjningen av den globala temperaturen.

Under förhandlingarna i Köpenhamn i december måste vi få beslutsamma åtaganden om att minska utsläppen och om det finansiella stödet till utvecklingsländerna för att göra det möjligt för dem att minska effekterna av klimatförändringen och anpassa sig till den. Lagstiftningen om klimatförändringen kan dock inte antas i Förenta staterna före Köpenhamnskonferensen, även om Obama-administrationen kommer att vinnlägga sig om att föra förhandlingarna även utan att ha ett klart mandat.

Europeiska unionens gemensamma ståndpunkt får inte slösas bort. Det är livsviktigt att vi uppträder enat och uppmuntrar de andra länderna att följa vårt exempel för att minska utsläppen.

Sergej Kozlík (ALDE). – (SK) De ungerska ledamöterna vilseleder den allmänna opinionen i EU med många lögner. De påstår exempelvis att medborgare kan bötfällas för att de använder ett minoritetsspråk, att läkare med ungerskt medborgarskap bara ska få använda det officiella slovakiska språket i sitt arbete och att gudstjänster bara får hållas på det officiella språket.

Vi har nu hört ungerska parlamentsledamöter prata strunt om att polisen inte skulle få lov att svara turister på ungerska eller engelska. Inget av detta stämmer. Tvärtom ökar lagändringen möjligheterna att använda minoritetsspråken jämfört med tidigare. Ändringen berör inte privat kommunikation mellan medborgare och gör det inte möjligt att bötfälla enskilda personer. Den ändrade lagen är förenlig med internationella normer, vilket har bekräftats av EU-myndigheter på minoritetsområdet – OSSE:s högkommissarie Knut Vollebæk och EU:s kommissionsledamot Leonard Orban. Jag anser att Ungern utnyttjar denna fråga för att försöka dölja den framväxande extremismen och mordet på romer i Ungern.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Herr talman! Jag måste tyvärr informera om att människor som lämnar den katolska kyrkan i Polen får sina rättigheter kränkta. Tvärtom deras vilja tas inte dessa personers uppgifter bort från församlingens register. Tvärtom fortsätter man att använda dem. Detta sker enligt instruktionerna om skydd av personuppgifter inom den polska katolska kyrkan. Den del av instruktionerna det är frågan om grundas inte på den gällande lagen om skydd för personuppgifter utan på – hör och häpna – bestämmelser i kodexen för kanonisk rätt.

Hur kan det komma sig att Polen, som påstår sig upprätthålla rättsstatsprincipen, ger den kanoniska rätten företräde framför lagar stiftade av det nationella parlamentet? Varför får den kanoniska rätten styra över rättigheter för medborgare som inte är katoliker? Hur är det möjligt att generalinspektören för skydd av personuppgifter inte har rätt att inspektera kyrkornas arkiv? Det finns bara en förklaring: Polen är en kyrkostat. Europaparlamentet borde reagera mot detta.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Ämnet för mitt anförande i dag är kopplat till den viktigaste händelsen som ägt rum nyligen i Europeiska unionen, nämligen det lyckade resultatet av den folkomröstning som organiserades av Irland för ratificeringen av Lissabonfördraget.

Jag vill också instämma i mina kollegers gratulationer till det irländska folket angående detta mycket tydliga besked om att de väljer att fortsätta den europeiska integrationsprocessen på den politiska nivån. De har inte fallit till föga för de populistiska deklarationer som drog uppmärksamheten till vissa nackdelar, då detta fördrag helt klart kommer att innebära att EU-institutionerna kan arbeta effektivare och mer demokratiskt.

Jag anser också att det är den tjeckiske presidentens plikt att respektera de åtaganden som gjordes under förhandlingarna inför detta avtal och inte helt omotiverat förhindra att det genomförs. Vi behöver detta fördrag för att avsluta det institutionella kapitlet i EU:s utveckling, åtminstone tillfälligt, och börja arbeta mer med EU:s politik. De två sista staterna Polen och Tjeckien måste ratificera fördraget så fort som möjligt så att de nya poster som anges i fördraget kan tillsättas, både i kommissionen och på rådsnivå.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Mycket har sagts om Slovariens nya språklag under det senaste parlamentssammanträdet och även i dag. Det är ingen slump. Lagen begränsar minoriteternas rätt att använda sina egna språk, tvärtom vad som sagts, även om det stämmer att minoritetsspråken också kan användas inom en mycket liten del av samhällslivet. Däremot är det inte sant att vi försöker undvika debatt om detta ämne. Men om man försöker komma överens om detta på fem minuter inför ett tiotal journalister kommer

man troligen att misslyckas. Jag skulle vilja uppmärksamma det faktum att lagen har utarbetats slarvigt och i ond tro. Den skapar ny rättsosäkerhet eftersom det slovakiska kulturministeriet nu på två dagar kommit med tre olika förklaringar till en del av artiklarna i lagen.

Lagen har skrämmt upp folk. Vi har redan fått höra om flera tillfällen där arbetsgivare har beordrat sina anställda att prata slovakiska. Jag är mycket ledsen över att vi behöver ta upp denna fråga här i parlamentet. Jag hoppas att Lissabonfördraget kommer att ge oss chansen att hantera mänskliga rättigheter och minoriteters rättigheter på rätt sätt.

Josefa Andrés Barea (S&D). – (ES) Herr talman! Sjöröveri är ett problem som berör Europaparlamentet, medlemsstaterna och givetvis Spanien, eftersom vi just nu har ett spanskt fiskefartyg som har kapats i Indiska oceanen, med 36 besättningsmedlemmar ombord.

Först av allt skulle jag vilja uttrycka mitt deltagande med besättningen och deras familjer, och jag stöder givetvis den spanska regeringens ansträngningar för att besättningen ska frigges snarast.

Detta problem påverkar inte bara Spaniens tonfiskflotta, det påverkar tre länder – Frankrike, Italien och Spanien – som fiskar på internationella vatten utanför Somalias exklusiva zon. Därför kommer det att behövas en insats på internationell nivå och gemensamma förebyggande åtgärder och svarsåtgärder på EU-nivå. Det innebär ökade resurser till att förbättra insatsen Atalanta, som redan finns och har gett goda resultat i form av att antalet kapade fartyg minskat under 2009 jämfört med 2008.

Avslutningsvis vill jag nämna att vi bör stödja ett internationellt möte om sjöröveri i Somalia, eftersom vi måste förbättra både de internationella förbindelserna för att bli av med dessa problem och den internationella dialogen.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! Många i kammaren har i dag gratulerat det irländska folket till att det hade det goda omdömet att tillbakavisa värdjandena från Nigel Farage och UKIP och med stor majoritet rösta för Lissabonfördraget.

Ledamöterna borde kanske också visa medlidande med det brittiska folket, som måste stå ut med Nigel Farage varenda dag. Han kallar en två tredjedelars majoritet i Irland för en "seger för mobben". Tyvärr är detta uttalande bara så typiskt för en man som använder sig av förvanskning och bedrägeri, ibland rena lögnar, när han talar om Europeiska unionen. Alltför ofta ifrågasätter inte journalisterna det han säger.

Överdrifter kan emellertid förvandlas till galenskap. Nu jämför han kampanjen i Irland med brutaliteten under det senaste valet i Zimbabwe. Han beskriver det fördrag som ger alla medlemsstater rätt att dra sig ur unionen som ett slut för självständigheten. Men vi borde visa medkänsla. Parlamentet har en läkarmottagning. Herr talman! Jag tycker att ni ska be männen i vita rockar att erbjuda vår kollega sina tjänster. De kan i alla fall se till att han inte kvävs av det struntprat om EU som sprutar ur munnen på honom.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Jag skulle vilja uppmärksamma parlamentet på vad polska och tyska biskopar sade, i samband med 70-årsdagen av andra världskrigets utbrott. Just nu tänker många på dessa fasansfulla händelser, och man har påpekat för oss att vi bör ägna särskild uppmärksamhet åt den yngre generationen och se till att de verkligen lär sig sanningen om de historiska händelserna, så att de sedan kan bygga en gemensam framtid utifrån den sanningen.

Det är omöjligt att inte komma att tänka på det första brevet från 1965, i vilket de polska biskoparna skrev till de tyska biskoparna att man önskade att våra länder skulle försonas och bli ett slags kompanjoner.

Nu, som då, är vi angelägna om att skapa förtroende och vänskapliga förbindelser mellan våra nationer. Men, trots att vi lever i ett klimat av försoning, ser dagens situation annorlunda ut. Låt oss tillsammans skapa ett gemensamt Europa, ett Europa där vi samarbetar och är vänner, ett Europa vars värderingar har kristna rötter och tjänade som utgångspunkt för grundarna av Europeiska gemenskapen. För att värna om vår gemensamma framtid bör vi erinra oss de polska och tyska biskoparnas varningar och råd i deras gemensamma uttalande.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Mina damer och herrar! Det har redan sagts mycket i dag om minoritetsfrågor. Jag vill ge er ett lyckat exempel inom detta område. Serbien har antagit en lag om kulturellt självstyre, som är unik i hela Europa, och positiv för hela EU, och även för hela Europa.

Lagen tillåter 13 minoriteter, däribland slovakar, rumäner, ungrare och andra folkslag, att direkt utse egna nationella råd. Dessa råd får finansiering från budgeten och kan i och med det kulturella självstyret sköta

och styra berörda institutioner. En annan viktig poäng i sammanhanget är att minoritetsbefolkningen deltog i utformandet av lagen. Serbien kan därför tjäna som exempel för många EU-länder, som Frankrike, Slovakien med flera, när det gäller att trygga minoriteters rättigheter i lagstiftningen. Instiftandet av lagen har även inneburit att Serbien tagit ett stort steg framåt på vägen mot europeisk integration.

Iuliu Winkler (PPE). – (EN) Herr talman! Jag är en ungersk parlamentsledamot med rötterna i Rumänien, och jag ska inte tala om det slovakiska språket i dag, även om det tyvärr skulle finnas goda skäl att göra det. I stället ska jag tala om vårt beslut i dag att tillsätta en särskild kommitté för den ekonomiska krisen.

Detta beslut visar vilket ansvar vårt parlament tar för den största utmaningen för EU för närvarande. Den särskilda kommittén kommer att bekräfta Europeiska unionens ståndpunkt i fråga om den nya globala finansiella styrningen, men också samverka med medlemsstaterna för att på bästa sätt förverkliga gemenskapens åtgärder för att generera en hållbar ekonomisk tillväxt.

Det är avgörande att de nya medlemsstaterna i Central- och Östeuropa får det stöd till ekonomisk återhämtning de behöver. Samordningen av återhämtningsinsatserna borde vara mer ändamålsenlig, och det är inte bara regeringarna utan också Bryssel som måste se till att samordningen blir bättre.

Bilden av den ekonomiska framtiden är oerhört komplicerad, och det finns en överhängande fara för allvarliga sociala oroligheter. Därför måste Europeiska unionen lägga fram de mest verkningsfulla åtgärderna för att komma till rätta med den förvärrade situationen i regionen, och parlamentet måste visa ledarskap härvidlag.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman! För några dagar sedan kidnappades 36 människor när de fiskade i Indiska oceanen i skydd av ett avtal som godkänts av Europeiska kommissionen.

Den 15 september fördömde jag dessa arbetares riskabla situation och utsatthet. Jag föreslog vissa konkreta åtgärder, men ingenting gjordes.

Det är därför vi i dag diskuterar de som kidnappats och hålls gisslan av piraterna.

Jag ber därför kommissionen att vara kraftfull och rekommendera medlemsstaterna att placera ut soldater på fiskefartyg, och jag ber även kommissionen att utfärda rekommendationen till den spanska regeringen, eftersom det visat sig vara en effektiv åtgärd. Frankrike har vidtagit denna åtgärd, och nu ser vi resultatet.

I en resolution har parlamentet uttryckt att fiskesektorn är försvarslös eftersom man har prioriterat handelsflottan. Det uttryckte även en tjänsteman vid kommissionen strax före kapningen, och vi ber därför att skyddat utökas till att omfatta fiskefartyg.

Jag ber även talmannen att uttrycka vårt deltagande och stöd till de kidnappade och deras familjer, och att bjuda in skeppets kapten till parlamentet när han frigetts.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Mycket har redan sagts om minoriteter. Jag vill även göra er uppmärksamma på de 50 miljoner människor med funktionshinder som lever i EU. De är enligt mig den största minoriteten. De drabbas hårdast av den ekonomiska krisen. Jag vill understryka att det är dessa människor som alltid är de första att förlora sina jobb och få en lägre inkomst, de har få möjligheter att försörja sig och det krävs inte mycket för att de ska få en sämre levnadsstandard, för att inte tala om det ständigt krympande stödet till de sociala organisationer som representerar dem.

Den viktigaste lärdomen av den pågående krisen är att det är värt att investera i människor, likaså på individnivå, och även på bekostnad av andra sorters investeringar. Politiska och ekonomiska beslutsfattare har ett ansvar att ta hänsyn till människor med funktionshinder. Så jag ber er att göra ert bästa för ge dessa människor en värdigare behandling. Jag trycker på detta eftersom 50 miljoner människor kan ha stort inflytande i EU, och det ligger i vårt intresse att skapa ett samhälle där alla har lika möjligheter.

Nessa Childers (S&D). – (EN) Herr talman! Naturligtvis gläder det mig att Lissabonfördraget gick igenom i mitt land. I eftermiddag har vi dock märkt att debatten om ändringsfördraget har balanserat mellan realism och förvirring, och vi får inte stanna upp nu när det är i hamn. Sanningen är att världen har förändrats i grunden de senaste decennierna, eftersom en mycket större del av den nu konkurrerar med oss på en global marknad.

EU måste helt enkelt agera mer konsekvent om det ska blomstra. Nu tvingar fördraget EU-institutionerna att bli mer demokratiska och mer tillmötesgående mot enskilda europeiska folk. Stadgan om grundläggande rättigheter kräver detta. Vi kan inte unna oss lyxen att bara agera i våra egna nationers intresse. Vi måste

stärka den union som vi alla företräder. Vi måste fortsätta att kommunicera vilka och vad vi är, som vi gjorde under vår folkomröstning.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Under den ekonomiska krisen utgör EU-medel ett nyckelinstrument för att hjälpa mindre utvecklade regioner i medlemsstaterna att uppnå konvergensmål.

Det är en utdragen och ganska krånglig process från det att dessa mål fastställs till det att förmånstagarna får tillgång till medlen, och processen hindras även av en rad byråkratiska EU-bestämmelser. Vi parlamentsledamöter lyfter nu fram konsekvenserna av den ekonomiska krisen och vidtar åtgärder för att påskynda processen och förenkla bestämmelserna för att få tillgång till dessa medel, men det dröjer tills åtgärderna gynnar medlemsstaterna, och det sker inte i full utsträckning.

Här vill jag ta upp ett exempel från Rumänien. Projekt som finansieras av Europeiska socialfonden, och vars syfte är att förbättra arbetarnas villkor och öka antalet anställda på vissa företag, drabbas fortfarande av problem i genomförandeskedet.

Jag vill att man påskyndar åtgärderna för att förenkla förfaranden för att få tillgång till EU-medel, så att det blir lättare att skapa arbetstillfällen i Europa.

Alan Kelly (S&D). – (EN) Herr talman! Jag uppmanar parlamentet att se till att de 14,8 miljoner euro som har utlovats till dem som arbetade för Dell Computers och dess underleverantörer i den irländska mellanvästern, i områden som Limerick, Kerry och Tipperary, betalas ut så snart som möjligt. Det är oerhört brådskande. Kommissionens ordförande lovade under ett besök i Limerick nyligen att dessa pengar skulle utbetalas från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Det löftet går inte att ta tillbaka, och oavsett vilka protokollproblem och problem med hur fonden administreras som finns måste de lösas omedelbart. Parlamentet får inte förhålla dessa utbetalningar, som skulle ge regionen en välbehövlig ekonomisk stimulans. I ett skede uppskattade man att var femte person i den irländska mellanvästern var anställd hos Dell eller dess underleverantörer, så området har drabbats hårt.

Därför uppmanar jag kommissionen att se över reglerna för statligt stöd. De utformades 2006, före den massiva chock som förlusten av Dell och de övriga företagen innebar. Jag uppmanar kommissionen att lägga in den irländska mellanvästern som ett område med allvarig arbetslöshet när reglerna för statligt stöd ses över nästa år, så att regionen blir berättigad till den EU-finansiering den så väl behöver nu.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Herr talman! Europaparlamentets roll – och jag citerar dess talman – består i att medla mellan stridande parter och länder, om så krävs. Parlamentet ska inte bara delta i släckningsarbetet, utan även hjälpa till att förhindra att bränder uppstår.

Parlamentet borde till exempel anta en ramlag för minoriteter som säkrar deras rättigheter. Minoriteter har rätt att känna sig trygga. En sådan ramlag skulle innebära att minoriteter inte står utlämnade till regeringar, extremistiska organisationer och åtgärder som den slovakiska språklagen som straffar minoriteter om de talar sitt modersmål. Det är oacceptabelt att det i EU förekommer förbud mot minoritetsorganisationer, att tvåspråkiga skyltar målas över och att extremistiska organisationer anordnar demonstrationer mot minoriteter.

Europaparlamentets roll består delvis i att se till att lagstiftningen skyddar de mänskliga rättigheterna, förebygger diskriminering och tillåter minoriteter att leva som fullvärdiga medborgare i det land där de är födda.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Herr talman! När det gäller kapningen av det spanska fiskefartyget "Alakrana" av pirater i Indiska oceanen vill jag framhålla den spanska regeringens fasta föresats att, med EU:s stöd, frita de 36 besättningsmedlemmarna – varav 16 är spanska medborgare – och föra hem dem välbehållna samt att ställa kaparna inför rätta.

Tack vare EU:s insats Atalanta, som inleddes i december 2008 på initiativ av Frankrike och Spanien tillsammans med andra EU-länder, har vi nu stora styrkor utplacerade i området. Utvidgningen av skyddsområdet omfattar dock inte det område där fiskarna fiskar, och därför uppmanar vi fartygsoperatörerna att inte röra sig utanför säkerhetsområdet, och vi ber EU och medlemsstaterna att bevilja en utvidgning av Atalanta söderut och ökade resurser för att säkra fri rörlighet för de 20 000 fartyg som färdas över ett hav som är tre gånger så stor som Medelhavet.

Trots att utplaceringen har säkrat tillträdet för de handelsfartyg som fraktade 227 000 ton åt FN:s matprogram till Somalia, måste vi nu anstränga oss för att skydda de dussintals europeiska fiskefartyg som fiskar i området.

Slutligen ber vi medlemsstaterna att använda sina informationsbyråer och underrättelsetjänster för att leta efter och tillfångata de som tipsar piraterna och får betalt för fritagningar, och som är verksamma i Europa.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! De senaste två timmarna och de senaste veckorna i Irland har det talats mycket om ett kommunikationsunderskott och behovet att föra EU närmare folket.

Jag har ett förslag: Jag tycker att vi ska diskutera detta i parlamentet vid något tillfälle, i synnerhet för att få höra ledamöternas åsikter om hur kommissionen och parlamentsledamöterna själva kan hjälpa till att förbättra kommunikationen. De nationella regeringarna har ju hittills varit ovilliga att ge Europeiska unionen uppskattning för det den gör, och därför är inte människor medvetna om det.

Nu, när vi har utökade befogenheter och större möjligheter, bör vi ta tillfället i akt att diskutera denna fråga här i parlamentet och komma fram till tillvägagångssätt och förslag till hur vi faktiskt kan bidra till att minska detta underskott och föra EU närmare folket. Det skulle vara en övning som är mödan värd.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) I juni 2009 uppmanade Europeiska rådet Europeiska kommissionen att utarbeta och lägga fram en strategi för Donauområdet före 2010 års slut.

Europeiska kommissionen och medlemsstaterna bör anta en gemensam europeisk strategi som kombinerar de aktuella initiativen för Donauområdet och ökar flodens betydelse som en del av EU:s politik. Strategin för Donauområdet bör vara inriktad på gemensamma mål och projekt inom transport, energi, miljö och kulturellt samarbete.

Förra året organiserade Europaparlamentets utskott för transport och turism en delegation till Donauområdet för att lära sig mer om och främja flodens potential som en del av EU:s politik. En av delegationens viktigaste slutsatser var att man ska skapa en tvärgrupp i Europaparlamentet för att främja Donaufloden. Genom att skapa en sådan grupp bekräftar Europaparlamentet sitt åtagande att delta i och aktivt stödja både upprättandet av en strategi för Donauområdet och verkställandet.

Teresa Riera Madurell (S&D). – (ES) Herr talman! Jag vill uppmärksamma parlamentet på att den 27 september var den trettionde Världsturismdagen, vars tema var mångfald, samtidigt som vi alla hoppas på ett snabbt ikraftträdande av Lissabonfördraget, som införlivar turism som ett nytt verksamhetsområde för EU.

En av utmaningarna för denna sektor är att förbättra utbudet av turistupplevelser som är tillgängliga för hela världen utan diskriminering.

Som det fastslås i Montrealförklaringen innebär tillgång till turistupplevelser för hela världen att man deltar i kampen mot ojämlikhet och uteslutande av människor som är kulturellt annorlunda, har begränsade tillgångar eller nedsatta förmågor, eller bor i utvecklingsländer.

Parlamentet har omsatt den strävan i ett pilotprojekt för social turism som kommissionen ska utveckla i år. En annan orsak till att man väljer att satsa på social turism är att det höjer sysselsättningsgraden genom att turismen blir mindre säsongsbetonad – vilket är ett av sektorns största problem – och ökar jämlikheten samt skapar fler arbetstillfällen och arbeten som varar längre.

Det är vårt mål.

María Paloma Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Herr talman! För bara några timmar sedan dödades Cristo Ancor Cabello i Herat i Afghanistan. Han var en spansk soldat som tillhörde den internationella säkerhetsstyrkan med mandat från FN, bestående av soldater av många olika nationaliteter som utför en mycket svår uppgift för att förbättra levnadsförhållanden och säkerhet för den afghanska civilbefolkningen, vilket vi bör vara tacksamma för.

Herr talman! Jag ber er framföra Europaparlamentets deltagande till hans familj, och vårt stöd och deltagande till de andra soldaterna i hans förband, varav fem är skadade.

Jag vill tillägga att den spanska regeringen står fast vid sitt löfte att se över säkerheten för alla trupper som är på fredsuppdrag utomlands, inte bara i Afghanistan, utan även på andra platser i världen.

Vasílica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) De senaste två utvidgningarna av EU har inneburit många fördelar för både gamla och nya medlemsstater, men de har även medfört ett antal utmaningar.

Två år har gått sedan Rumäniens anslöt sig till EU, och det är ett av de länder som har haft sämst tillgång till EU-medel. Förfarandet för att få tillgång till EU-medel är ganska komplicerat och svårtillgängligt. Struktur- och sammanhållningsfonderna erbjuder en finansiell hjälp som kan underlätta ekonomisk återhämtning, i synnerhet i samband med den nuvarande krisen.

Mot denna bakgrund anser jag att vi behöver förenkla reglerna för att få tillgång till strukturfonderna, så att EU-medlen når förmånstagarna så fort som möjligt. Det är särskilt viktigt att avskaffa de svårigheter som hindrar tillgången till gemenskapens medel och avskräcker människor att söka ekonomiskt stöd från EU.

Vi måste uppmuntra ansträngningar på EU-nivå för att förenkla förfaranden för tillgång till medel som är öronmärkta för Rumänien, så att tilldelningen och införlivningen påskyndas.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 20.40 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: KOCH-MEHRIN

Vice talman

19. Parlamentets sammansättning: se protokollet

20. Utnämningar till det särskilda utskottet för den finansiella, ekonomiska och sociala krisen (tidsfrist för ingivande): se protokollet

21. Förebyggande och lösning av tvister om domstolars behörighet i straffrättsliga förfaranden (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Renate Weber, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om Republiken Tjeckien, Republiken Polen, republiken Slovenien, Republiken Slovakien och Konungariket Sveriges initiativ om antagande av rådets rambeslut 2009/.../RIF om förebyggande och lösning av tvister om utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden (08535/2009 – C7-0205/2009 – 2009/0802(CNS)) (A7-0011/2009).

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Eftersom det är första gången som jag talar inför det nya parlamentet, vill jag gratulera er till att ha blivit vald till vice talman.

När det gäller Weberbetänkandet talar jag på vice ordförande Jacques Barrots vägnar, och jag vill börja med att tacka föredraganden och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor för ett enastående arbete. Kommissionen välkomnar betänkandet och stöder några av de ändringar som föreslås. Kommissionen är i huvudsak positivt inställd till förslaget som lagts fram av fem medlemsstater, trots att texten inte är så ambitiös som kommissionen hade önskat. Kommissionen beklagar i synnerhet att rambeslutets räckvidd har begränsats till ärenden där samma person är föremål för parallella straffrättsliga förfaranden som avser samma brott. Kommissionen beklagar även att man begränsat skyldigheten att hänskjuta ärenden där det uppstått en jurisdiktionstvist till Eurojust och att förteckningen över de kriterier som måste beaktas för att fastställa lämplig jurisdiktion har avlägsnats från textens normativa del. Dessa ändringar har utarmat förslaget, och det har förlorat det mesta av sitt mervärde.

Ur kommissionens synvinkel bör förslaget endast ses som ett första steg mot att förebygga och lösa jurisdiktionstvister inom ramen för straffrättsliga förfaranden, och bör senare ersättas med ett mer omfattande förslag. Kommissionen kommer även att överväga detta i ljuset av de förändringar som Lissabonfördraget för med sig inom detta område, som jag hoppas träder i kraft så snart som möjligt.

Renate Weber, föredragande. – (EN) Fru talman! Det positiva resultatet av den irländska folkomröstningen om Lissabonfördraget för oss ett steg närmare den tidpunkt då Europaparlamentet inte bara kommer att konsulteras av rådet, utan få medbeslutanderätt i frågor som nu tillhör den tredje pelaren.

Då är frågan: Varför är rådet så ivrigt att anta lagstiftning några månader före detta datum, när denna lagstiftning dessutom inte innebär några framsteg i fråga om att skapa ett verkligt europeiskt område med frihet, säkerhet och rättvisa? Sanningen är att det här förslaget inte bidrar till att förhindra några behörighetskonflikter, och inte erbjuder någon lösning på sådana situationer. En sådan skulle till exempel

kunna vara att minska antalet fall med flera behörighetsgrunder och ge medlemsstaterna behörighet, såsom gjordes genom olika civilrättsliga regelverk, med skyldighet att ömsesidigt erkänna de beslut som följer av denna behörighetsfördelning. I stället begränsar man sig genom detta rambeslut till att ge medlemsstaterna skyldighet att informera varandra och hålla direkta samråd "i syfte att uppnå samförstånd om en effektiv lösning, för att undvika de negativa följder som uppkommer av parallella förfaranden".

Därför förvånade det mig inte att kommissionen under diskussionen i utskottet för medborgarligen fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor för några veckor sedan sade att den skulle lägga fram ett nytt förslag i ett senare skede – trots att den stödde det aktuella förslaget. Det är också därför jag inte är förvånad över det som kommissionsledamoten har sagt i kväll. Jag tackar kommissionen för att den har varit så ärlig i fråga om förslaget, men jag måste säga att jag tycker att det här förslaget och hela förfarandet för att anta det är ett bra exempel på hur vi inte bör stifta lag i Europeiska unionen. Jag är fast övertygad om att det viktiga är att värna om medborgarnas rättigheter, inte att bara pricka av punkter. Rådet är för övrigt inte företrätt här i dag, trots att ordförandeskapet var en av initiativtagarna till förslaget. Jag måste understryka att vi i Europaparlamentet tog vårt arbete på stort allvar. Vi har arbetat i god tro under förra mandatperioden och denna, och hoppas att våra synpunkter på hur vi kan få en mer ändamålsenlig lagstiftning går fram.

Det jag välkomnar i det här förslaget är att man i den nu aktuella texten uttryckligen hänvisar till principen "ne bis in idem". Detta är en följd av den diskussion vi hade med rådet och kommissionen. I den text som ursprungligen föreslogs nämndes inte denna princip alls.

I mitt betänkande lägger jag särskild vikt vid tre saker. För det första anser jag att skyddet för personer som åtalas formellt måste prioriteras högst och att det måste finnas konsekventa förfarandegarantier. En sådan bör vara rätten för den formellt åtalade att få tillräcklig information för att kunna ifrågasätta lösningar som inte framstår som skäliga. När det för det andra gäller de uppgifter om personer som åtalats formellt som nationella myndigheter utbyter genom delgivning stöder jag tanken att man måste garantera en lämplig nivå på skyddet av uppgifter och att det bör specificeras i detta rambeslut vilka slags personuppgifter som utbyts.

Sist men inte minst är jag fast övertygad om att det är oerhört viktigt att Eurojust är delaktigt i besluten om val av jurisdiktion. Jag anser att Eurojust bör vara involverat redan från början, eftersom enheten har en samordnande funktion och får mer och mer relevanta uppgifter. Jag tillhör dem som anser att vi skapade denna enhet för att vi behöver kraftfulla instrument, inte bara för att visa att vi bryr oss om att bekämpa gränsöverskridande brottslighet. Sedan Eurojust först inrättades har enheten visat att den förtjänar vårt förtroende. Därför är jag förvånad över den motvillighet som rådet och en del kolleger i Europaparlamentet visar. Samtidigt vill jag uppmana Europeiska kommissionen att snarast lägga fram ett förslag som kompletterar detta rambeslut om tvister om utövande av jurisdiktion. Jag ska sluta med att tacka skuggföredragandena för det sätt på vilket de har arbetat med det här betänkandet.

Monica Luisa Macovei, för PPE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill också börja med att tacka föredraganden för det mycket goda samarbete vi har haft i den här frågan. Som skuggföredragande för PPE-gruppen ska jag redovisa gruppens ståndpunkt till rambeslutet som det ligger, och naturligtvis vår inställning till ändringsförslagen.

PPE-gruppens ståndpunkt skiljer sig från föredragandens på två punkter. Den första är i vilken omfattning Eurojust ska vara inblandat i den direkta kommunikationen mellan de inhemska myndigheterna. Föredraganden vill att Eurojust obligatoriskt ska medverka i alla ärenden redan från det första kommunikationsskedet, medan vi anser att ärenden endast ska hänskjutas till Eurojust när de nationella myndigheterna inte kan nå samförstånd. När allt kommer omkring handlar ju detta initiativ nu om direkt kommunikation.

Vi vill också förstärka Eurojust och dess funktion i det rättsliga samarbetet. Vår ståndpunkt i den här frågan beror bara på att vi vill förhindra byråkrati. Varför blanda in ett annat organ och ett annat förfarande om det finns en möjlighet att de båda parterna når samförstånd? Vi tycker också att Eurojust ska fylla en funktion när parterna inte kan komma överens, men när det inte finns några problem ger vi de nationella myndigheterna flexibiliteten att ha direkta bilaterala kontakter, vilket också ökar allmänhetens förtroende.

Den andra punkten är ett annat ändringsförslag som ger Eurojust större befogenheter än enligt artikel 4 i beslutet om Eurojust. Vi anser att denna fråga, om den ska tas upp, bör behandlas i samband med beslutet om Eurojust och inte bakvägen. Därför kommer vi att rösta emot dessa ändringsförslag.

De är emellertid inte några avgörande punkter, så eftersom vi vill uppmuntra informationsutbytet mellan de nationella myndigheterna kommer vi att stödja betänkandet. Vi stöder också det muntliga ändringsförslag som lades fram i dag.

Slutligen vill jag understryka att PPE är angeläget om ett utökat rättsligt samarbete och stöder en europeisk politik som bidrar till att medborgarna får samma garantier och förfaranden i alla medlemsstater.

Monika Flašíková Beňová, för S&D-gruppen. – (SK) En av de viktigaste frågorna för EU är att se till att man i straffrätten värnar de grundläggande mänskliga rättigheterna för personer som är inblandade i straffrättsliga förfaranden.

Förslaget till rambeslut har sitt ursprung i ett initiativ från det tjeckiska ordförandeskapet och ger en rättslig ram för att kunna skydda personer som är inblandade i straffrättsliga förfaranden och framför allt för att stärka anslutningen till *ne bis in idem*-principen. Enligt mig är det därför mycket viktigt att lagförslaget antas, både för att personer som är inblandade i straffrättsliga förfaranden ska få ett bra skydd och för att EU-medborgarna ska få ökad rättslig säkerhet.

Mekanismen för att lösa tvister om utövande av jurisdiktion bör bidra till att vi slipper situationer där ett antal medlemsstater väcker åtal mot en och samma person för ett och samma brott. Den bör även omöjliggöra att flera beslut fattas i ett och samma ärende.

Enligt rambeslutet blir medlemsstaterna skyldiga att underrätta varandra om parallella straffrättsliga förfaranden, men man instiftar inte någon omfattande rättslig mekanism för att åtgärda problemet. Jag ser främst brister i form av en oklar rättslig text, där man i de flesta fall inte anger några tidsfrister för att uppfylla de angivna skyldigheterna. Samtidigt är Eurojusts roll otydlig, och man har även misslyckats med att ta tillvara på de möjligheter som denna institution har när det gäller att lösa tvister om utövande av jurisdiktion.

Det är viktigt att särskilt värna de grundläggande mänskliga rättigheterna för de inblandade personerna, med andra ord misstänkta och svarande, under alla faser av straffrättsliga förfaranden, och samtidigt se till att personuppgifter skyddas under hela processen. Vi måste därför rikta vår uppmärksamhet till kommissionens lagstiftningsinitiativ "Överförande av lagföring i brottmål", som uppenbarligen kommer att ge en betydligt mer omfattande lösning på problemet. Det är viktigt att stödja förslaget, även om det finns problem av praktisk natur när det gäller att lösa tvister om utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden. Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater stöder därför förslaget, fast vi insisterar på att personer som är inblandade i straffrättsliga förfaranden ska ges tillräckligt skydd samt att Eurojust ska få en starkare roll och att mekanismen som helhet ska bli effektivare.

Louis Bontes (NI). – (NL) Fru talman! Det nederländska Frihetspartiet (PVV) ser ingenting positivt med detta förslag. Nederländerna, och ingen annan, ska fatta beslut om utövande av jurisdiktion. Det verkar som att allt fler förslag som läggs fram egentligen bara handlar om harmonisering av medlemsländernas straffåtgärder. Jag tänker på till exempel ackrediteringen av kriminaltekniska laboratorier, harmonisering av bestämmelser för tolkning och överföring av straffregister. PVV undrar vart detta ska leda. Vi kan inte stödja en europeisk brottsbalk eller en europeisk straffprocesslag. Det här påminner om salamtaktik, när man blir påtvingad små bitar tills man till slut svalt hela korven.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Fru talman! Jag vill börja med att tacka och gratulera min vän, Renate Weber, för det utmärkte arbete hon gjort med detta betänkande.

Som ni alla vet kommer rättsligt samarbete snart att ingå i de lagstiftningsområden som Europaparlamentet ansvarar över.

Det irländska folket har nu uttryckt sin åsikt i folkomröstningen, och jag tycker att beslutet är positivt och riktigt.

EU-medborgarna hoppas att området med frihet, säkerhet och rättvisa blir verklighet, och att deras processuella rättigheter är respekterade och garanterade, oavsett var i EU de befinner sig.

Vår uppgift är därför att se till att dessa förfarandegarantier följs av samtliga medlemsstater.

När det pågår en "positiv" jurisdiktionstvist mellan olika medlemsstater måste den lösas så snart som möjligt, för att skydda medborgare och undvika överträdelse av den rättsliga *ne bis in idem*-principen.

För att detta ska lyckas är det viktigt att de rättsorgan som är inblandade i jurisdiktionstvisten samarbetar och kommunicerar.

Betänkandet innehåller även en debatt om vilken roll Eurojust har och bör ha när jurisdiktionstvister uppstår.

Föredraganden anser att Eurojust bör informeras så fort en konflikt uppstår, även när den har lösts bilateralt mellan inblandade rättsorgan.

Däremot anser skuggföredraganden från min grupp, Monica Macovei, att för att minska byråkratin bör Eurojust endast informeras när man inte lyckats nå en överenskommelse mellan berörda domstolar.

Jag tror att Monica Macovei har rätt.

För övrigt uppmanar Renate Weber även kommissionen att så snart som möjligt lägga fram ytterligare ett förslag som kompletterar rambeslutet, för att fastställa regler för att lösa "negativa" jurisdiktionstvister.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Jag vill börja med att gratulera föredraganden för det välutförda arbetet. Jag vill även poängtera att gemensamma insatser på EU-nivå är nödvändiga för att främja frihet, säkerhet och rättvisa. Jag välkomnar detta initiativ, vars syfte är att lösa jurisdiktionstvister eftersom medlemsstaterna ofta tampas med problem i samband med ömsesidigt erkännande av domar i brottmål.

Det bör inte finnas några skillnader mellan medlemsstaternas förfaranden för skydd av anklagade personer. Vi bör i själva verket vidta åtgärder för att åtalade personer ska få förfarandegarantier i hela Europa. Angående utbyte av information mellan länder måste man ta hänsyn till behovet av att skydda personuppgifter och att tydligt fastställa vilka uppgifter som får överföras.

Jag vill poängtera hur viktigt det är med direkta samråd mellan myndigheter i EU-länder för att avskaffa parallella förfaranden och undvika situationer där berörda institutioner i en viss stat blir tvungna att subjektivt fastställa domar för anklagelser mot medborgare, i de flesta fall på grund av bristande information. I framtiden bör vi även föreslå att Eurojusts roll förstärks vid lösning av alla sorters tvister och skapa ett närmare samarbete mellan medlemsstaterna, vilket även skulle gagna EU-medborgarna.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Jag vill börja med att gratulera föredraganden och medföredraganden för ett utmärkt arbete. Jag vill använda min tid till att lyfta fram två frågor som togs upp av skuggföredraganden från min politiska grupp, Monica Macovei.

Den första frågan rör allmänhetens förtroende för rättssystemet, vilket förefaller oerhört viktigt i en tid då demokratin i medlemsstaterna förutsätter denna tilltro till rättssystemet. Vi måste göra allt som står i vår makt för att det offentliga livet alltid ska präglas av den tilltron.

För det andra vill jag understryka hur viktigt det är att minska den överflödiga byråkrati som tynger administreringen av rättssystemet. Det är förvisso viktigt med utbyte av information mellan myndigheter, men det är nog så viktigt att rättsskipningen inte tyngs av byråkratiskt krångel så till den grad att man inskränker skyddet av den individuella friheten.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Jag vill gratulera föredraganden och medföredraganden till ett utmärkt arbete. Jag välkomnar initiativet till ett ramförslag om förebyggande och lösning av tvister om utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden. Jag vill också tillägga en viktig sak. Förslaget till ett rambeslut omfattar endast hanteringen av positiva jurisdiktionstvister. Det finns inga bestämmelser för negativa jurisdiktionstvister.

Enligt mig bör Eurojust endast blandas in när parterna inte lyckats nå en gemensam överenskommelse. Grundprincipen i direktivet är att stimulera direkt kommunikation mellan berörda myndigheter i medlemsstaterna. Det ligger även i berörda personers intresse att förfarandet blir så kortvarigt som möjligt, för att undvika att man undersöker samma incident i två länder.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Som jag redan nämnt stämmer det att förslaget inte är så ambitiöst som kommission hade önskat, vilket föredraganden var ganska tydlig med i sitt anförande.

Kommissionen stöder det emellertid som ett första steg i förebyggande och lösning av tvister om utövande av jurisdiktion inom ramen för straffrättsliga förfaranden. För närvarande är det givetvis omöjligt att säga när nästa fas blir aktuell. Beslutet kommer att fattas i sinom tid beroende på hur det går med Lissabonfördragets ikraftträdande, som jag givetvis hoppas innerligt kommer att ske.

Innehållet i det eventuella nya initiativet kommer att bero på resultaten av den konsekvensanalys som kommissionen kommer att behöva göra. Jag kommer självklart att vidarebefordra era synpunkter till vice ordförande Jacques Barrot. Tack än en gång för denna debatt.

Renate Weber, föredragande. – (EN) Fru talman! De politiska grupperna i kammaren har gjort det rätt klart vilken inställning de har till det här betänkandet och till de känsliga frågor som berörs, i synnerhet Eurojust. Det verkar faktiskt som om den viktigaste och mest känsliga frågan är vår inställning till Eurojust.

Efter att ha hört kommissionsledamot Antonio Tajani, för egen del och på vice ordförande Jacques Barrots vägnar, tala om att vi ska skaffa oss ett kraftfullare verktyg som tydligen inte bara ska komma till rätta med positiva, utan också negativa, tvister om utövande av jurisdiktion känner jag mig emellertid mycket tryggare.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad. Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 8 oktober 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

John Attard-Montalto (S&D), skriftlig. – (EN) Haagprogrammet handlar om tvister om domstolars behörighet i straffrättsliga förfaranden. Detta är viktigt i samband med gränsöverskridande kriminalitet. Fyra medlemsstater i EU har lagt fram särskilda förslag i syfte att förebygga och lösa tvister om domstolars behörighet i straffrättsliga förfaranden. Det som det gäller är när samma person eller personer är föremål för straffrättsliga förfaranden i olika medlemsstater i samma ärenden. Detta kan leda till brott mot rättsprincipen "ne bis in idem" (en person som redan har åtalats kan inte åtalas för samma sak igen). De föreslagna åtgärderna är förträffliga och består av följande:

– Ett förfarande för att upprätta kontakter mellan de berörda myndigheterna i medlemsstaterna. Därigenom kan man utröna om det föreligger några parallella straffrättsliga förfaranden.

– Regler för utbyte av information mellan myndigheterna i de medlemsstater där sådana straffrättsliga förfaranden pågår.

– En strävan att nå samförstånd mellan medlemsstaterna för att undvika negativa konsekvenser.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Detta rambeslut bör inte resultera i onödig byråkrati i ärenden där det finns bättre lösningar att tillgå för problemet ifråga. I de situationer där det finns flexibla instrument eller arrangemang mellan medlemsstaterna bör de således gälla i stället för detta rambeslut, förutsatt att det inte innebär sämre skydd för den misstänkte eller åtalade. I ärenden där den misstänkte eller åtalade hålls tillfälligt häktad bör direkta samråd syfta till att snabbt nå konsensus. Under hela samrådsprocessen måste skydd av den misstänktes eller åtalades personuppgifter ske i enlighet med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

22. Ersättning till passagerare i händelse av att ett flygbolag går i konkurs (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Brian Simpson, för utskottet för transport och turism, om ersättning till passagerare i händelse av att ett flygbolag går i konkurs (O-0089/2009 – B7-0210/2009).

Brian Simpson, frågeställare. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamot Antonio Tajani för att han är här i kväll. Den här frågan överlämnades till mig från parlamentets utskott för transport och turism, eftersom några ledamöter under sommaren hade blivit mycket bekymrade över flygbolaget SkyEurope's kollaps och bad mig ta detta initiativ på deras vägnar.

Det är värt att notera att vi har haft 77 flygbolagskonkurser i Europeiska unionen sedan 2000, och tyvärr blir det sannolikt fler i detta tuffa ekonomiska klimat. Därför anser vi att det är mycket viktigt att använda den här frågan i kväll till att åtminstone nu starta en debatt om hur vi på bästa sätt kan skydda konsumenter och flygresenärer i Europeiska unionen.

Flygbolaget SkyEurope var baserat i Slovakien. Vi fick uppleva att passagerare strandsattes på resmålen, utan något boende eller ens en returreisa. Ett annat problem var att många av dessa människor fick höra att de inte skulle kunna få någon kompensation, eller ens återbetalning, eftersom de inte hade betalat sina biljetter

med kreditkort eller bokat genom en resebyrå. Det var passagerare som hade bokat på Internet via sina egna konton, ett förfarande som ökar i popularitet sedan många år.

Detta är inget isolerat fall. Vi fick se liknande scener i mitt hemland, Storbritannien, förra året när Excel Airways gick i konkurs. Över 200 000 personer hade lagt ut pengar som de inte fick tillbaka och var strandsatta på en lång rad flygplatser i hela Europa. Det kostade dem ännu mer pengar att hitta boende och hemresor.

Många av dessa människor flyger inte regelbundet i jobbet eller av andra skäl, som vi, och de har inte ekonomiska medel för att klara sådana omvälvande situationer. Normalt kommer de från familjer som lägger sina besparingar på en semester med familjen, bara för att få se sina surt förvärvade pengar försvinna utan att det är deras eget fel.

Ett status quo är uppenbarligen inte acceptabelt här. Här i Europeiska unionen och Europaparlamentet bör vi vara stolta över det vi har gjort i fråga om passagerares rättigheter. Vi har infört kompensation vid nekad ombordstigning – även om vi vet att det fortfarande finns problem kvar att lösa i fråga om detta. Vi har infört rätt till assistans och strängare lagar om genomblickbar prissättning av biljetter, liksom tuffa ersättningsåtgärder i direktivet om paketresor. Jag tror faktiskt att vi har täckt in det mesta i fråga om konsumentskydd inom flyget, men tydligen finns det ett kryphål som behöver täppas till här.

Om man bokar en charterresa genom en researrangör omfattas man av direktivet om paketresor. Om man bokar hos ett reguljärflygbolag omfattas man av deras system, men om man bara bokar en plats på Internet – en flygstol – omfattas man inte. Det är en anomali. Det är ett kryphål som parlamentet, med hjälp av kommissionen, försöker täppa till.

I det här ärendet har vi också fört fram tanken att inrätta en kompensationsfond, men detta ska inte ses som ett krav från vår eller kommissionens sida. Vi vill bara inleda en debatt om vilka mekanismer som kan tänkas hjälpa oss att lösa det här problemet på bästa sätt, så meningen med frågan är att starta en dialog med kommissionen med förhoppningen att vi kan täppa till detta kryphål och finna en lösning på någonting som är ett allvarligt problem, särskilt för de människor som drabbas av en flygbolagskonkurs.

Jag ser fram emot att samarbeta med kommissionen för att försöka hitta en lösning på det här problemet med mitt utskott, och att höra vad övriga ledamöter anser.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Fru talman! Jag är tacksam mot Brian Simpson och hela utskottet för transport och turism för att de har uppmärksammat parlamentet på denna känsliga fråga. Denna fråga ger mig tillfälle att formellt upprepa vad som har sagts under de senaste veckorna med anledning av de problem som många EU-medborgare, många passagerare, drabbats av då vissa flygbolag gått i konkurs.

Som parlamentet vet är skyddet för passagerarna inom alla transportsektorer en verklig prioritering för mig. Det sade jag vid utfrågningen, när parlamentet gav mig sitt förtroende, och det vill jag upprepa i kväll. Jag anser att vi alla måste agera för att hitta en specifik rättslig lösning, inte minst för att förhindra – som Brian Simpson sade – att passagerare som har köpt en ordinarie flygbiljett från ett flygbolag som sedan går i konkurs behandlas annorlunda än passagerare som har köpt sin biljett som en del av ett mer omfattande semesterpaket.

Därför behöver vi först och främst använda de resurser som vi redan har till vårt förfogande. Med andra ord måste allmänheten utnyttja alla rättsakter så effektivt det går, även om de är ofullständiga och leder till olika behandling. Med just denna målsättning, att optimera de resurser som vi har, kallades till exempel nätverket av europeiska konsumentcentrum in för att informera konsumenterna om deras rättigheter och ta emot klagomål när flygbolaget SkyEurope gick i konkurs. Men vi behöver också ge ett bättre skydd till passagerarna när ett flygbolag går i konkurs. Passagerare vars bokningar blir ogiltiga måste ha rätt till ersättning och i vissa fall hemresa. Det är ett komplicerat problem som betyder att vi noga måste bedöma vilka åtgärder som ska vidtas.

Kommissionen har redan börjat arbetet för att komma fram till ett praktiskt svar på dessa frågor. På vår begäran har en stor undersökning redan genomförts om följderna av konkurser inom lufttrafiksektorn, särskilt för passagerarna. Denna grundliga undersökning klarlägger de praktiska följderna av konkurser och deras inverkan på de minst 700 miljoner passagerare som varje år transporteras inom EU.

Undersökningen anger möjliga scenarier för att fastställa de bästa lösningarna på de olika problem som konkurserna har gett upphov till, särskilt när det gäller frågan om återbetalning samt hemresa för passagerare, som jag nämnde tidigare. I fråga om både återbetalning och hemresa har det varit möjligt att utarbeta olika lösningar, till exempel inrättande av garantifonder, utveckling av obligatoriska försäkringsplaner för passagerare eller flygbolag och, slutligen, genomförande av vissa förändringar i nationell konkurslagstiftning.

I februari i år skickade jag undersökningen till Paolo Costa, som då var ordförande för utskottet för transport och turism. Kommissionen fortsätter nu att analysera de olika möjliga alternativen på grundval av denna undersökning och fokuserar särskilt på hur konsumenterna och lufttransportsektorn påverkas. I samband med vår analys kommer vi att beakta alla aspekter av debatten och dra nytta av alla berörda parter bidrag. I linje med detta ska kommissionen under de kommande veckorna inleda ett brett offentligt samråd om passagerares rättigheter inom flygtransportsektorn.

I detta sammanhang, och utan att underskatta de skillnader som finns och de särskilda omständigheterna för semesterpaket, ska kommissionen också beakta den konsekvensbedömning som nu genomförs i samband med översynen av direktiv 90/314, som gäller just semesterpaket. Ett av de främsta syftena med det offentliga samrådet är att bedöma följderna för passagerarna av att flygbolag går i konkurs och möjliga lösningar för att rätta till detta. Förutom det offentliga samrådet ska också en undersökning genomföras – såsom jag redan har nämnt – för att analysera följderna av de olika lösningarna.

Självklart kommer parlamentets bidrag att vara avgörande för min del, och jag tror – även med tanke på det engagerade arbetet inom utskottet för transport och turism för att lägga fram denna muntliga fråga i dag – att vi under de kommande veckorna kommer att samarbeta väl för att tillsammans hitta den bästa lösningen för att möta passagerarnas behov och för att effektivt värna om deras rättigheter när flygbolag går i konkurs.

Marian-Jean Marinescu, för PPE-gruppen. – (RO) Under den nuvarande globala ekonomiska krisen, med fluktuerande bränslepriser och hårdare konkurrensvillkor, har flygbolagen, särskilt lågprisflygbolagen, en mycket svår tid. Att höja biljettpriserna är inte någon lösning i den aktuella situationen, och den höjning av serviceavgifterna som tillämpas av vissa lågprisflygbolag kan leda till en ännu kraftigare minskning av antalet passagerare.

De finansiella förlusterna för flygbolagen under 2009 kommer att uppgå till omkring 11 miljarder US-dollar, och man räknar med att en återhämtning kan ta tre år. Mot denna bakgrund har det uppstått en situation som ingen önskar, där flygbolag går i konkurs. I händelse av konkurser på grund av bristfällig lagstiftning finns det inget praktiskt sätt att få tillbaka priset för biljetterna eller att få en hemresa, för passagerare som blivit strandsatta utomlands. Den hjälp som europeiska flygbolag har erbjudit mot en avgift, dock en flygsam sådan, till konkursdrabbade flygbolags passagerare, till exempel i fallet med SkyEurope, är i sig lovvärd men innebär bara en tillfällig lösning på en viss bestämd kris. Å andra sidan kan vi inte alltid se den ekonomiska krisen som en ursäkt för detta problem. Flygbolag gick i konkurs redan innan denna kris uppstod.

Hårdare kontroll av flygbolagens finansiella situation, särskilt när det gäller lågprisflygbolag, hårdare kontroll av sammanslagningar och förvärv samt inrättande av betydande garantifonder är några av de lösningar som på lång sikt skulle kunna skydda passagerare när flygbolag går i konkurs.

Saïd El Khadraoui, för S&D-gruppen. – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vår grupp har uppmanat till en debatt om problemen med konkurser inom luftfartssektorn, eftersom vi inte längre talar om ett enskilt fall. Som min kollega Brian Simpson, ordförande för vårt utskott, redan har nämnt har det förekommit 77 konkurser – huvudsakligen mindre företag – sedan 2000, vilket har medfört att tusentals personer har sett sina biljettpengar gå upp i rök på ett eller annat sätt eller bara har lämnats någonstans där de sedan har fått klara sig själva. Det finns anledning att frukta att fler konkurser kan inträffa i denna svåra ekonomiska tid för luftfartssektorn. Därför måste vi göra något.

Medlemsstaterna måste naturligtvis också spela en roll i övervakningen av flygbolagens kreditvärdighet och finansiella ställning – det är på sin plats – men det är upp till oss att utveckla en skyddsmekanism på EU-nivå och se till att de strandsatta passagerarna inte överges. Därför uppmanar vi kommissionen att påskynda arbetet med ett specifikt förslag, särskilt eftersom det som sagt redan finns system som grundar sig på andra typer av lagstiftning – bland annat för personer som bokar paketresor – i form av en garantifond med mera. Det finns alltså vissa skillnader mellan dem som bokar ett flyg genom en researrangör och dem som bokar sin biljett via Internet. Det är ett annat problem som vi behöver lösa.

Jag har hört att ni håller på att rådfråga berörda parter. Ni planerar att lägga fram ett förslag nästa år. Jag anser att vi verkligen behöver skynda på våra åtgärder. I stället för att vänta till slutet av nästa år bör vi kanske försöka hitta en lösning lite tidigare. Låt oss därför diskutera ett specifikt lagförslag utan dröjsmål, så att vi kan inleda en diskussion om de praktiska detaljerna i någon form av konkursförsäkring.

Slutligen är jag mycket glad över att höra kommissionen säga att vi kan förvänta oss ett allmänt uttalande om passagerarnas rättigheter inom luftfartssektorn. Vi vet att den aktuella lagstiftningen inte tillämpas fullt

ut, på samma sätt eller tillfredsställande överallt, vilket är något som påkallar vår uppmärksamhet, och jag är säker på att vi kommer att återkomma till detta.

Gesine Meissner, för ALDE-gruppen. – (DE) Fru talman! Tack, herr kommissionsledamot, för ert svar. Jag är också ledamot av utskottet för transport och turism, och jag anser att det är mycket viktigt att vi har denna fråga på föredragningslistan nu. Brian Simpson har redan presenterat den för oss.

Som det nu är finns det en lucka i konsumentskyddet när det gäller flygpassagerare. Denna lucka har att göra med flygbolags insolvens, såsom redan har diskuterats. Enligt min åsikt är det extremt viktigt att värna om konsumenternas rättigheter, och det är det vi gör. Vi försöker skydda konsumenterna så långt det är möjligt.

Jag vill nämna en annan aspekt i vår grupps ståndpunkt som hittills inte har varit någon faktor i detta sammanhang men som jag ändå ser som en viktig aspekt. Naturligtvis vill vi att konsumenternas rättigheter ska skyddas, men vi vill också att konsumenterna ska ha valfrihet. När vi överväger hur vi kan åtgärda denna brist kan det mycket väl hända att ett förslag från kommissionen kan leda till en överreglering som sedan hindrar innovationen angående vilka alternativ som erbjuds på detta område.

Konsumentlagstiftningen betyder också naturligtvis att man ska kunna välja mellan olika erbjudanden från flygbolag. Trenden är nu till exempel att det erbjuds vissa mycket billiga flyg i stället för resor till enhetspris, vilket konsumenterna verkligen välkomnar.

Missförstå mig inte. Jag vill inte minska konsumenternas rättigheter på något sätt. Att dessa rättigheter skyddas är också mycket viktigt för mig, och vi behöver ett lämpligt instrument för att göra detta. Emellertid bör vi överväga vilka synsätt vi ska beakta för att se till att det fortfarande finns stor valfrihet när det gäller flygresor och att nya alternativ kan komma in på marknaden, men att konsumenterna samtidigt skyddas och inte får ekonomiska problem om ett flygbolag faktiskt skulle gå i konkurs eller måste ansöka om konkurs.

I detta avseende är jag glad över att höra att ni arbetar med en lösning. Inriktningen på denna var tydlig; det skulle också kunna finnas en stödfond. Jag ser fram emot diskussionen i utskottet, som kanske kommer att hållas redan i år.

Eva Lichtenberger, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! De finansiella förutsättningarna för flygbolagens marknadstillträde har naturligtvis redan diskuterats i utskottet för transport och turism. Frågan om garantifonder togs upp då, men det var tydligt att den inte sågs som tillräckligt viktig eller betydande av majoriteten vid detta tillfälle.

Nu ser vi fall som verkligen ger oss skäl att överväga och reglera detta, eftersom reglering behövs på detta område. För det första måste vi se till att de passagerarrättigheter som vi antar här för att skydda konsumenterna alltid respekteras.

Frågan om nekad ombordstigning och de många fall av detta som tyvärr har förekommit visar att de kryphål som finns utnyttjas omedelbart. Detta påkallar vår uppmärksamhet, och det behöver regleras. Vi behöver troligen ta till lösningen med en garantifond eller någon form av försäkring för att ge ett tillräckligt skydd för passagerarna mot sådana metoder från företagets sida. Det räcker att noga studera det senaste fallet: den sista dagen meddelades det fortfarande att allt var i sin ordning och många trodde på det.

Vid denna typ av lösning måste det dock garanteras att alla berörda parter betalar sin respektive andel och att det inte leder till att vissa flygbolag, inklusive lågprisflygbolag, lutar sig bekvämt tillbaka och låter andra bära risken. En rättvis marknad kommer inte bara att skydda passagerarna från otillbörliga metoder. Den skyddar också konkurrenterna.

Ryszard Czarnecki, för ECR-gruppen. – (PL) Fru talman! Under de senaste nio åren har nästan 80 flygbolag gått i konkurs i EU. Vi har hört här i dag hur lågprisflygbolaget SkyEurope gick i konkurs under förra semestersäsongen och lämnade tusentals betalande kunder lottlösa. Situationen upprepar sig. Naturligtvis är det inte ägarna av privata flygplan som lider, utan folk som ofta är mindre välbeställda, som sparar i månader för att kunna köpa en biljett och flyga utomlands. I denna situation anser jag som ledamot i utskottet för transport och turism att Europaparlamentet bestämt måste insistera på att Europeiska kommissionen antar principer för rättsligt skydd av passagerare och kunder, och detta innebär också ekonomiskt skydd. Inrättandet av en särskild reserv för ersättning till konkursdrabbade flygbolags passagerare och kunder kan förhindra sådana situationer som vi har sett under det senaste årtiondet, när minst sagt tusentals människor har förlorat sina pengar för gott. Detta är en specifik åtgärd som EU-medlemsstaternas medborgare förväntar sig av oss.

Jaromír Kohlíček, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Jag vill tacka Brian Simpson för hans utmärkta inledning till denna fråga. Flera flygbolag gick nyligen i konkurs i snabb följd. Problemet har inte begränsats till lågprisflygbolag, även om dessa har stått för de flesta konkurserna. Om vi inte diskuterar de hundratals passagerare som har strandsatts på destinationer från vilka det är svårt att ta sig hem kommer inget att hända i grunden. Det händer då och då att olika sektorer inom näringslivet har problem, och en lösning hittas oftast i slutändan. I detta fall har tusentals personer berörts, som ofta har små barn och saknar tillräckliga ekonomiska medel. Det är därför nödvändigt att tydligt förklara att vi vet vad lösningen är. Det är en fråga om kapitalkrav och försäkringar för hemresor. Jag tror att kommissionen och EU-medlemsstaterna kan hitta en snabb lösning på passagerarnas problem. Flygbolagens problem fordrar naturligtvis en annan lösning. Krisen inom denna sektor kräver lämpliga instrument, och jag tror att dessa instrument kommer att utnyttjas.

Juozas Imbrasas, för EFD-gruppen. – (LT) I den ekonomiska lågkonjunkturen går företag i konkurs, och flygbolag är inget undantag. I Litauen ansökte också det litauiska flygbolaget "FlyLAL" om konkurs i år. Det är ett av tiotals europeiska flygbolag som har gått i konkurs i år. Även om den lagstiftning som antagits av Europaparlamentet ger tillräckliga garantier och ersättning till passagerare om de på grund av fel från flygbolagets sida inte kan starta sin planerade resa i tid eller har problem med bagage, kan detta bara garanteras om flygbolaget inte har finansiella problem. När ett företag väl har ansökt om konkurs förlorar de passagerare som har köpt biljetter vanligtvis hela beloppet. Eftersom nationella statliga institutioner kontrollerar flygbolagens verksamhet och beviljar licenser för denna samt ger tillstånd för flygningar, har kommissionen rekommenderat att regeringarna när flygbolag går i konkurs omedelbart återbetalar pengarna till flygbolagets passagerare för biljetter som de har köpt, för att senare återfå detta belopp genom subrogation från det konkursdrabbade företaget. Vi bör också debattera det förslag som lagts fram av Brian Simpson om en reservfond för ersättning. Detta brådskande problem är värt att debattera, och den bästa lösningen kan utgöras av en komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning om allmänna regler för tillhandahållandet av lufttrafiktjänster. På så sätt skulle vi öka säkerheten för flygbolagens passagerare.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Att flygbolagens skyldigheter gentemot passagerarna inte upphör även om flygbolaget går i konkurs är uppenbart, och detta bör tas som utgångspunkt i denna välbehövliga diskussion som Brian Simpson har inlett.

Därför var det med förundran som jag lyssnade till förklaringarna från SkyEuropes talesman. Ronald Schranz beklagade de olägenheter som passagerarna hade fått. Jag betonar ordet "olägenheter". Han uppgav också att de kunder till det konkursdrabbade företaget som väntade vid utländska flygplatser själva skulle behöva hitta alternativa sätt att ta sig hem. Enligt talesmannen handlade det om flera tusen personer, men han kunde inte säga exakt hur många. För SkyEuropes företrädare var detta enbart statistik. Han glömde dock att det bland dessa människor fanns tusentals personliga tragedier, med passagerare som inte kunde ta sig hem, till sin familj eller till sitt arbete. Detta exempel visar att frågan behöver regleras så snart som möjligt. SkyEurope var ett börsnoterat företag, och därmed hade vi mer information om företaget. När det gäller andra lågprisflygbolag är detta inte alltid fallet. Det kan hända att den nyligen inträffade mardrömmen i Bratislava kommer att upprepas på någon annan europeisk flygplats.

För tillfället pågår en livlig diskussion där olika lösningar föreslås på detta omfattande problem. Det talas om en särskild fond som skulle skapas genom en tilläggsavgift på flygbiljetter. Det talas även om konkursförsäkringar. Dessa initiativ är värdefulla, men de påverkar samtidigt också biljettpriset. I en tid av kris behöver vi ett förfarande som å ena sidan hjälper passagerarna och å andra sidan inte förvärrar flygbolagens redan svåra finansiella situation.

Jag skulle därför vilja komma med en fråga och ett förslag till kommissionsledamoten: Skulle en del av lösningen inte kunna utgöras av tanken på "sky solidarity", som inbegriper principen om att flygbolagen är gemensamt ansvariga för passagerarna? Ja, solidaritet, en tanke som för mig som polack är särskilt tilltalande. Detta torde vara ett svar och en utmaning som kan tillämpas omedelbart. Mitt förslag grundar sig på tanken att de passagerare till ett konkursdrabbat flygbolag som är strandsatta på en flygplats skulle kunna resa med ett annat flygbolags flygplan som kör åt samma håll, naturligtvis under förutsättning att det finns lediga platser ombord. Eventuella kostnader i sammanhanget skulle regleras mellan flygbolagen i fråga. Jag skulle vilja be kommissionsledamoten om ett svar.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Flygbolaget SkyEuropes kollaps har riktat uppmärksamheten mot det allmänna problemet med det dåliga konsumentskyddet för flygbolagens passagerare. Detta är ett verkligt problem – jag har haft tillfälle att personligen träffa flera av de kunder som drabbades vid detta flygbolags kollaps. De var av en händelse gäster från den franska vänorten Chateau d'Ain som hade kommit för ett möte i staden Kroměříž, som jag företräder, i östra Tjeckien. Deras

hemresa var en mycket frustrerande upplevelse som inbegrep ett ofrivilligt stopp under en dag på Prags flygplats.

Jag nämner detta för att betona att SkyEurope inte var ett normalt lågprisflygbolag. Det erbjöd sina passagerare ungefär samma service som ett traditionellt flygbolag och flög till stora flygplatser. Dess tjänster utnyttjades av en varierande kundgrupp. För de kunder för vilka biljettpriset var viktigare än resans datum var SkyEurope det främsta valet i Tjeckien. Företaget SkyEurope var också en av de viktigaste kunderna för Prague-Ruzyně, Tjeckiens största flygplats. SkyEuropes kollaps drabbade dock inte bara människor på flygplatser utan också 280 000 andra kunder som hade köpt biljetter. Enligt tillgänglig information såldes flygbiljetter ända fram till den stund då företaget förklarades i konkurs.

De som inte köpte sina biljetter med kreditkort har praktiskt taget ingen möjlighet att få tillbaka sina pengar. Flygbolagen har ingen rättslig skyldighet att försäkra sig mot en kollaps, och därför är det vissa av dem som inte tecknar någon sådan försäkring. Passagerarna måste därför framställa sina anspråk inom ramen för konkursförfaranden. Möjligheterna att återfå pengar på detta sätt är försumbara. Det är därför dags att göra något åt detta. Jag vill tacka transportutskottet för att de tagit sig an denna fråga och kommissionen för att den lovat att ta itu med den. Jag är säker på att man kommer att lägga fram en lösning som ökar konsumenternas förtroende för lufttransportsektorn, som har drabbats så hårt av den globala ekonomiska krisen.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Årets stora flygbolagskonkurser tvingar oss att på nytt överväga om den enhetliga inre marknaden för flygtransporter fungerar som den ska. Även om flera stora flygbolag har blivit bankrutta och situationen inom sektorn fortsätter att förvärras på grund av ökande bränslekostnader och långsammare ekonomisk tillväxt finns det absolut ingen anledning till panik, enligt min åsikt. Innan vi slår in på lagstiftningens osäkra väg bör vi komma ihåg att det i EU har skett en stor expansion för lågprisflygbolag på lufttransportsområdet samtidigt som konkurrensen har hårdnat mellan alla EU:s flygbolag tack vare avregleringsåtgärder.

En tidigare hårt reglerad industri med dyra flygbiljetter har förändrats till en dynamisk sektor med tjänster som, tack vare de överkomliga priserna inom EU, används av allt fler passagerare som tidigare inte skulle ha haft råd med detta. Låt oss därför noga överväga hur vi kan stärka konsumentskyddet – i detta fall för flygbolagens kunder – utan att äventyra en effektiv lufttransportmarknad. Införandet av en obligatorisk konkursförsäkring för flygbolag har redan tidigare föreslagits av Europaparlamentet. Det är därför på sin plats att överväga hur detta förslag skulle kunna genomföras.

Christine De Veyrac (PPE). – (FR) Fru talman, herr vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! Den muntliga fråga som vi diskuterar i kväll visar, såsom många har sagt, att det finns ett påtagligt rättsligt tomrum som lämnar passagerare utan garantier om ett flygbolag skulle gå i konkurs.

Otvivelaktigt skyddar EU:s lagstiftning passagerare som har köpt sina biljetter som en del av ett semesterpaket, men den skyddar inte dem som köper sin biljett via Internet. Som Saïd El Khadraoui sade har konsumenternas beteende utvecklats i och med Internets utveckling, och lagstiftaren måste följa med i denna utveckling för att skydda EU-medborgarna. Ett stort antal resenärer köper nu sina flygbiljetter via Internet. Med tanke på att lågprisbolagen säljer sina biljetter nästan uteslutande via Internet är det de unga och de unga med de lägsta inkomsterna som särskilt berörs av detta fenomen. Det är inte acceptabelt att dessa passagerare inte har någon utväg om det flygbolag som de köpt sin biljett av går i konkurs. Detta är desto viktigare eftersom flygtransportsektorn under de senaste månaderna har upplevt en kris utan motstycke, som har lett till en betydande minskning av antalet flygresor. Vi vet alla att denna kris är värre än den som drabbade sektorn efter den 11 september och att flera flygbolag har gått i konkurs.

Det är därför avgörande att Europeiska kommissionen – och jag vet att ni är medvetna om detta, herr vice ordförande – lägger fram verkliga lösningar så snart som möjligt så att vi kan skydda passagerarna om det flygbolag som de skulle flyga med går i konkurs, oavsett hur de har bokat sin biljett.

Magdalena Álvarez (S&D). – (ES) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag är glad över att vi diskuterar den här frågan i dag, men jag anser att den bara täcker in ett av de möjliga fall där ett företag upphör med sin verksamhet, nämligen finansiell kollaps eller insolvens.

Men det finns också andra situationer där flygbolag tillfälligt eller permanent kan upphöra med sin verksamhet. Jag syftar dels på situationer där deras licens tillfälligt dras in av säkerhetsskäl, dels på frivillig avveckling eller avveckling av icke-finansiella skäl. Dessa situationer orsakar problem som är identiska med dem som vi

diskuterar i dag, där passagerare lämnas utan hjälp då kostnaden för deras flygresor inte återbetalas eller då återbetalningen medför betydande kostnader.

Jag anser att en förordning om ersättning till passagerare i händelse av försening eller inställning skulle kunna vara ett instrument som kan användas, men jag tror inte att det räcker.

I detta sammanhang vill jag be kommissionen undersöka möjligheten att lägga fram lagstiftningsåtgärder för andra fall än ett flygbolags kollaps – de fall som jag nämnde – som inte omfattas av den gällande gemenskapslagstiftningen. I annat fall löper vi risken att trots alla våra goda avsikter inte lyckas med vår uppgift och bara åstadkomma rättsligt skydd i en specifik situation medan vi utelämnar många passagerare som också kan drabbas genom flygbolags avveckling, även om skälet till avvecklingen inte är ekonomiskt eller finansiellt.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Om vi vill ha en effektiv inre marknad måste vi ha en gemensam konsumentskyddspolitik. Under åren har EU vidtagit olika åtgärder på detta område, och de åtgärder som har vidtagits har garanterat ett förbättrat konsumentskydd på områden som semesterpaket och passagerarrättigheter.

Emellertid är det så att en stor majoritet av klagomålen från europeiska konsumenter gäller överträdelse av flygpasagerarnas rättigheter. Många av dessa klagomål kommer från passagerare vars flyg har ställts in på grund av att flygbolag eller researrangörer har gått i konkurs. I dessa fall får konsumenterna kännedom om problemen först när flygningen inte genomförs som planerat.

Trots att rådets direktiv 90/314/EEG om semesterpaket skyddar passagerarna om researrangören blir föremål för likvidation, skyddar det inte de passagerare vars flygbiljetter sålts på individuell basis. I händelse av nekad ombordstigning utgår inte heller ersättning vid extraordinära omständigheter, vilka också inkluderar ett flygbolags konkurs. Enligt en färsk undersökning uppgick antalet flygbolagskonkurser inom EU mellan 2000 och 2008 till 79 stycken. 41 procent av de flygbolag som gick i konkurs mellan 2005 och 2008 ägnade sig åt regionalflyg medan 17 procent var lågprisflygbolag.

Vilken typ av åtgärd skulle vi alltså kunna vidta för att ge passagerarna bättre skydd under sådana omständigheter? Möjliga lösningar skulle till exempel vara ett passagerarförsäkringsprogram som täcker in dessa scenarier, ett hårdare tillsynssystem eller utarbetande av rättsliga bestämmelser som garanterar att passagerarna får ersättning i sådana situationer.

Zita Gurmai (S&D). – (EN) Fru talman! Kompensation till passagerarna när ett flygbolag går i konkurs handlar inte bara om pengar. Det handlar om ännu allvarigare frågor som säkerhet, tillgång till tjänster och konkurrenskraft. I kristider befinner sig alla ekonomiska sektorer i en prekär situation, och flygtransporterna är inget undantag. Det är viktigt att inte låta människors förtroende för aktörerna naggas i kanten, för det skulle leda till en betydande minskning av efterfrågan och därmed försvaga flygbolagens ekonomiska situation ännu mer. Då kan Europas hela ekonomiska situation och konkurrenskraft påverkas.

Kompensationen till passagerarna hänger också samman med tillgången till tjänster. Jag anser att alla människor i Europa ska kunna välja att resa med flyg om de så önskar. Då måste ni erkänna att vi behöver säkra lågprisflygbolag som alla har råd att resa med. Dessa flygbolag bör ha en stabil finansiell grund, för säkerhet betyder inte bara säkerhet om en olycka inträffar, utan också att jag, om jag köper en flygbiljett, ska kunna vara säker på att det faktiskt finns ett flygplan som kan ta mig till mitt resmål när tidpunkten för resan är inne.

På grund av allt detta är vår muntliga fråga så viktig, och det faktum att vi har haft nästan 80 flygbolagskonkurser i Europa sedan 2000 gör den brådskande. Det är uppenbart att det behövs tydliga regler på det här området. Därför vill jag be kommissionsledamoten att mycket noggrant överväga den här frågan och lägga fram en gångbar lösning så snart som möjligt. En sådan global offentlig instans för bedömning av stater skulle vara mycket användbar när det gäller att se till att de globala finanserna och världsekonomin fungerar som de ska och att därigenom också vederbörliga sociala framsteg görs.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Fru talman, herr Tajani! För omkring en månad sedan blev ett budgetflygbolag insolvent, och flygbolaget – SkyEurope – lämnade in en konkursansökan. Trots det faktum att analytiker av luftfartsindustrin länge hade förutsett denna konkurs sålde SkyEurope biljetter till sina flygningar så sent som dagen innan konkursansökan lämnades in. Till följd av detta nekades hundratals flygpasagerare möjligheten att genomföra de resor de hade planerat. Än allvarigare var att de utsattes för

betydande ekonomiska förluster på grund av flygbolagets kollaps. Företaget informerade helt enkelt sina kunder, i ett officiellt meddelande, om att de inte skulle återfå de pengar de hade investerat i sina biljetter.

Exemplet med SkyEurope visar otvetydigt att vi, i vårt gemensamma Europa, ännu inte har lyckats ta fram lagstiftning som skyddar konsumenter av flygresor från de negativa konsekvenserna av ett flygbolags kollaps. Det är ett betydande problem, vilket kan konstateras utifrån det faktum att 77 flygbolag har gått i konkurs runtom i världen sedan 2000. Under 2004 gick till exempel det polska flygbolaget Air Polonia i konkurs. Därför skulle jag vilja att kommissionen lägger fram principer för hur konsumenterna ska skyddas mot de negativa konsekvenserna av eventuella flygbolagskonkurser.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Fru talman! Christine De Veyrac, Oldřich Vlasák och Zita Gurmai riktade uppmärksamheten mot orsaken till konkurserna, med andra ord den ekonomiska krisen och de svårigheter som lufttransportsektorn, både lågprisflygbolag och större flygbolag, redan stod inför.

Europaparlamentet och kommissionen har agerat samfällt för att sätta ett antal initiativ som svar på krisen. Jag syftar på frysningen av ankomst- och avgångstider, som stöds av den stora majoriteten i Europaparlamentet, och initiativet om ett gemensamt europeiskt luftrum, som är en storskalig reform av lufttransportsystemet som gör det möjligt för flygbolag att spara in på bränslekostnader, eftersom vi därmed minskar antalet etapper mellan olika flygplatser.

Just för att praktiskt stödja alla europeiska flygbolag, vare sig de är lågprisflygbolag eller inte, har jag uppmanat de 27 ministrarna med ansvar för transport inom EU att införa reformen med ett gemensamt europeiskt luftrum tidigare än planerat. Det är ett bra sätt att möjliggöra för flygbolagen att spara på bränsle och därmed förhindra att deras balansräkningar påverkas negativt. Att hindra att flygbolag går i konkurs skulle inte bara skydda passagerarna mot förluster. Det skulle också och framför allt vara extremt viktigt för att skydda arbetstillfällen. Vi måste komma ihåg att man inte bör låta denna finansiella och ekonomiska kris bli en fullskalig social kris.

Vi vet att lufttransportsektorn är drabbad av problem på internationell nivå: Vi behöver bara tänka på vad som hände med Japan Airlines för några veckor sedan, när de kom med besked om personalnedskärningar. Det bör vara vår plikt att inte bara skydda medborgarna utan att också agera för att se till att bra flygbolag kan fortsätta sin verksamhet, och därmed skydda arbetstillfällen.

Europeiska kommissionen – ursäkt mig om jag gör en utvikning – och parlamentet har arbetat för att möjliggöra detta. Jag kan uppge att vi genom våra ansträngningar har gjort det möjligt att skapa en ny och helt privat flygbolagsmodell: några exempel är Olympic Airways, Alitalia och – jag hoppas att denna situation kommer att lösas – Austrian Airlines. Det innebär att det inte längre finns några statligt kontrollerade flygbolag som måste lösas ut av allmänheten när de råkar i svårigheter. I stället får den som begär misstagen betala för dem.

Jag skulle också vilja besvara Magdalena Alvarez' fråga, som utan tvekan är intressant. Jag tror jag kan instämma i hennes förslag om att vi i vårt arbete också ska beakta förslaget att garantier också ska ges till passagerare hos flygbolag som avvecklar verksamheten eftersom de inte uppfyller säkerhetskraven och inte på grund av konkurs. I just detta fall drabbas passageraren av samma förlust som en passagerare som köpt en biljett från ett flygbolag som sedan gick i konkurs. Principen måste även fortsatt vara att skydda den resande allmänheten när de drabbas av förluster, det vill säga när de inte kan gå ombord på sitt flyg. Det är denna filosofi som mina insatser grundar sig på och kommer att grunda sig på så länge som jag fortsätter vara kommissionsledamot, att passagerare ska ges samma garantier inom alla transportsektorer.

Därför ska vi vid rådets möte (transport) som ska hållas i Luxemburg i morgon och i övermorgon behandla frågan om rättigheterna för de passagerare som reser till havs och på floder. Detta är ett val som kommissionen gjort med parlamentets stöd och som syftar till att skydda EU-medborgarna. Om vi verkligen vill få allmänhetens förtroende och uppnå den typ av positiva resultat som vi uppnådde på Irland, måste vi lagstifta för att visa medborgarna att gemenskapsinstitutionerna är på deras sida, att de inte bara sitter och tar emot pengar utan att anstränga sig, utan att de är platser där man arbetar för att garantera och skydda EU-medborgarnas rättigheter.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad. Omröstningen om resolutionsförslag kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Edit Herczog (S&D), skriftlig. – (HU) Till följd av förändrade resvanor ordnar allt fler personer sina egna resor utan att anlita resebyråer. Lågprisflygbolagen har tjänat på denna trend under det senaste årtiondet, både i fråga om inkomster och marknadsandelar. De konkurser som regelbundet drabbade resebyråer var också ett bekymmer i Ungern. Vi såg regelbundet på bilder på tv av familjer som var strandsatta utomlands. Vi får inte låta nästa konkursvåg röja lågprisbolagen ur vägen och orsaka skador för miljontals euro för ekonomin och för passagerarna, för att inte nämna säkerhetsrisken om ett bolag inte har en säker finansiell grund för sin verksamhet.

Just därför måste vi fokusera på följande mål. Vi måste överväga att strama upp reglerna för att starta företag. När det gäller flygbolag måste ytterligare kapital och strukturella garantier krävas. Vi måste överväga att strama upp systemet för finansiella räkenskaper och driftsräkenskaper och överväga hur ofta stickkontroller bör genomföras. Storleken på denna sektor berättigar att man genom regelbundna europeiska undersökningar analyserar företagens policy för flygningar, deras mekanism för att hantera klagomål och hur pass enkelt återbetalningsförfarandet är. Vi måste göra det ännu lättare att hantera gränsöverskridande klagomål i denna typ av frågor i framtiden. Om vi verkligen vill inrätta en gemensam marknad i Europa med konsumentens välbefinnande i centrum måste vi hantera gränsöverskridande klagomål och ersättningsanspråk effektivare.

23. Rapport om tillämpning av rådets förordning (EG) nr 2157/2001 av den 8 oktober 2001 om stadga för europabolag (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Klaus-Heiner Lehne, för utskottet för rättsliga frågor, om tillämpning av rådets förordning (EG) nr 2157/2001 av den 8 oktober 2001 om stadga för europabolag (O-0092/2009 – B7-0211/2009).

Klaus-Heiner Lehne, frågeställare. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! År 2001 beslutade Europeiska rådet om en stadga för europabolag. Av olika skäl trädde denna stadga inte i kraft i denna form förrän den 8 oktober 2004. Såsom är brukligt med EU-lagstiftning uppmanades kommissionen efter en viss tid att lämna in en rapport om tillämpningen och genomförandet av stadgan, i syfte att dra slutsatser om huruvida denna rättsakt behöver ändras.

Det datum jag nämnde, den 8 oktober 2004, var för nästan exakt fem år sedan. Tidsfristen var för fem år sedan, men det finns ingen rapport från Europeiska kommissionen. Eftersom vi alla lyder lagen och eftersom kommissionen som fördragets väktare är särskilt skyldig att följa lagen, var detta ett skäl för utskottet för rättsliga frågor att fråga varför denna rapport inte finns tillgänglig och varför den inte ens har utarbetats. Vi vill bara ge kommissionen möjlighet att motivera detta för oss. I alla händelser kommer detta att tydliggöra att parlamentet och särskilt utskottet för rättsliga frågor till fullo fullgör sin skyldighet att övervaka kommissionen.

Jag kommer inte att utnyttja mina fem minuters talartid, men jag skulle vara glad om kommissionen nu kunde ge ett svar på grundval av denna korta muntliga fråga som jag har ställt.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! För det första vill jag för kommissionsledamot Charlie McCreevys räkning, som jag ersätter i kväll här i parlamentet, tacka utskottet för rättsliga frågor och dess ordförande Klaus-Heiner Lehne för att ha tagit upp dessa frågor. Som en personlig kommentar – eftersom jag var ledamot av Europaparlamentet under nästan 15 år – är jag mycket glad över att parlamentet utövar sin kontrollfunktion, eftersom detta innebär ett bra incitament för att uppmuntra kommissionen att arbeta effektivare.

När det gäller de första två frågorna som togs upp är jag glad över att kunna informera er om att arbetet med utarbetandet av den begärda rapporten redan är långt framskridet. Kommissionen har bett om en extern undersökning som skulle vara klar i slutet av detta år och som kommer att fungera som en grundlig faktabas för att utarbeta rapporten. Kommissionen ska analysera denna undersökning grundligt och kommer att lyssna noga på berörda parterns åsikter. Denna rapport skulle därmed kunna offentliggöras under det andra halvåret nästa år och kommer att överlämnas till Europaparlamentet och rådet.

Naturligtvis beslutar nästa kommissionen om de exakta tidsramarna och om innehållet. Rapporten kommer att innehålla en analys av de fyra ändringsalternativen som särskilt anges i artikel 69 i förordningen. I detta skede har kommissionen ännu inte antagit någon ståndpunkt vare sig om detta eller om andra eventuella ändringar av stadgan. Vi måste invänta resultaten av den externa undersökningen samt ytterligare samråd och noga övervaka varje faktor och vid behov resultaten av eventuella förhandlingar om stadgan för europabolag.

När det gäller den tredje frågan måste tidsramarna och innehållet i eventuella ytterligare åtgärder som ska antas i framtiden, mot bakgrund av resultaten av den genomförda analysen, beslutas av den nya kommissionen. Jag är övertygad om att den kommer att vara mycket uppmärksam och intresserad av att höra parlamentets synpunkt innan ytterligare nya åtgärder antas.

George Sabin Cutaş, för S&D-gruppen. – (RO) Tanken på ett europabolag går tillbaka till 1950-talet och återupplivades efter Romfördragets ikraftträdande som en del av målet med en gemensam marknad.

Den aktuella stadgan för europabolag har ett symboliskt värde för europeiska företag. Den ger en viss grad av fria tyglar när det gäller företagets etablering och rörlighet. Många företag använder stadgan för europabolag för att betona företagets unikt europeiska karaktär. Samtidigt utgör den ett nyckelinstrument för företag som strävar efter att utveckla gränsöverskridande strategier för sammanslagningar.

En av de främsta fördelarna med europabolag är att deras säten kan flyttas från den medlemsstat där det registrerades till en annan medlemsstat utan att man behöver avveckla företaget eller skapa en ny rättslig enhet. Europabolaget uppfyller dock långt ifrån de ursprungliga målsättningarna med en autonom ställning som styrs av en enhetlig lagstiftning. Följaktligen är dess praktiska tillämpning otillräcklig. Lagstiftningen tillämpas inte konsekvent och är beroende av de nationella lagstiftningarnas särskilda bestämmelser. Europabolagets rörlighet begränsas av de bestämmelser som förbjuder inrättandet av säten eller huvudkontor i olika medlemsstater.

Denna situation innebär faktiskt en inskränkning av en av gemenskapens grundläggande friheter, den fria rörligheten för företag. Jag anser att Europeiska kommissionens rapport om förordningens tillämpning, som nämnts av kommissionsledamoten, behöver inkludera en undersökning av möjligheten att lokalisera ett europabolags centrala administration och säte till olika medlemsstater. En översyn av förordningen kommer också att behöva övervägas för att ytterligare närma sig skapandet av en autonom ställning för denna typ av företag.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Fru talman! Jag lyssnade noga på anförandena av Klaus-Heiner Lehne och de andra parlamentsledamöterna som deltog i diskussionen. Det stämmer att förordningen om stadga för europabolag kompletteras av ett direktiv om komplettering av stadgan för europabolag vad gäller arbetstagarinflytande och att tidsfristen för dess införlivande löpte ut den 8 oktober 2004, det datum då förordningen om stadga för europabolag trädde i kraft.

Det var dock bara åtta medlemsstater som hade vidtagit de nödvändiga åtgärderna vid den föreskrivna tidsfristen, och det var först i början av 2006 som införlivandet av direktivet om komplettering av stadgan för europabolag vad gäller arbetstagarinflytande hade slutförts i alla medlemsstater. Vi var därför tvungna att senarelägga rapporten för att se till att förordningen om stadga för europabolag verkligen hade varit i kraft i alla medlemsstater tillräckligt länge för att göra det möjligt att utarbeta en rättvisande rapport om dess tillämpning.

Det är anledning till förseningen. För min del kan jag bara hålla med Klaus-Heiner Lehne och hoppas att vi kan kompensera för den förlorade tiden och ge EU praktiska svar om stadgan för europabolag från andra halvåret nästa år, genom specifika riktlinjer som verkligen motsvarar önskemålen, inte bara från parlamentet utan också från den sektor som står för ekonomin och sysselsättningen inom EU.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) En effektiv inre marknad förutsätter inte bara att man undanröjer hinder för handeln mellan stater utan även att man omorganiserar produktionsstrukturen på gemenskapsnivå. I detta syfte lade Europeiska kommissionen på 1970-talet fram ett förslag om att skapa en rättslig ram för ett europabolag. År 2001 antogs rådets förordning nr 2157/2001 om stadga för europabolag. Tanken har inte lett till de förväntade resultaten, och hittills är det bara drygt 100 företag som har ombildats till *Societas Europaea*. Tanken har dock utvecklats mot att inkludera små och medelstora företag inom ramen för europabolaget. Kommissionens förslag från mars 2008 till rådets förordning om stadga för ett europeiskt privat aktiebolag är resultatet av denna utveckling. Mot bakgrund av den negativa erfarenheten med *Societas Europaea* är det mycket viktigt att kommissionen har permanent tillsyn över tillämpningen av förordning nr 2157/2001. Därför anges det i själva förordningen att kommissionen senast fem år efter dess ikraftträdande ska lägga fram en rapport om dess tillämpning. Förordningen trädde i kraft 2004. Därför

skulle jag vilja fråga när kommissionen kommer att lägga fram rapporten i fråga och vilka åtgärder den kommer att vidta utifrån den analys som gjorts?

24. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

25. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avbröts kl. 22.20.)